

Câu Hồn Tình Nhân

Contents

Câu Hồn Tình Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6	43
7. Chương 7	52
8. Chương 8	60
9. Chương 9	68
10. Chương 10	75

Câu Hồn Tình Nhân

Giới thiệu

Editor : Lợi AnhThể loại: cổ trang, huyền huyền, nhất thụ nhất công, bá đạo phúc hắc cường công x biệt nữ ngạo kiều

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-hon-tinh-nhan>

1. Chương 1

Âm phủ tối tăm, lãnh thổ thuộc về các linh hồn.

Không gian bao la, tiếp nhận từ thời Bàn Cổ* tới nay vô số hồn phách.

(Bàn Cổ: nhân vật đã khai thiên lập địa vào năm 2.760.480 TCN trong truyện thần thoại Trung Quốc)

Âm phủ tối tăm tản ra một cỗ lạnh lẽo, bởi vì lạnh thấu cả tim gan, mới có thể yên tĩnh mà tường tận hoài niệm những chuyện trước kia, là đúng, là sai, đều có thể ở chỗ này lắng đọng.

Bên trong địa lao có một quỷ thần đã đợi rất lâu, trong lúc chờ đợi vô tình lộ ra vẻ lạnh nhạt; cái loại lạnh nhạt này cũng có thể xem như đã nhìn thấu thế sự luân hồi.

Không phải tất cả quỷ thần tại Âm phủ đều có thể tu luyện đạt đến cảnh giới tâm như chỉ thủy*. Quỷ thần cư xử tùy tiện, đối với chuyện nơi hồng trần vẫn chưa hết nhiệt tình, không thể giác ngộ, số lượng vẫn không ít.

(tâm như chỉ thủy: Lợi Anh cũng không rõ lắm, chắc là tâm tịnh như nước)

So với các quỷ thần khác tại Âm phủ, Hình Vệ coi như là người mới, thường xuyên khiến Diêm Vương mất y tâm nhiệt tràng nhuyển, lục căn không tịnh*. Nhất là lần này còn gây ra sai lầm lớn, khiến Diêm Vương

thiếu chút nữa muốn xé đầu óc của y ra, xem thử bên trong đầu y thật ra là đã chứa phé vật gì.

(tâm nhiệt tràng nhuyển, lục căn không tịnh: ý mắng Hình Vệ dễ mềm lòng, nhu nhược, hay cư xử theo cảm tính)

“Ai! Ta cũng không phải cố ý mà.”

Hình Vệ vừa nghĩ tới sai lầm của mình, không khỏi thở dài bi ai.

Ngày ấy đúng lúc Phán Quan đi vắng, Diêm Vương liền nhờ y ghi vài cái tên, giao cho Hắc Bạch Vô Thường đến nhân gian tác hồn(1). Vì sợ y phạm lỗi, Diêm Vương còn dùng Tầm Dương Bảo Kính, để y nhìn rõ những hồn phách sắp sửa thu hồi.

Hình Vệ cẩn thận dùng Tầm Dương Bảo Kính nhìn trúng một đám người, có một đứa nhỏ đáng yêu khoảng bốn, năm tuổi đột nhiên té ngã, khiến y chợt thất thần, liền gây ra tội lớn.

Y khi đó liền sao chép sai danh tính giao cho Hắc Bạch Vô Thường, vậy là lập tức có ba mạng người chết oan trong tay y.

Y cứ như thế mà sát hại toàn bộ thân nhân của đứa nhỏ đáng yêu kia, khiến cho nó trở thành cô nhi.

Do đó, y tự mình đến địa lao của Âm phủ xin tiếp nhận trừng phạt.

Ban ngày cùng đêm đen tại Âm phủ căn bản là không có khác biệt, tất cả chỉ có bóng tối vô tận, đến cả thời gian cũng tựa như ngưng đọng.

Hình Vệ không để tâm chính mình đã ở trong địa lao đợi bao lâu, chỉ biết là thông qua pháp lực của vòng Càn Khôn nhìn thấy chốn nhân gian không ngừng thay đổi. Đứa nhỏ mà trong lúc sơ sẩy y đã khiến nó trở thành cô nhi hôm nào, giờ cũng đã trở thành một đại nam nhân tuấn mỹ vô song; mà tâm tình Hình Vệ vốn thờ ơ lạnh nhạt, cũng đã bị một thứ tình cảm đặc biệt làm cho thay đổi.

Hình Vệ biết, chính mình đang bước từng bước một vào con đường không có lối thoát. Thế nhưng y lại không cách nào tự kiểm chế.

Y không muốn tiếp tục nhìn xuống nhân gian nữa, nhưng lại luyến tiếc dung nhan người trong mộng kia.

“Người chính là đang mua dây buộc mình!” Hình Vệ bực tức trong lòng mà đem vòng Càn Khôn thu về, ảo não vén mái tóc dài rồi tung che khuất hai má lên.

Dưới ánh sáng màu lam yếu ớt, là khuôn mặt tuấn tú cùng ngũ quan* sắc sảo. Sóng mũi thẳng tắp tăn ra ngạo khí không chịu thỏa hiệp; đôi môi vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp, mang theo vài phần ý tứ đùa cợt khẽ giơ lên; con ngươi màu đen sâu như đầm (đầm) có chút tức giận, phát ra quang mang rực rỡ khiếp người. Một loại khí thế cao ngạo bao phủ toàn thân, khiến y có vẻ rất khó thân cận.

(ngũ quan: gồm tai, mắt, mũi, miệng và thân mình)

“Lại rầu rĩ không vui?”

Đột nhiên, một lão ông xuất hiện, đối với Hình Vệ lắc đầu mãnh liệt.

“Hóa ra là Minh Lão a!” Hình Vệ mất hết hứng thú mà nhắm mắt, cả người dựa vào tường, động cũng không động một cái.

Lão ông tóc bạc trắng đột nhiên xuất hiện trước mắt Hình Vệ chính là sứ giả của Âm phủ, chức vụ ngang hàng với lão sư của quỷ thần chuyên quản lý các chức vụ mới.

“Nhìn bộ dáng hệt như đang chịu tang của người này, chức vụ Phán Quan, e rằng phải chấp hai tay dâng cho người khác.”

“Thích thì cứ lấy, dù sao ta cũng không muốn đảm nhận chức vụ đó.”

“Như vậy không phải là quá xem thường đối thủ sao?” Minh Lão vẻ mặt cứng rắn, nghiêm túc trách cứ: “Hình Vệ hăng hái của trước kia đi đâu mất rồi, chẳng lẽ chỉ có một chuyện cón con như vậy cũng đủ đánh gục người sao? Nếu thật sự như vậy, ta cùng Diêm Vương đúng là đã nhìn lầm người rồi.”

“Ta cũng không muốn như vậy, nhưng ta đã gây ra sai lầm quá lớn, không thể cứu vãn nữa rồi.” Ánh mắt Hình Vệ sâu thẳm nhìn về phía xa xa.

“Người cứ chấp mê bất ngộ như vậy là không được.” Minh Lão thành thật không đành lòng nhìn Hình Vệ tiếp tục sa ngã. “Nếu như người là vì chuyện phát sinh trước kia mà canh cánh trong lòng, thì cứ chờ đến lúc đứa nhỏ kia tới Âm phủ, thành tâm xin lỗi nó là được! Cần gì suốt ngày phải mặt co mày cau?”

“Đứa nhỏ kia? Người đang ám chỉ người nào?” Hình Vệ không hiểu lắm.

“Người còn nhớ đứa nhỏ mà người thích nhìn trộm nó không?”

“Nhớ! Ta đương nhiên là nhớ.”

Hình Vệ không cho bất luận kẻ nào biết, người mà y ngày ngày để ý kia chính là đứa nhỏ vì sai lầm của y mà trở thành cô nhi.

“Đứa nhỏ kia tuổi thọ cũng sắp hết, cũng sắp đến Âm phủ rồi.”

“Cái gì?” Tin tức bất ngờ, giống như sét đánh ngang tai, khiến Hình Vệ phút chốc kinh sợ đứng lên.

Minh Lão bị động tác cùng sắc mặt đột nhiên biến đổi của y làm cho hoảng sợ, liên tục lùi lại mấy bước.

“Tại sao? Những điều y làm luôn là việc thiện, vì cái gì tuổi thọ lại ngắn như vậy?” Hình Vệ bắt lấy hai cánh tay của Minh Lão, cảm xúc dâng trào mà truy hỏi.

Minh Lão chưa từng thấy qua Hình Vệ không thể khống chế bản thân mình như vậy, không khỏi ngạc nhiên.

Qua một hồi lâu, Hình Vệ mới phát hiện bản thân thất lễ, vội vàng buông tay. “Thật xin lỗi, ta nhất thời nóng vội, không khống chế được bản thân.”

Minh Lão bất mãn mà nhìn Hình Vệ chằm chằm. “Người rất lạ, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Hình Vệ vội vàng trưng ra vẻ mặt tươi cười, che giấu đi vẻ lúng túng của bản thân.

“Ta nợ đứa nhỏ kia một ân tình, nghe nói dương thọ của y sắp tận, khó lòng tránh khỏi quan tâm quá mức. Chẳng qua là không hiểu được vì sao dương thọ của y lại ngắn như vậy, y cũng không có làm xằng làm bậy, không phải sao?”

“Y quả thực không có làm chuyện ác ở nhân gian, nhưng y đã vô ý mê hoặc người, khiến người phạm sai lầm, y vẫn phải chịu trách nhiệm về việc đó.”

“Sao lại có thể như vậy! Ta không phải đã tự giác đến chịu phạt rồi sao, vì cái gì còn muốn lôi y vào cuộc?”

“Đây là quyết định của Diêm Vương, ai cũng không thay đổi được.”

“Ta không phục! Cách xử lý như vậy ta không thể nào chấp nhận!”

Hình Vệ gần như phát điên. Vừa nghĩ tới sinh mệnh của người kia lại vì lỗi lầm năm ấy của y mà phải kết liễu sớm, tim của y liền đau đớn như bị dao cắt.

“Hình Vệ! Bình tĩnh một chút!” Minh Lão tức giận khiển trách.

“Ta không thể nào bình tĩnh được! Ta không cho phép bất cứ kẻ nào đoạt đi sinh mệnh của y.”

“Người điên rồi a! Người có biết bản thân người đang nói cái gì không?”

“E rằng ta điên thật rồi, nhưng cho dù phải cược hết tất cả những gì ta đang có, ta cũng không thể không giữ lại sinh mệnh của y. Thứ lỗi!”

Hình Vệ vừa nói lời xin thứ lỗi xong, liền xuất kỳ bất ý* mà ra tay tấn công Minh Lão, lợi dụng thời cơ chạy khỏi địa lao.

(xuất kỳ bất ý: hành động khi người ta không đề phòng)

“Đừng phạm thêm sai lầm nữa!” Minh Lão hỗn hển đuổi tới.

Hình Vệ vung tay áo thăm hỏi, tỏ vẻ đã nghe được lời khuyên của Minh Lão, nhưng vẫn niệm chú dịch chuyển chạy tới nhân gian, đi cứu người so với tính mạng của y còn quan trọng hơn.

Đầu mùa xuân, gió cũng không còn rét thấu xương nữa. Gió xuyên qua ánh nắng vàng óng gần trưa, thậm chí còn mang theo chút hương hoa làm say lòng người.

Thật thoải mái a!

Tề Thúc Hạo ngửa đầu nhìn giàn hoa vươn ra ngoài tường, hít một hơi thật sâu, vẻ mặt ngây ngất.

Loại cảm giác này thực khiến người ta muốn thả lỏng tâm tình, hảo hảo nghỉ ngơi cho đủ, nhưng nó lại không thể như vậy.

Lưu luyện nhìn loài hoa không biết tên nở rộ thơm ngát trên cây, đáy mắt Tề Thúc Hạo hiện lên vẻ bi ai nhàn nhạt. Cũng chỉ là trong nháy mắt, con người của nó liền khôi phục lại nét trong sáng thường ngày.

Tề Thúc Hạo vừa mới qua tuổi hai mươi, nhưng toàn thân lại tìm không ra một chút ngây ngô của trẻ con.

Gương mặt trắng tựa bạch ngọc lại dịu dàng như nước, chỉ có phong thái đã từng trải qua sóng to gió lớn mà trở nên tiêu sái, đôi mắt sâu thẳm lộ ra nét thông minh cơ trí; mà thứ khiến người khác mê mẩn nhất, chính là làn da trắng nõn vô cùng mềm mại cùng cánh môi ôn nhu đỏ mọng như được thoa son của nó.

Bộ dáng tươi cười của Tề Thúc Hạo mặc dù không đến mức khuynh quốc khuynh thành*, nhưng cũng rực rỡ đến mức có thể khiến người khác lòng say thần mê.

(khuynh nước khuynh thành: nghiêng nước nghiêng thành)

“Nam nhân không nên có nụ cười như vậy, người luôn mê hoặc ta!”

Tề Thúc Hạo nhớ tới lời trách móc của Tiểu vương gia, không khỏi cười khổ một cái.

Nó làm hộ viện ở Vương gia phủ đã hơn ba tháng, chủ yếu là để nghe ngóng tin tức, không phải vì danh lợi hay địa vị; nhưng Tiểu vương gia lại cho rằng nó giống với những người khác, ngay từ đầu liền cho nó làm chức vụ hộ viện, muốn lấy thật nhiều bổng lộc giữ chân nó. Nhưng nó lại không hề động tâm, càng không có ý định lưu lại lâu.

Lý do nó tìm đến Vương gia phủ này, là bởi vì vào mười lăm năm trước phụ thân nó từng nhậm chức tại đây, mà trong thời gian này lại xảy ra một sự kiện bi thảm đã đẩy Tề Thúc Hạo ngã vào vực sâu vạn trượng.

Trước mắt xẹt qua một mảnh huyết hồng, ngực đau đớn như bị kim châm khiến khuôn mặt tuấn dật trở nên trắng bệch. Nỗi đau này đã kéo dài suốt mười lăm năm, nhưng nó chưa từng rơi lệ, một lần cũng không có.

Sau khi chậm rãi hít thở thật sâu, sắc mặt Tề Thúc Hạo rốt cuộc cũng dần khôi phục. Trong ba tháng này, nó âm thầm điều tra nghe ngóng, rốt cuộc tra ra một chút đầu mối.

Sự kiện đã khiến nó biết thế nào là mùi vị của sự bi thương tột cùng, là do một tập đoàn ám sát mang tên “Ảnh” gây nên.

Sào huyệt của tập đoàn này nghe nói là ở Giang Nam, Tề Thúc Hạo định bụng sẽ đến Giang Nam một chuyến, lần nữa cải trang thành người làm thuê, dụ bọn chúng hiện thân.

Vì phải đến Giang Nam, nó liền tìm đến Vương gia xin từ chức. Ai ngờ Tiểu vương gia nhất quyết không chịu để nó đi, lại còn muốn cưỡng hôn nó.

Tề Thúc Hạo đương nhiên là không chút khách khí mà tặng cho y một bạt tai, rồi nhanh chóng thu dọn hành lý rời khỏi Vương gia phủ. Cũng vì chuyện này, tâm trạng của nó trở nên vô cùng tồi tệ.

Rõ ràng là nam nhân nhưng lại muốn hôn nó, có lầm hay không a? Nó cũng không phải là nữ nhân.

Tuy rằng Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh đều lần lượt thích thượng nam nhân, bản thân nó đứng ở hàng Tam sư đệ, cũng không nhất định phải rập khuôn theo bọn họ.

Nó đối với nam nhân không có thành kiến, nhưng nếu nói đến đối tượng ưa thích, đương nhiên là nữ nhân mềm mại quyến rũ a! Đường đường là nam tử hán phối với nữ tử nhỏ yếu vẫn thích hợp hơn.

Tề Thúc Hạo một bên trầm tư, một bên liên tục gạt đầu, không hề lưu ý đến tình hình xung quanh.

Kinh thành luôn luôn ồn ào náo nhiệt, do đó nó vẫn chưa thèm để ý đến con ngựa trước cổng thành đột nhiên lại chạy như điên về phía nó.

Tiếng hét chói tai của người ở hai bên đường, pha lẫn với âm thanh âm ĩ của biển người.

Đợi đến lúc Tề Thúc Hạo cảnh giác được hơi thở nguy hiểm đang cận kề, thì đã quá trễ. Mắt thấy chính mình sắp trở thành vong hồn dưới móng ngựa, ngay cả thời gian rút kiếm ra khỏi vỏ cũng không có.

Tề Thúc Hạo chỉ cảm thấy không cam tâm, không cam tâm khi tâm nguyện còn chưa hoàn thành đã phải mất mạng.

Song, ngay tại thời điểm chỉ mảnh treo chuông, đột nhiên xuất hiện một nhân ảnh, đem nó đẩy ngã ở một bên đường, thoát khỏi con ngựa đang lên cơn điên kia.

“Đau quá!” Tề Thúc Hạo bị đụng phải đau đến mất nỏ dom đóm, lại còn bị một thân hình nặng gần chết đè lên người.

Mà người kịp thời ra tay cứu giúp, khiến nó may mắn thoát khỏi nạn kiếp, lại không chịu nhúc nhích.

“Này! Người mau đứng lên coi.” Tề Thúc Hạo bị đè tới không thở nổi. “Ta sắp bị người đè chết rồi.”

Thân hình đang đè lên người nó cuối cùng cũng chịu nhích lên một chút, khuôn mặt mê người cùng ngũ quan hoàn mỹ, thình lình xuất hiện trước mắt.

Tề Thúc Hạo bị đôi mắt của y mê hoặc, nhất thời quên cả nói chuyện. Con người màu đen sáng ngời mang theo ý cười ôn nhu, khiến người ta không khỏi chìm đắm trong đó.

Mạch suy nghĩ xa xôi của Tề Thúc Hạo bị tiếng người ồn ào đánh gãy, lúc này mới phát hiện mọi người đã từ từ xúm lại xem náo nhiệt, mà nó lại còn bị nam nhân rất có “trọng lượng” này đè trên mặt đất.

“Mau đứng dậy!” Tề Thúc Hạo lườm y một cái, nhẹ giọng trách mắng.

“Không thích!” Người nọ cười đến tà nịnh.

“Vậy người muốn cái gì?” Tề Thúc Hạo đẩy đẩy cánh tay của người nọ, vẫn là không có cách gì khiến y di chuyển.

“Ta dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của người, thái độ như vậy không phải quá vô tình sao?”

Tề Thúc Hạo ghét nhất là bị loại người dương dương tự đắc như y ban cho chút ân huệ. Ấn tượng tốt đẹp nảy sinh vì vẻ bề ngoài của y vào lúc ban đầu, nhất thời đều bị quét sạch.

“Ta cũng không có nhờ người ra tay cứu giúp, là tự người xen vào việc của người khác. Đừng nghĩ tới chuyện kể công, ta không phải loại người dễ bị người khác vơ vét tài sản.”

“Oa! Bộ dạng xinh đẹp thế này, sao lại nói so với kiếm còn sắc hơn?”

“Không được sao?”

Tâm tình Tề Thúc Hạo không được tốt, đang hoài niệm việc thương tâm đã qua, lại xui xẻo thiếu chút nữa bị con ngựa điên không biết từ đâu chạy ra giẫm chết, hơn nữa còn bị tên quái gở này đè trên mặt đất.

Tựa hồ nhìn ra nộ khí không nhỏ của nó, người nọ mới chịu thu lại vẻ mặt đùa cợt, rốt cuộc cũng buông nó ra, từ trên mặt đất đứng dậy.

Tề Thúc Hạo lúc này cuối cùng mới có thể đứng dậy.

Người nọ vừa đứng lên, Tề Thúc Hạo mới phát hiện y rất cao. Thân hình của nó vốn đã cao lớn, so với người bình thường đã cao hơn một đoạn, nhưng không ngờ lại phải ngửa đầu nhìn y.

Lồng ngực rộng lớn, dáng người so với nó cũng cao lớn hơn. Những phát hiện này khiến Tề Thúc Hạo vô cùng, vô cùng mất hứng.

Cao hơn nó còn chưa tính, lại còn cường tráng hơn nó, thật sự là đáng giận!

Tề Thúc Hạo cũng không gầy, nhưng so với nam nhân bình thường thì nó có vẻ mảnh mai hơn nhiều, đây cũng là nỗi đau thầm kín của nó; nó vẫn hy vọng mình thoát nhìn có thể cường tráng hơn một chút, có vẻ cũng có sức lực một chút. Chỉ tiếc là không như mong muốn, nó không những có khuôn mặt xinh đẹp, còn có dáng người mảnh mai rèn luyện như thế nào cũng không thể trở nên cường tráng.

“Ta còn có đủ tư cách không?”

Người nọ không đầu không đuôi nói ra một câu, đem suy nghĩ của Tề Thúc Hạo kéo mạnh trở về.

Tề Thúc Hạo không trả lời y, chẳng qua là không vui mà nhú nhú mày.

Nó ngày hôm nay vì sao lại nhớ tới chuyện cũ, chuyện mà vốn từ lâu đã không đếm xỉa tới chứ. Vừa rồi cũng là do mãi suy nghĩ, mới có thể không chú ý tới con ngựa đang lao đến.

Có phải bởi vì mùa xuân, mới khiến người ta lười biếng mà buông lỏng nỗi lòng hay không?

“Nè! Không cần coi khinh sự tồn tại của ta như vậy chứ? Người như vậy rất dễ làm người khác tổn thương nha.”

Bên tai truyền đến thanh âm phàn nàn rất to, khiến tâm tình Tề Thúc Hạo rung lên, phục hồi lại tinh thần. Nó thuận tay tát gương mặt đang áp sát vào mặt nó một cái, tức giận nói: “Ta không có bị điếc, không cần phải lớn tiếng như vậy.”

“Người đánh ta? Người vậy mà đánh cả ân nhân cứu mạng của người?”

“Đánh người thì sao! Người mà ý kiến một lần nữa, coi chừng ta đá bay người.” Tề Thúc Hạo làm bộ như muốn đá y.

Người nọ vì sợ bị đá, vội vàng lui về phía sau một bước.

Tề Thúc Hạo thừa cơ xoay người một cái, nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này; nhưng đi chưa được mấy bước, liền phát hiện người nọ đi theo, mặt dày đeo bám ở ngay phía sau.

“Người rốt cuộc là muốn cái gì?” Tề Thúc Hạo không thể nhịn được nữa mà quay đầu lại hỏi.

“Người không cảm thấy rất kỳ lạ hay sao?”

Nhìn người nọ dùng vẻ mặt đứng đắn cùng nghiêm túc nói chuyện, Tề Thúc Hạo không khỏi có chút sửng sốt. Nó phát hiện lúc y nghiêm chỉnh thì khuôn mặt thật đúng là rất đẹp, có một loại anh khí* khiến người vô cùng uy nghiêm, nhất là con người màu đen sẫm khiến người khác say mê. Nếu như không phải gương mặt cùng những lời y nói khi này quá khác biệt, nó cũng sẽ không đối với y mà nảy sinh ác cảm.

(anh khí: khí khái anh hùng, khí khái hào hùng)

“Ngăn người khi đang nói chuyện với người khác, không phải là tật xấu của người chứ? Như vậy thật sự là quá nguy hiểm. Xem ra ta không ở bên cạnh người thì không được rồi.”

“Bớt nói nhảm đi!” Tề Thúc Hạo hất bàn tay đang vỗ nhẹ hai má của mình ra. “Đừng tự mình làm chủ như vậy! Ta không cần người khác ở cạnh làm vướng tay vướng chân.”

“Người nhất định sẽ cần ta!” Người kia đưa tay bắt lấy Tề Thúc Hạo.

“A!”

Tề Thúc Hạo sợ hãi thấp giọng kêu lên một tiếng, kinh ngạc mình như thế lại không thoát được bàn tay bắt ngờ tấn công của y, cổ tay phải đã bị y nắm chặt. Vừa nghĩ tới võ công của đối phương hơn hẳn mình, nó không khỏi đề cao cảnh giác.

“Người là ai? Tiếp cận ta vì mục đích gì?”

Tề Thúc Hạo lúc này mới cảm thấy phương thức cùng thời điểm y xuất hiện đều rất kỳ lạ, dường như mơ hồ có ý muốn nó chú ý đến y.

“Ta là Hình Vệ, ta chỉ muốn bảo vệ người thôi.”

“Hình Vệ?”

Tề Thúc Hạo lục soát lại ký ức, theo nó nhớ, thì trong số những tên tham quan ô lại mà nó từng tố giác, dường như không có ai mang họ Hình.

“Không sai! Ta chính là Hình Vệ, còn người?” Hình Vệ hỏi.

“Hừ! Ngay cả cái tên của ta người còn không biết, lại luôn miệng nói muốn bảo vệ ta, thật giả tạo!”

“Ta không có nói dối! Ta biết rõ được con người bên trong người, không được sao? Cho dù không biết tên của người, nhưng ta vẫn biết được người là hạng người như thế nào.”

“Ngạ*! Phải không đó?” Tề Thúc Hạo cười khẩy. “Vậy người nói thử xem ta là hạng người như thế nào.”

(nga: âm thanh biểu thị việc nửa tin nửa ngờ, bán tín bán nghi)

“Người là người khiến ta muốn đi theo để bảo vệ.” Về mặt Hình Vệ rất nghiêm túc.

Nghe thấy câu trả lời ngoài dự đoán, Tề Thúc Hạo có hơi đỏ mặt. Nó khẽ gắt một tiếng, quay đầu cả giận nói: “Bớt nói hươu nói vượn đi!”

“Ta không có nói hươu nói vượn, những lời ta nói đều là thật lòng thật dạ.”

Tề Thúc Hạo không tin, khiến Hình Vệ không hiểu sao lại cảm thấy bất an.

Thật ra, cứu Tề Thúc Hạo thoát được một kiếp, y đứng ra nên chạy về Âm phủ nhận tội, nhưng y lại tha thiết muốn lưu lại, tha thiết muốn gần gũi nó.

Y rất vất vả mới có thể tới gần nó, rất vất vả mới có thể thật sự chạm vào nó, nhìn thấy nó, sao lại có thể cứ như vậy cam lòng mà trở về Âm phủ đây?

Tề Thúc Hạo cứ cố chấp nguy trang cho mình một lớp mặt nạ kiên cường, khiến y cảm thấy rất đau lòng. Y hy vọng Tề Thúc Hạo có thể dựa vào y mà nghỉ ngơi, đừng đem chính mình biến thành con nhím lúc nào cũng xù lông.

Hình Vệ hiểu rõ mọi thứ về Tề Thúc Hạo, cũng biết điểm yếu của nó là gì. Cũng chính vì lý do đó, y càng không thể rời đi.

“Thực lòng cũng được, giả dối cũng được, dù sao ta cũng không cần có kẻ thừa thãi ở bên cạnh ta.”

Tề Thúc Hạo nóng lòng muốn thoát khỏi bàn tay của Hình Vệ, bởi vì mọi người xung quanh dường như đang chú ý tới giằng co giữa hai người, ánh mắt như đang xem chuyện vui lẫn nửa lại dồn hết lên người bọn họ.

“Người nhất định sẽ cần đến ta! Người không muốn biết vì sao con ngựa điên kia thiếu chút nữa là giẫm lên người, mà ta lại có thể kịp thời cứu người sao?”

“Vì cái gì?” Tề Thúc Hạo không khỏi dừng vùng vẫy khỏi tay Hình Vệ, liền nhìn y chăm chăm.

“Ta trước mắt vẫn không thể nói cho người biết.”

“Người không phải là đang nói nhảm sao?”

Tề Thúc Hạo rốt cuộc cũng không chịu nổi cái cảnh lãng phí thời gian cùng y đồng lõa tây kéo được nữa, nó giờ tay trái lên, nhắm ngay cánh tay đang nắm lấy cổ tay phải của nó mà đánh mạnh xuống.

Bị tấn công bất ngờ, khiến Hình Vệ bị dọa đến nhảy dựng lên mà buông tay.

Vừa thấy có cơ hội, Tề Thúc Hạo lập tức sử dụng khinh công, hướng về phía cổng thành mà chạy trốn.

Không lâu sau, phía sau liền truyền đến một cỗ nhiệt khí, tiếp theo có hai cánh tay ôm chặt lấy nó, hại nó chật vật mà rơi xuống đất.

“Buông tay! Mau buông tay!” Tề Thúc Hạo sợ gây chú ý, không dám lớn tiếng quát y.

“Ta không thích! Trừ khi ngươi ưng thuận cho ta cùng đi với ngươi.”

Tề Thúc Hạo đang đau đầu vì không có biện pháp đối phó với y, đột nhiên, một thanh âm nó không muốn nghe lại truyền đến.

“Các ngươi đang làm cái gì vậy?”

Thanh âm lạnh lùng không vui, phát ra từ miệng của Tiểu vương gia vừa mới chạy để ngăn cản Tề Thúc Hạo rời đi, con ngươi tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm hai tay của Hình Vệ.

Đáp lại ánh mắt khiêu khích của Tiểu vương gia, Hình Vệ cố ý đem Tề Thúc Hạo ôm chặt hơn.

Tề Thúc Hạo tuy cho rằng không cần thiết phải giải thích với Tiểu vương gia, nhưng cũng không thích Hình Vệ làm ra hành vi khiến người khác chú ý.

“Buông tay!” Tề Thúc Hạo lần nữa thấp giọng quát.

Tiểu vương gia hiển nhiên nghe được lời nói của Tề Thúc Hạo, phần nộ mà đi tới, muốn giúp nó thoát khỏi hai tay đang ôm chặt của Hình Vệ.

“Thúc Hạo kêu ngươi buông y ra, ngươi không nghe thấy sao?”

Thúc Hạo! Cái kiểu xưng hô thân mật này khiến Hình Vệ phút chốc vẻ mặt của y thoáng trầm xuống.

“Ta không buông! Ngươi có thể làm gì được ta?”

“Ngươi chính là đồ điều dân ngông cuồng có mắt không trông, ta đường đường là Tiểu vương gia, ta không tin là không trị được ngươi.”

Nói xong, Tiểu vương gia liền rút bội đao đeo ở bên hông ra.

Tề Thúc Hạo gần như có thể cảm nhận được ánh mắt tràn đầy địch ý của hai người, ở trên không va vào nhau tạo ra một đường chém dài rực lửa.

“Hai người các ngươi kiếm chế chút có được hay không hả? Cũng đâu còn là đứa con nít ba tuổi nữa.” Nó một bên ngăn cản hai con người nháy mắt liền có thể đánh nhau, một bên lo lắng nhìn người dân xung quanh đang vây lấy ba người ngày càng đông. “Có tư thù gì cũng để sau này giải quyết không được sao?”

“Không được!” Hai người trăm miệng một lời đáp.

Tề Thúc Hạo bất đắc dĩ thở dài, nói: “Được rồi! Các ngươi muốn đánh nhau phải không, vậy thì cứ đánh đi, cho dù đánh nhau đến bể đầu chảy máu thì ta cũng không thèm quan tâm; chỉ có điều, Hình Vệ, ngươi trước tiên phải buông ta ra đã.”

“Không được! Nếu buông ngươi ra, ngươi nhất định sẽ bỏ ta lại, một mình đi mất tiêu.”

“Ngươi đừng có cố tình gây sự.”

“Ta không có cố tình gây sự! Ta nói trúng tim đen của ngươi rồi đúng chứ gì?”

“Không có!” Tề Thúc Hạo phủ nhận.

Tiểu vương gia đứng một bên nhìn bọn họ, giận đến gân xanh cũng nổi hết lên mà hô lớn: “Không cho phép các ngươi coi thường sự tồn tại của ta!”

“Câm miệng!” Lần này đổi thành Hình Vệ cùng Tề Thúc Hạo trăm miệng một lời.

Người xúm đến xem chuyện vui ngày càng đông. Tề Thúc Hạo ở trong lòng thầm kêu khổ.

Nó vì sao lại phải cùng hai nam nhân lớn xác này, ở trước mặt mọi người diễn cái loại trò hề rẻ tiền này? Có ai có thể lập tức tới cứu nó không a?

Chỉ có điều, lão Thiên gia* dường như không có nghe thấy lời cầu khẩn của Tề Thúc Hạo, tình hình diễn biến ngày càng gay cấn.

(lão Thiên gia: ông trời)

“Thì ra chính là vì nam nhân này, nên người mới không chịu để cho ta hôn người, có đúng hay không?”

Lời chỉ trích giật gân của Tiểu vương gia, khiến mọi người phút chốc trừng lớn mắt, kéo dài lỗ tai, tràn đầy thích thú mà chờ câu trả lời của Tề Thúc Hạo.

Đương nhiên, Tề Thúc Hạo sẽ không thêm trả lời loại câu hỏi nhảm nhí này. Nó chỉ cảm thấy may mắn vì mình sẽ rời khỏi đây, nếu không sau khi xảy ra chuyện này, nó cũng đừng mong có thể tiếp tục ở lại kinh thành.

Tề Thúc Hạo không lên tiếng, vô tình lại tạo cơ hội cho Hình Vệ phát biểu linh tinh: “Thúc Hạo dĩ nhiên không thể nào để người hôn y rồi, bởi vì y đã là người của ta.”

Nghe được những lời của Hình Vệ, Tề Thúc Hạo kinh sợ đến giật nảy người. Nó trở thành người của Hình Vệ từ khi nào, thật là nói bậy nói bạ.

“Người...” Tề Thúc Hạo quay đầu định mắng Hình Vệ, đúng lúc lại chạm phải môi của y.

Mọi người kinh ngạc mà ồ lên một tiếng, sau đó lập tức im lặng như tờ, tất cả đều trừng lớn hai mắt mà nhìn cảnh tượng hiếm thấy.

Hình Vệ ở trước mặt Tiểu vương gia cùng mọi người hôn Tề Thúc Hạo.

Tề Thúc Hạo khiếp sợ đến nỗi quên mất phản kháng, đợi đến khi phục hồi lại tinh thần mà bắt đầu phản kháng, lại phát hiện chân tay của mình như nhũn ra, vô lực nhúc nhích; càng hồng bét hơn chính là, bị Hình Vệ hôn như thế lại khiến mặt nó nóng lên, tim đập ngày càng nhanh.

“Àn...”

Tề Thúc Hạo thật vất vả mới tìm được chút sức lực để cử động cánh tay, đặt lên lồng ngực của Hình Vệ, ý đồ muốn ngăn cản hành vi càng lúc càng quá đáng của y.

Hình Vệ dùng nụ hôn trên đôi môi của Tề Thúc Hạo lại, cầm lấy bàn tay của nó đang đặt trước ngực mình, đẩy sủng nịch mà hôn vào lòng bàn tay.

Một cảm giác tê dại đến phát run lập tức chạy khắp toàn thân, trái tim của Tề Thúc Hạo giống như bị sét đánh phải mà không ngừng đập loạn.

Nhưng, lý trí còn sót lại đã nhắc nhở nó, xung quanh vẫn còn có một đám người đang nhìn nó, nó đứng ra phải ra sức đánh Hình Vệ một trận, ít nhất cũng phải thưởng cho y một bạt tai, nhưng nó lại không thể nhắc tay lên được.

“Đừng có quá đáng quá nha.”

Tề Thúc Hạo thật vất vả mới khàn khàn giọng mà phun ra được một câu, lời nói xen lẫn với hơi thở hỗn loạn, ngay cả nó nghe xong cũng tránh không khỏi đỏ mặt.

“Ta còn muốn làm nhiều chuyện quá đáng hơn với người nữa kia!”

Hình Vệ khẽ cười một tiếng, trong lúc mọi người còn chưa khôi phục lại tinh thần, ôm cả người Tề Thúc Hạo bay lên trên không trung.

Thấy y nhẹ nhàng lướt qua các mái nhà cao vút, thân thủ như chim yến bay lượn khiến Tề Thúc Hạo cảm thấy thua kém.

Rất nhanh, hai người liền lướt qua cổng thành; đám quan binh chạy tới muốn đuổi theo, rất nhanh liền bị bỏ xa ở phía sau.

Gió thổi, khiến thần trí của Tề Thúc Hạo khôi phục hơn phân nửa. Nhớ tới chuyện vừa xảy ra khi nãy, nó liền không nhịn được cơn tức giận đang lũn thằn lên ngực. Nó lập tức ném cho Hình Vệ một cái tát, trừng mắt quát: “Mau thả ta xuống!”

“Đây đều là làm theo lời người nói!”

Tề Thúc Hạo còn chưa hiểu vì sao Hình Vệ lại cười đến ám muội như vậy, thân thể của nó đã từ trên cao mà rơi thẳng xuống phía dưới.

“Aaaaa~!” Tề Thúc Hạo hoảng sợ kêu lên thảm thiết.

Hình Vệ lập tức đuổi theo, kịp thời đỡ lấy nó.

Còn chưa hết hoảng sợ, Tề Thúc Hạo chỉ biết bám thật chặt vào thân thể của Hình Vệ.

Hai chân vừa mới chạm đất, Hình Vệ liền hôn nó.

Nhưng lần này cùng lần trước không giống nhau, Tề Thúc Hạo không ngờ trong miệng Hình Vệ còn ngậm thứ gì đó, không cẩn thận liền nuốt vào một vật nhỏ nhỏ tròn tròn dường như giống một viên thuốc.....:Hết chương 1:...

Tác hồn: Theo quan niệm người Trung Quốc, Phán Quan là người giữ sổ sinh tử, bên trong sổ ghi chép lại toàn bộ tên họ và tuổi thọ được hưởng của từng người trần. Và khi ai nào đó đã hưởng hết tuổi thọ, hay nói cách khác là dương thọ đã tận thì Phán Quan có nhiệm vụ sao chép lại tên của người đó, sau đó đưa lại cho hai vị Hắc Bạch Vô Thường – hai vị quỷ thần rất đáng sợ, trong đó Hắc Vô Thường mặc áo đen còn Bạch Vô Thường thì mặc áo trắng. Cuối cùng, hai vị Hắc Bạch Vô Thường này sẽ đến nhân gian và tìm đến những người có tên trong danh sách Phán Quan đưa cho để dẫn hồn (hay còn gọi là tác hồn) của họ về âm phủ.

2. Chương 2

Hiện tại vốn đang là mùa mà Tề Thúc Hạo thích nhất, việc này giúp xoa dịu phần nào phần nộ trong nó. Nhưng vừa nhớ tới cảnh ngộ khuất nhục xảy ra vào ba ngày trước, trong lòng nó liền dấy lên một cơn tức giận.

Nghĩ đến đây, nó nhịn không được mà quay đầu lại, trừng mắt nhìn tên gia hỏa đáng ghét vô liêm sỉ, dám đi theo sau nó kia.

Ánh mắt Tề Thúc Hạo sắc bén như dao, khiến Hình Vệ nhịn không được mà co rúm người lại một chút. “Cũng đã qua ba ngày rồi, vậy mà ngươi vẫn còn tức giận sao?”

“Ta cả đời cũng sẽ không tha thứ cho ngươi!” Tề Thúc Hạo trừng mắt nhìn y.

Hình Vệ rất cuộc bất chất đã cùng giao ước với Tề Thúc Hạo, lập tức tiến lên bắt lấy hai cánh tay nó quát: “Ta không cho phép ngươi nói những lời như vậy, mau thu những lời đó lại đi, nếu không ta lại niệm chú thúc giục được tính trong ngươi nữa đó nha.”

Tề Thúc Hạo không chịu khuất phục mà nhếch môi, không thèm trả lời.

Hình Vệ thấy vậy, miệng liền niệm niệm liên tục đọc chú.

Không lâu sau, vẻ mặt Tề Thúc Hạo từ từ thay đổi. Hai gò má nó ửng hồng, nhú chặt mi lại, giống như đang cam chịu loại tra tấn nào đó.

Miệng của Hình Vệ vẫn như cũ niệm niệm không ngừng.

Hơi thở Tề Thúc Hạo vừa hỗn loạn lại dồn dập, cổ họng cố gắng không phát ra âm thanh rên rỉ: “Đủ rồi! Đừng niệm nữa!”. Nó thở dốc mà phun ra những lời này, rồi ngửa đầu bịt miệng của Hình Vệ lại.

Hình Vệ ngưng niệm chú, sau đó liền phóng khoáng đoạt lấy đôi môi đỏ mọng vĩnh viễn ném cũng không thấy đủ kia.

Lý trí Tề Thúc Hạo kêu gào, nhưng thân thể của nó lại đòi hỏi muốn được Hình Vệ hôn cùng ôm.

Trong suốt ba ngày qua, đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Nó chung quy vẫn nhịn không được mà nổi giận với Hình Vệ, nó luôn cho rằng tiếp theo nhất định có thể sử dụng ý chí đánh thắng được được tính. Thế nhưng, nó ngay cả một lần thành công cũng không có.

“A! Đừng mà...” Đôi môi bị lấp kín của Tề Thúc Hạo phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, thử ngăn cản bàn tay to của Hình Vệ đang chui vào vật áo, làm loạn ở trước ngực nó.

Không muốn! Cái loại sự tình xảy ra vào ba ngày trước này! Nó thật lòng không muốn trải qua một lần nữa.

Cảm nhận được thân thể Tề Thúc Hạo bởi vì sợ hãi mà cứng đờ, Hình Vệ cố gắng đè nén dục vọng do chính mình đẩy lên, chậm rãi đem môi cùng tay rời khỏi người nó, nhưng vẫn không nỡ buông ra mà kéo nó vào lòng.

Tề Thúc Hạo được trả tự do, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cố gắng điều chỉnh hơi thở hỗn loạn cùng những rối loạn trong cơ thể.

Nó đúng là đã bị Hình Vệ hạ được.

Chỉ cần Hình Vệ niệm chú thúc giục, được tính trong cơ thể nó sẽ phát tác, khiến nó giống như động vật đang động dục nhịn không được mà khát cầu y. Cho nên, khi được tính lần đầu phát tác vào ba ngày trước, nó mới có thể...

Tề Thúc Hạo liều mạng kiềm nén cảnh tượng đang hiện lên trong đầu, để cho đầu óc của chính mình trở nên trống rỗng.

Hình Vệ dùng được uy hiếp, ép buộc Tề Thúc Hạo đáp ứng cho y đi cùng. Tề Thúc Hạo mặc dù miễn cưỡng ưng thuận, nhưng trong lòng vẫn không cam tâm, cho nên trên đường đi vẫn là chịu không ít đau khổ.

“Vì sao ngươi lại dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này với ta? Mục đích của ngươi rốt cuộc là cái gì vậy hả?”

Khúc mắc này, Tề Thúc Hạo trong ba ngày qua đã hỏi không dưới mười lần, nhưng câu trả lời của Hình Vệ vẫn không cách nào khiến nó tin tưởng.

“Ta muốn cùng ngươi ở chung một chỗ.”

Hình Vệ bởi vì một lòng muốn đi theo Tề Thúc Hạo, liền không từ một thủ đoạn cùng phương thức nào để đạt được mục đích, lại còn tự cho rằng vì bảo vệ nó nên mới làm vậy.

Có một hôm Tề Thúc Hạo nổi giận với y! Giận đến mức đuổi y đi, y liền niệm chú thúc giục được tính, khiến Tề Thúc Hạo cuối cùng vẫn là chỉ có thể nằm trong lòng y thở dốc cầu xin tha thứ.

“Ngươi có phần nhiệt tình quá mức rồi đó. Ngươi có từng hỏi qua là ta có muốn ở chung một chỗ với ngươi hay không hả?”

“Mặc kệ ngươi có muốn hay không, đều phải cùng ta ở chung một chỗ.”

“Ngươi...”

Tề Thúc Hạo chưa từng nghe qua tuyên bố ngang ngược và bá đạo như vậy, giận đến mặt đỏ lên, thiếu chút nữa là nói không ra lời. “Ngươi cho rằng ngươi là ai hả? Lại có thể tự ý làm càn như vậy?”

“Ta là Hình Vệ, một người tin tưởng vào khả năng của chính mình.” Hình Vệ tràn đầy tự tin mà trả lời.

“Đừng có nói mạnh miệng như vậy!” Tề Thúc Hạo cười nhạt. “Nếu ngươi thật sự tự tin như vậy, cần gì phải dùng được khổng chế ta, ngươi rõ ràng là đang cố làm ra vẻ.”

Tề Thúc Hạo cãi lại, khiến sắc mặt Hình Vệ thoáng thay đổi, nhưng lập tức liền nhún nhún vai tỏ vẻ không có gì đáng kể, nói: “Người nói sao cũng được! Dù sao thì người cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta.”

Tề Thúc Hạo giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể một chưởng đánh nát khuôn mặt khó ưa kia; nhưng nghĩ đến hậu quả sẽ xảy ra sau đó, nó vẫn cứ đem hết lửa giận trong lòng mà nén xuống.

“Nếu người đã không sợ mất mạng, cứ tự nhiên đi theo ta! Ta sớm muộn gì cũng tìm ra kẻ thù, đến lúc đó nếu người có gì sơ xuất, ta cũng mặc kệ. Hơn nữa ta còn có hai sư huynh, một sư đệ, nếu bọn họ biết được người đã làm chuyện xằng bậy với ta thì chắc chắn sẽ không chút do dự mà đem người chặt thành tám khúc.”

Tề Thúc Hạo vốn là muốn hăm dọa Hình Vệ, không nghĩ tới trên môi Hình Vệ lại hiện lên ý cười lạnh lùng, dùng ánh mắt tựa như băng đá lạnh thấu xương, không sợ hãi mà đáp lại ánh mắt của nó.

“Cho dù người có đến mười sư huynh đệ, ta vẫn như cũ muốn ở cạnh người.”

Tề Thúc Hạo toàn thân run rẩy, vội vàng đẩy Hình Vệ ra, trốn tránh ánh nhìn của y.

Tâm tình thấp thỏm lo âu, tình cảm vào mười lăm năm trước vốn đã bị nó coi thường, vì sao hôm nay lại bị Hình Vệ khơi mào lại chứ?

Không được! Nó bất kể như thế nào cũng phải tránh xa Hình Vệ, cái cảm giác khiến người ta thống khổ tới cùng đó, nó thà chết, cũng không muốn trải qua lần nữa.

“Sao vậy? Lạnh sao?” Hình Vệ đuổi theo Tề Thúc Hạo, giọng nói ôn nhu không giống phát ra từ miệng con người ngang hơn của như y.

Tề Thúc Hạo thiếu chút nữa thì động lòng, nhưng nó quyết định sẽ bình tĩnh đối phó, lạnh lùng đem cánh tay đang đặt trên vai mình hất ra, rồi hướng về phía trước mà đi thẳng.

Mặt trời sắp lặn, ánh tà dương ánh lên vẻ mặt cô đơn trống trải của Hình Vệ, con người tràn ngập phiền muộn yên lặng nhìn theo thân ảnh trước mặt đang dần đi xa.

Tề Thúc Hạo từ đầu đến cuối không có quay đầu nhìn lại, nếu quay đầu lại, chỉ sợ nó sẽ kinh ngạc đến mất tròng lớn còn miệng thì há hốc a!

Đêm đó, hai người ngủ lại tại một khách điểm nhỏ.

Thái độ của Tề Thúc Hạo đối với Hình Vệ từ tức giận chuyển thành lãnh đạm, gần như không đếm xỉa đến sự hiện diện của y, đối với lời nói khiêu khích của y cũng thêm không quan tâm.

Thấy Tề Thúc Hạo thực sự đã giận đến cực điểm, Hình Vệ liền lui bước, không có chọc tức nó nữa, chẳng qua là ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng thức ăn dường như vẫn còn nguyên trước mặt nó.

“Ta không ăn!” Tề Thúc Hạo buông đũa, đứng lên.

“Người cần bản là cái gì cũng chưa ăn.”

“Tức giận đến no rồi, cần gì phải ăn nữa!” Tề Thúc Hạo quay đầu, xoay người sải bước đi về phòng, thấy Hình Vệ không có đuổi theo, nó không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc. Tuy rằng trong lòng cảm thấy hả hê, nhưng Tề Thúc Hạo một chút cũng không dám lơ là, dù sao trong cơ thể vẫn còn lưu lại xuân dược của Hình Vệ.

Nó dự định tối nay sẽ thử vận may một lần nữa, nếu có thể thoát khỏi tầm mắt của Hình Vệ, không nghe thấy y niệm chú, được tính có lẽ cũng sẽ không phát tác.

Sau khi lên kế hoạch, Tề Thúc Hạo liền lên giường thật sớm, nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi đến ban đêm sẽ thực hiện kế hoạch chạy trốn.

Ngoài cửa sổ, từng tiếng gõ mõ cầm canh(2) rõ ràng truyền vào trong tai Tề Thúc Hạo. Nó tuy rằng nhắm chặt hai mắt, nhưng một chút cũng không có buồn ngủ, duỗi dài lỗ tai, thấp tha thấp thỏm đề phòng từng tiếng bước chân đến gần gian phòng của nó.

Cuối cùng, ước chừng nửa canh giờ sau, Hình Vệ cũng quay về gian phòng đối diện, Tề Thúc Hạo thật vất vả mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lại qua một canh giờ, ngoài cửa sổ đêm khuya thật yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng chó sủa xa xa.

Tề Thúc Hạo xoay người bước xuống giường, cầm theo tay nải đặt trên bàn, rón ra rón rén đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng mở cửa sổ, thả người nhảy xuống.

Vừa nghĩ tới từ nay thoát khỏi sự quấy rối của Hình Vệ, cơ thể đang bay trên không trung, không khỏi cảm thấy nhẹ nhàng hơn phần nào.

Tiếp đất một cách hoàn mỹ, Tề Thúc Hạo cất bước muốn chạy đi, nhưng phía sau đột nhiên vang lên một thanh âm, khiến cho nó như hóa đá mà đứng bất động ở giữa ngã tư đường tối om vắng vẻ.

“Ngủ không được nên đi ra ngoài tản bộ sao?”

Thanh âm cô đơn từ trên cao truyền đến, đây chính là thanh âm Tề Thúc Hạo không muốn nghe nhất.

Cứng ngắc xoay người lại, nhìn theo hướng thanh âm truyền đến, một bóng người cô độc bị ánh trăng nhuộm thành màu trắng xanh, đứng lặng trên mái hiên khách điểm.

Tề Thúc Hạo sững sờ mà nhìn bóng người không nhìn thấy rõ khuôn mặt kia.

Mái tóc đen nhánh của Hình Vệ như dòng nước đổ xuống dài đến thắt lưng, tóc cùng tay áo nhẹ phát phơ theo gió, khiến người ta có loại ảo giác y rất nhanh sẽ biến mất theo gió.

Tề Thúc Hạo nhất thời choáng váng, đã quên mất phải chạy trốn. Đợi đến khi nhớ tới, Hình Vệ đã thả người nhảy xuống, biểu tình thâm tàng bất lộ* ẩn dưới ánh trăng đi tới trước mặt nó, khiến Tề Thúc Hạo không nhìn rõ y lúc này là tức hay là giận.

(thâm tàng bất lộ: nguy hiểm ngầm)

“Ban đêm rất lạnh, mau trở về phòng đi!” Hình Vệ đặt tay lên vai Tề Thúc Hạo, vô tình đụng phải tay nải của nó, y dừng lại một chút, nói: “Ban đêm đi tản bộ còn mang theo tay nải sao? Người sợ bị trộm à?”

Hình Vệ vì sao lại biết nó bỏ trốn, Tề Thúc Hạo nghĩ mãi vẫn không thông. Trong lúc Tề Thúc Hạo còn đang suy nghĩ rốt cuộc tại sao y lại biết, nó đã bị nửa đẩy nửa kéo mang trở về khách điểm. Thậm chí, còn chưa hết ngạc nhiên vì kế hoạch bỏ trốn thất bại, nó đã bị đẩy mạnh vào phòng của Hình Vệ.

“Làm cái gì vậy hả? Ta muốn trở về phòng của mình.”

Tề Thúc Hạo mới quay người lại, Hình Vệ đã trước nó một bước đứng chắn ở cửa phòng, không có hảo ý mà gạn hỏi rõ ràng mọi chuyện. Sắc mặt của một trận hồng. một trận trắng, nó biết số phận của nó đêm nay rồi.

“Người muốn chủ động tới đây ôm ta, hay là muốn ta thúc giục được tính, khiến người chịu không nổi mà cầu xin ta?”

“Người đúng là thứ ma quỷ máu lạnh!” Tề Thúc Hạo thanh âm run rẩy mà mắng chửi y.

“Sai rồi!” Hình Vệ lắc đầu cười, từng bước tiến về phía Tề Thúc Hạo. “Máu của ta là máu nóng. Từ lúc mắt ta bắt đầu nhìn thấy “đệ đệ” của ngươi, máu trong cơ thể ta liền nóng rực lên, nóng đến nỗi cả người dường như đều muốn bốc cháy; không tin lời ta nói – ngươi có muốn sờ thử không? – dùng da thịt của ngươi để cảm nhận máu trong cơ thể ta, thật sự là rất nóng đó nha.”

“Không cần!” Tề Thúc Hạo hất mạnh cánh tay đang vươn tới gần thân thể nó. “Ta không muốn chạm vào ngươi, cũng không thích nghe ngươi nói những lời nhảm nhí nữa.”

Trong phòng Hình Vệ vang thanh âm cao vút của Tề Thúc Hạo.

Va chạm phóng túng, thân thể khẽ đong đưa đong đưa, chân cũng sắp không đứng vững nữa.

Gương mặt tuần mỹ chỉ còn lại vẻ quật cường không chịu khuất phục, đôi mắt trong suốt thường ngày bây giờ lại phủ một tầng hơi nước nhiễm đầy sự mê muội, tựa như nước mắt bất cứ lúc nào cũng có thể tràn ra khỏi hốc mắt.

Nhưng nó không có rơi nước mắt, cũng như không người nào có thể khiến trái tim nó rung động.

Vì cái gì nó lại cảm thấy sợ hãi như vậy, vì cái gì nó lại sợ nam nhân trước mắt này?

Tề Thúc Hạo không tìm được câu trả lời vì sao trong lòng nó lại rung động, ma ám khiến tim nó đập nhanh bất thường, khiến cho người ta thân bất do kỷ*, lại một lần nữa xâm nhập lỗ tai nó.

(thân bất do kỷ: thân thể không còn do mình làm chủ, trong một số trường hợp nó có nghĩa là hoàn cảnh đẩy đưa, còn ở đây nó lại có nghĩa khiến người ta không làm chủ được mình)

Ba ngày trước, Tề Thúc Hạo lần đầu tiên nghe được loại thanh âm này, nó đang trong tình trạng rối bời không cảnh giác, liền bị Hình Vệ thừa cơ ôm lấy nó.

Nhưng điều khiến Tề Thúc Hạo không thể nào chịu được, không phải là chuyện nó bị nam nhân ôm lấy này; mà là nó lại say mê nằm trong lòng Hình Vệ, vì nhiệt tình của y mà thần hồn điên đảo.

Thống khổ nhất chính là, nó không cách nào tha thứ cho sự yếu đuối của bản thân.

Mặc dù đã cố kiềm chế, nhưng hai gò má trắng nõn của Tề Thúc Hạo vẫn cứ nhiễm sắc hồng, hai mắt vẫn lộ ra khát vọng không thể kiềm nén.

Nhưng nó không bao giờ... muốn giẫm lên vết xe đổ lần nữa!

Tề Thúc Hạo chợt nhớ tới trong ống tay áo còn có phi tiêu nó mang theo dùng làm ám khí. Nó lập tức đưa tay lấy ra một cái phi tiêu, dùng mũi nhọn sắc bén của phi tiêu mà mạnh mẽ rạch một đường ở cánh tay lộ ra khỏi ống tay áo, một trận đau đớn kéo tới, máu tươi nhất thời bắn ra tung tóe.

“Thúc Hạo!” Kinh sợ nhìn Tề Thúc Hạo tự làm đau mình, Hình Vệ sợ đến mức mặt xám như tro tàn, sớm đã quên mất việc niệm chú. “Vì cái gì mà ngươi lại làm như vậy?”

“Như vậy thì ngươi sẽ không thể khống chế ta được nữa!”

Tề Thúc Hạo vì đau đớn mà thanh tỉnh, nhưng không hiểu vì sao, nó lại không cảm thụ được một tia vui sướng vì thắng lợi nào.

“Ngươi đúng là đồ ngốc! Cùng ta ở chung một chỗ, thật sự thống khổ đến vậy sao?”

Hình Vệ chồm người lên trước, một tay bắt lấy cổ tay đang cầm phi tiêu của Tề Thúc Hạo, một tay nâng cổ tay bị thương lên, đôi môi nóng rực hôn lên miệng vết thương đang chảy máu.

“Không cần!” Tề Thúc Hạo co rúm người lại muốn rút tay về, tiếc rằng Hình Vệ lại không chịu buông tay.

Chiếc lưỡi hồng sắc, ôn nhu hết liếm lại hôn lên vết thương do phi tiêu gây ra. Ấu yếm ẩm áp ẩm ướt, kì lạ lại làm giảm đi đau đớn của cánh tay.

Tề Thúc Hạo bị người quá nhiều mê loạn đến mờ mắt, kinh sợ đến không thể động đậy.

Yết hầu Hình Vệ di chuyển lên xuống, toàn bộ máu tanh liền theo nước bọt của y, chảy vào trong cơ thể y.

“Không cần... Bắn lắm.”

Kháng nghị yếu ớt của Tề Thúc Hạo, không ngăn cản được Hình Vệ.

Đem máu của Tề Thúc Hạo liếm sạch, đến khi miệng vết thương cũng không còn chảy máu nữa, Hình Vệ mới chậm rãi ngừng đầu. Con ngươi màu đen như sao trời sáng lên trong đêm tối nhìn thẳng vào Tề Thúc Hạo; vươn đầu lưỡi ra, chậm rãi liếm đi máu tươi dính bên khóe môi.

“A!”

Động tác Hình Vệ chứa đầy hàm ý, khiến cơ thể Tề Thúc Hạo xôn xao, máu nóng chạy thẳng lên não.

Trực giác bảo Tề Thúc Hạo nên chạy trốn, nhưng nó mới vừa nhúc nhích, Hình Vệ liền cấp bách hôn lên môi nó.

“Ân...” Nụ hôn pha lẫn mùi máu tươi, không hiểu sao lại khơi mào rung động trong Tề Thúc Hạo.

Nó không có nghe thấy Hình Vệ niệm chú, vì sao thân thể lại nóng lên? Vì sao lại ý loạn tình mê đến nỗi không thể làm chủ mình được nữa, cho đến khi lưng tiếp xúc với tấm chăn bông mềm mại, Tề Thúc Hạo mới phát hiện mình đã được ôm lên giường, mà cánh tay của Hình Vệ lại đang rất vội vàng. “Phản kháng lại y đi! Đừng để mặc y xâm xé người nữa!” Trong lòng Tề Thúc Hạo không ngừng kêu gào mãnh liệt, nhưng cổ họng lại chỉ có thể phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào.

Hình Vệ dường như cũng phát hiện ra nó có gì đó không ổn, nhướn mày, dùng ánh mắt kinh ngạc mà nhìn nó.

Không thể chịu đựng được bộ dạng thảm hại của mình, rốt cuộc lại rơi vào tầm mắt của Hình Vệ, Tề Thúc Hạo nhắm chặt hai mắt, tránh đi ánh mắt nóng rực của y.

“Người thật sự rất đẹp!” Hình Vệ ôn nhu thì thầm bên tai Tề Thúc Hạo, bàn tay không chút lưu tình đoạt lấy vật che đậy thân thể cuối cùng trên người Tề Thúc Hạo xuống.

Hình Vệ không muốn bắt nạt Tề Thúc Hạo, nhưng mà, y lại vô pháp khắc chế* cái ý nghĩ ấy trong đầu. Cái này có lẽ chính là ý trời a!

(vô pháp khắc chế: không thể kiềm chế được)

Hình Vệ thở dài một tiếng, lấy khăn tay từ trong ngực áo ra, đem vết thương trên cánh tay của Tề Thúc Hạo băng bó lại.

Thân thể Tề Thúc Hạo khẽ run, da thịt trắng nõn bóng loáng ửng hồng, thân thể nhỏ nhắn hoàn mỹ trần như nhộng, chỉ còn lại chiếc khăn của Hình Vệ trên cánh tay bị thương.

Cảnh tượng mê người như thế, cho dù Hình Vệ có ý chí cứng như thép, cũng không thể không bị khuynh đảo.

Bàn tay to khỏe vuốt ve làn da tinh tế, mịn như tơ lụa khiến người ta yêu thích đến nỗi không thể nào rời tay, nhẹ nhàng hôn khắp cơ thể nó.

“Ân...” Tề Thúc Hạo khẽ cắn môi, chịu đựng lại “tra tấn” khó chịu này.

Dần dần, Hình Vệ đùa càng lúc càng lớn mật, hơi thở Tề Thúc Hạo cũng theo đùa giỡn của y mà trở nên dồn dập, trên trán cùng hai bên tóc mai ướt đẫm mồ hôi.

Không thể chịu thua! Không thể khuất phục trong khi y không hề niệm chú thúc giục được tính như vậy được. Tề Thúc Hạo đành dùng đến biện pháp cuối cùng là nhắm chặt cả hai mắt, nhất định không chịu tuân theo sự chi phối và điều khiển của y.

“Đáng giận! Mau mở to mắt ra nhìn ta.” Hình Vệ dùng khí lực tựa như muốn bóp nát người dưới thân, nắm chặt lấy cằm của Tề Thúc Hạo.

Tề Thúc Hạo chậm rãi mở đôi con ngươi quật cường ra, đập vào trong mắt, chính là ánh mắt tràn đầy lửa giận thoáng có nét bối rối của Hình Vệ.

“Ta nhất định sẽ khiến người thích ta, giống như ta thích người như vậy.”

Hình Vệ không cho Tề Thúc Hạo có cơ hội phản bác, cúi đầu mà thô bạo chiếm lấy đôi môi của nó, môi lưỡi dây dưa mãnh liệt, giống như muốn cắn nuốt môi của nó.

Nhưng chỉ trong giây lát, đôi môi nóng rực trong khi Tề Thúc Hạo còn chưa kịp phản kháng, đã nhanh chóng rời đi.

Tề Thúc Hạo còn chưa từ trong kinh ngạc thanh tỉnh lại, thân thể trần trụi đã được chăn bông ấm áp, cùng với thân thể to lớn của Hình Vệ phủ lên.

“Ta sẽ không dùng thủ đoạn để chiếm đoạt người nữa, nhưng người cũng đừng mơ tưởng rằng ta sẽ buông tha cho người.”

Hình Vệ tự cho là đúng mà hứa hẹn những điều vô lý, mặc dù khiến Tề Thúc Hạo cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cũng vẫn thở phào nhẹ nhõm. Nó cho rằng tối nay nhất định sẽ bị y giày vò, không nghĩ tới lại có thể tránh được một kiếp.

Thân thể cứng đờ cũng không còn xem y như kẻ thù mà phản kháng nữa, từ từ khôi phục lại sự mềm mại, không giống như bị dây gai quấn chặt nữa. Lúc này, Tề Thúc Hạo lại nhạy cảm ý thức bản thân đang được hai cánh tay cường tráng của y ôm lấy, cho thấy khao khát giữ lấy nó của y mãnh liệt đến dường nào, khiến nó nhất thời ngũ vị tạp trần*.

(ngũ vị tạp trần: ngũ vị là năm vị ngọt, đắng, chua, cay, mặn; tạp trần là trộn lẫn với nhau; ý diễn tả tâm trạng hỗn loạn, những cảm xúc cứ đan xen vào nhau)

Nó không muốn thuộc về bất kì ai cả, vì vậy mới từ chối tình cảm của Hình Vệ, nhưng... tại sao nó lại cảm thấy cái ôm của Hình Vệ thật ấm áp? Nó không phải là do một thân một mình, thiếu thốn tình cảm lâu ngày quá mà sinh ra loại ảo giác hoang đường này chứ?

Tề Thúc Hạo còn chưa làm rõ tâm tư rối loạn của mình, lại mơ mơ màng màng nằm trong lòng Hình Vệ mà ngủ. Nó rõ ràng còn chưa muốn ngủ a! Trong cơn mơ màng, ý thức nó phản kháng yếu ớt.

Cảm giác mông lung, khiến thân thể nó cứ như đang lơ lửng trong cõi mộng.

Hình Vệ nhẹ nhàng buông nó ra, Tề Thúc Hạo khẽ cầu nhàu kháng nghị vì hơi ẩm bên người đột nhiên biến mất.

Loáng thoáng nghe thấy có tiếng nói chuyện truyền đến, nhưng nó lại không nghe rõ là đang nói cái gì, cũng không mở được hai mắt.

Giúp Tề Thúc Hạo đắp lại chăn, Hình Vệ xoay người tròng mắt nhìn vị khách không mờ mà đến, thanh âm không vui.

“Người tới đây làm cái gì?”

Bị Hình Vệ lớn tiếng chất vấn, không biết từ khi nào mà Minh Lão đột nhiên lại xuất hiện ở trong phòng. Đối mặt với Hình Vệ đang nổi giận đùng đùng nhưng vẻ mặt Minh Lão lại rất thản nhiên. “Đây là thái độ nên có của người khi gặp lại lão bằng hữu sao?”

“Là Diêm Vương lệnh cho người tới bắt ta phải không?”

“Không phải! Không phải!” Minh lão lắc đầu cười. “Ta đây xương cốt rệu rã* sao có thể đấu lại người! Muốn bắt người thì sẽ có người khác làm. Ta chẳng qua chỉ là tới nhìn thử một cái xem người có thể khiến người tự nguyện làm trái quy tắc của Âm phủ, làm ra cái loại chuyện ngu ngốc này là người như thế nào thôi.”

(rệu rã: rệu đến mức như sắp rời ra từng mảnh, sắp tan rã)

Vừa nghe Minh Lão nói không phải tới bắt y, vẻ mặt cảnh giác của Hình Vệ mới dịu xuống, nhưng vẫn phòng bị mà đứng chắn trước giường, không để cho lão tiếp cận Tề Thúc Hạo.

“Ta phải xử lý chút việc riêng, hy vọng người nhắn với Diêm Vương dùm một tiếng, cho ta chút thời gian, sau khi giải quyết xong mọi chuyện thì ta sẽ trở về Âm phủ.”

“Sao lại có thể như vậy được? Diêm Vương nhất định sẽ không chấp nhận lý do này của người.”

“Làm ơn!”

“Được rồi! Ta sẽ nói giúp người một tiếng, còn việc có được hay không ta cũng không dám chắc.”

“Đa tạ! Ân tình của người sau này ta nhất định sẽ báo đáp.”

“Không cần! Không cần đâu! Lão già này cũng không phải chưa từng nợ người.” Minh Lão vội vàng phát tay, khuôn mặt vốn đang ung dung tự tại bỗng nhiên trở nên nghiêm túc. “Chẳng qua là bản thân người

nên cân nhắc một chút. Ta quen biết người coi như đã lâu, cũng chưa từng thấy người hành động như vậy, người thật sự đã động lòng?”

“Há!” Cổ họng Hình Vệ phì một tiếng, bật cười, tựa hồ như lời nói của Minh Lão cực kì buồn cười. “Ta là loại người đến ngay cả máu cũng còn lạnh, sao có thể vì ai mà động lòng, người đừng nói những lời vô lý như vậy nữa.”

“Nhưng mà...”

Ánh mắt Minh Lão lo lắng nhìn chiếc giường phía sau Hình Vệ.

Hình Vệ đoán được những gì Minh Lão đang nói dở! Nói rõ nguyên nhân: “Ta nợ y một ân tình. Y ngày hôm nay lâm vào cảnh bơ vơ không có người thân bên cạnh, cũng do một tay ta gây ra, ta không thể trở mặt nhìn y chết oan chết uổng.”

“Chuyện này người có thể cùng Diêm Vương thương lượng a! Người hành động như vậy thật là quá tùy ý.”

“Cùng Diêm Vương thương lượng cũng không chắc chắn là có thể dàn xếp được, hơn nữa khi ta biết chuyện, thì thời gian đã rất cấp bách, ta thế nào cũng phải lập tức chạy tới cứu y, căn bản là không rảnh nghĩ tới hậu quả.”

“Đúng vậy! Chính là thái độ không rảnh nghĩ tới hậu quả này của người, cho nên cái giá mà người phải trả là rất đắt.”

“Ta biết.”

Một câu “ta biết” của Hình Vệ khiến Minh Lão không còn lời nào để nói. Lão thở dài, lắc đầu nói: “Nếu người đã biết rõ hậu quả sẽ như thế nào, thì ta có nói gì đi nữa cũng trở nên vô dụng.”

Trong tình huống dù có khuyên thế nào cũng không có hiệu quả, Minh Lão thất vọng mà rời đi. Thân hình của lão từ từ hóa thành một làn khói nhẹ, cuối cùng cũng biến mất.

Trong phòng trở về vẻ yên tĩnh vốn có.

Hình Vệ sau khi Minh Lão rời đi cũng không thở phào nhẹ nhõm được, ngược lại, trên gương mặt y khắc sâu một tầng lo lắng.

Hình Vệ không phải lo cho hoàn cảnh của mình, y chỉ lo không cứu được Tề Thúc Hạo. Bản thân y như thế nào cũng không sao cả, nhưng y – vẫn còn một tâm nguyện.

Nhất định phải khiến Tề Thúc Hạo sống sót.

Nhẹ nhàng nằm lại lên giường, Hình Vệ lần nữa đem Tề Thúc Hạo như chỉ bảo* mà ôm vào lòng, đồng thời thu hồi pháp vệ* bao quanh Tề Thúc Hạo lại.

(chỉ bảo: của báu vật, vật quý báu, vật quý nhất; pháp vệ: phép thuật dùng để bảo vệ)

Chỉ một lát sau, Tề Thúc Hạo quả nhiên mở đôi mắt mơ màng ra.

Đem ánh mắt còn chưa tỉnh hẳn nhìn về phía sau lưng Hình Vệ, chau mày, Tề Thúc Hạo khó hiểu mà đảo mắt nhìn khắp căn phòng lơ mơ ánh nến.

“Người vừa rồi mới nói chuyện với ai?”

“Trong phòng ngoại trừ ta, không hề có người khác a!” Hình Vệ mặt không đổi sắc nói, nhắc tay khẽ vuốt gương mặt trắng hồng của nó.

“Gạt người! Ta tuy rằng nghe không rõ lắm, nhưng rõ ràng là đã có người ở đây nói chuyện với người. Tại sao lại phải giấu ta, hay là người lại đang thực hiện âm mưu gì hả?”

Tề Thúc Hạo không vui mà hất ngón tay đang tùy ý vuốt ve, trêu chọc trên gương mặt mình.

Hình Vệ hậm hực thu tay lại, chưa xót cười lạnh một tiếng.

“Âm mưu? Ta đối với người có thể có âm mưu gì đây?”

“Sao lại không có!” Tề Thúc Hạo cất giọng cãi lại. “Người đã dùng xuân dược khống chế ta, lại còn niệm chú thúc giục được tính mà xâm phạm thân thể của ta. Không chỉ có như vậy, người còn hạn chế hoạt động của ta, tối nay thiếu chút nữa lại thi bạo ta lần nữa. Nếu người thật sự không có âm mưu, thì đã đem thuốc giải đưa cho ta rồi.”

Tề Thúc Hạo càng nói càng kích động, hai gò má ửng hồng đến mê người, hai tròng mắt cũng vì tức giận mà phá lệ long lanh trong suốt. Ngay cả bản thân nó lại không hề tự giác, càng đưa sát mặt vào Hình Vệ.

“Không có thuốc giải!”

“Cái gì?!” Tề Thúc Hạo vừa nghe thấy không có thuốc giải, kinh ngạc mà thay đổi sắc mặt.

“Cho nên, người cả đời đều phải ở bên cạnh ta.” Hình Vệ không thể kiềm chế được, nghiêng người hôn lên đôi môi đỏ mọng đang hé mở của nó.

“Không muốn! Ta không muốn! Ta không muốn ở chung một chỗ với tên sắc ma như người!” Tề Thúc Hạo liều chết phản kháng.

Nó còn phải đi trả thù, sao có thể ở chung một chỗ với người suốt ngày chỉ nghĩ đến việc ôm chặt lấy nó được? Nếu như nó cùng Hình Vệ ở chung một chỗ, kết quả chỉ có thể là nó sẽ bị trói ở trên giường, hàng đêm bị ép cùng y dây dưa, nó không cần loại cuộc sống bị thảm này. Nó thà rằng làm một vị quan bị đạo tặc đuổi giết, cũng không muốn cùng y ở chung một chỗ.

Đôi mắt Tề Thúc Hạo đột nhiên phản kháng mạnh mẽ, Hình Vệ không thể không dùng thân thể mình áp chế nó.

Kết quả, Tề Thúc Hạo không những không chạy trốn được, ngược lại còn bị y khống chế.

“Người đang cố ý câu dẫn ta sao?”

Ánh mắt Hình Vệ nóng hừng hực, tại thân thể trần trụi trắng nõn của Tề Thúc Hạo mà chạy loạn.

“Ta không có!” Tề Thúc Hạo xấu hổ đến mặt cũng đỏ cả lên. “Người đừng có nhìn lung tung. Nếu không thì khi có cơ hội, ta nhất định sẽ móc đôi mắt xấu xa của người ra.”

“Phải vậy không?” Hình Vệ cười xấu xa, ánh mắt tà ác nhìn chằm chằm vào nơi chưa từng bại lộ trước mặt người khác của Tề Thúc Hạo.

“Có thể nhìn thấy vật thể xinh đẹp như thế này, cho dù hai mắt có bị móc thì ta cũng cam lòng.”

“Không được nhìn!” Tề Thúc Hạo bất lực lắc mạnh đầu đang đặt trên gối, da thịt bởi vì ánh nhìn của Hình Vệ mà có cảm giác như bị kim châm, cổ nén dục vọng sắp bùng nổ xuống.

Ngay khi Tề Thúc Hạo sắp chịu thua đầu hàng trước dục vọng thì cả người Hình Vệ đột nhiên cứng đờ, sắc mặt trở nên lạnh lùng. Y trong phút chốc liền buông Tề Thúc Hạo ra, nhanh chóng cầm lấy y phục giúp nó mặc vào.

“Sao vậy?”

Tình hình đột nhiên thay đổi, khiến Tề Thúc Hạo không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Đừng hỏi nhiều! Mau đi theo ta!”

Vừa mới mặc lại y phục, Tề Thúc Hạo còn chưa kịp sửa sang lại dung mạo đã bị Hình Vệ từ trên giường kéo đứng lên, nhanh chóng đẩy cửa sổ, lẩn vào trong đêm tối, hốt hoảng đến ngay cả tay nải cũng không kịp mang theo....:Hết chương 2:...

Gỗ mô cầm canh: Nếu ai đã từng xem phim cổ trang của HongKong hay Trung Quốc chắc chắn sẽ gặp qua cảnh vào ban đêm sẽ có những tiếng mô gõ truyền đến (hoặc một người đàn ông đi khắp các con đường, vừa đi vừa gõ mô), các nhân vật nghe được tiếng mô đó mà nói đang là canh mấy, thì tiếng mô đó chính là âm thanh báo hiệu từng canh một. Đơn cử là trong phim Tây Du Ký phiên bản năm 1986 á, cái khúc mà Tề Thiên mò vô phòng sư phụ vào canh ba để học phép á, Tề Thiên cũng chính là dựa vào tiếng mô này mà biết lúc nào là canh ba.

3. Chương 3

Sương đêm ngấm vào da thịt rét buốt, gió lạnh vù vù phớt qua hai gò má.

“Tại sao lại phải trốn?” Tề Thúc Hạo không nghĩ tới cũng có người có thể khiến Hình Vệ sợ hãi, thập phần hiếu kỳ.

“Đừng hỏi nhiều! Chuyện này người quản không được đâu.” Hình Vệ chỉ lo chạy thật nhanh, không có thời gian để giải thích nhiều.

Tề Thúc Hạo vốn không phải là hạng người hơi hợt, nhìn vẻ mặt căng thẳng của Hình Vệ, nó đã đoán được y nhất định là gặp phải nhân vật khó giải quyết; nhưng y luôn luôn tự cao rằng bản thân phản ứng nhanh nhẹn, từ lúc chạy khỏi khách điểm đến giờ, vẫn chưa phát hiện có người đuổi theo y.

“Hình Vệ! Người trốn không thoát đâu. Còn không mau khoanh tay chịu tội.”

Trong lúc Tề Thúc Hạo còn đang nghi ngờ không biết rốt cuộc tại sao lại có người truy đuổi, phía sau lại có tiếng quát trong trẻo truyền đến.

“Khốn kiếp! Thật là đáng ghét.” Hình Vệ khẽ rửa thầm một tiếng, thân thủ mạnh mẽ lách mình ẩn sau một gốc cây đại thụ, vội vàng dặn dò: “Chút nữa cho dù người có nhìn thấy bất cứ chuyện gì, nhất định không được phép lên tiếng, cũng không được phép xuất thủ, biết không? Nếu không cả cái mạng nhỏ của người cũng khó lòng mà bảo toàn được.”

“Ta biết rồi.” Tề Thúc Hạo nhẹ nhàng gật gật đầu.

Vừa thấy Tề Thúc Hạo gật đầu đồng ý, Hình Vệ đập mạnh hai chân, bay thẳng lên cao.

Oa~ Khinh công thật tốt! Tề Thúc Hạo nhìn không được mà phát ra âm thanh cảm thán, nhưng nhớ tới lời dặn dò của Hình Vệ, liền lấy tay che miệng lại, âm thầm yên lặng quan sát tình hình.

Nó đương nhiên sẽ không định nghe theo lời dặn dò của Hình Vệ. Có cơ hội, nó nhất định sẽ ba chân bốn cẳng mà bỏ chạy. Nó hiện tại ở lại chỗ này, chỉ vì muốn xem thử diện mạo của nhân vật có thể khiến Hình Vệ sợ hãi ra sao thôi.

Tề Thúc Hạo cẩn thận núp sau cây đại thụ, chỉ nhìn thấy ba người mặc áo bào trắng không ngừng như chim ưng mà tấn công Hình Vệ, Hình Vệ dù mạnh mẽ chống trả nhưng vẫn không địch lại! Nhanh chóng bị đánh rơi xuống đất, nhưng hai chân vừa mới chạm đất, lập tức liền bị ba người họ vây quanh.

Bốn người đứng trên bãi đất trống ước chừng cách nơi Tề Thúc Hạo đang đứng khoảng năm mươi thước, xung quanh có thật nhiều cây cối cản tầm nhìn, khiến nó nhìn không rõ tình hình bên trong. Chỉ nhìn thấy hai người mặc áo trắng tay cầm hai cái hồng đăng lung*, còn một người đi tay không, dường như chịu trách nhiệm bắt Hình Vệ.

(hồng đăng lung: đèn lồng màu đỏ, nếu ai chưa tưởng tượng ra được thì có thể xem ảnh ở cuối bài viết)

“Không nghĩ tới Diêm Vương lại phái người tới, thật là xảo quyệt mà.” Nhìn vị sứ giả tên Nhạc Khải từ trước đến nay mặt lúc nào cũng lạnh như tiền trước mặt, Hình Vệ không khỏi âm thầm kêu khổ.

Nhạc Khải chính là người đang cạnh tranh với Hình Vệ để giành chức vụ Phán Quan ở nhiệm kỳ kế tiếp, nhất định sẽ không nể tình riêng hay nường tay, thậm chí có thể còn dùng hết khả năng mà bắt y, thừa cơ lập công lớn.

“Nếu biết ta chắc chắn sẽ không nường tay với người, người cũng đừng khiến ta phải hao tâm tốn sức mà động thủ với người nữa!”

“Đã nghe danh của người từ lâu, đáng tiếc là vẫn chưa có dịp để lãnh giáo! Hiện tại làm sao có thể bỏ qua cơ hội hiếm có này được. ”

“Nếu người đã nói như vậy, ta cũng chỉ có thể phụ hợp thôi.”

Khoảng cách giữa Tề Thúc Hạo và bọn họ mặc dù có hơi xa, nhưng nó lại nghe cuộc đối thoại của hai người họ rõ đến nhất thanh nhị sở*. Ngay khi đối thủ của Hình Vệ vừa nói xong câu đó, hai người cầm hồng đăng

lung đứng ở hai bên, đã đem hồng đăng lung ném ra, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, tấn công Hình Vệ từ hai phía.

(nhất thanh nhị sở: rõ ràng đến từng âm thanh một)

“Đê tiện! Cây đồng hiệp yếu.”

Hình Vệ mặc y phục màu lam, ở trong bóng đêm không dễ nhận ra, Tề Thúc Hạo không biết y có an toàn thoát khỏi đòn tấn công bất ngờ đó hay không, trong lòng không khỏi lo lắng.

“Coi như người lợi hại, tránh được tả hữu song chưởng* của ta.”

(tả hữu song chưởng: hai đòn tấn công trái phải cùng lúc)

Nghe được lời này, Tề Thúc Hạo mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó một dải lụa màu đỏ tựa như rắn độc phun nọc, cấp tốc lui về phía Hình Vệ, mà hai cái hồng đăng lung cũng đồng thời bay về phía y.

“A-” Tề Thúc Hạo sợ hãi kêu ra tiếng, thiếu chút nữa là kích động đến mức chạy ra cứu Hình Vệ, nhưng vừa mới bước được một bước, cả người nó liền cứng lại.

Nó hiện tại là đang làm cái gì đây? Nó cần gì phải lo lắng cho Hình Vệ? Nó nên thừa cơ đào tẩu mới đúng a!

Tề Thúc Hạo lùi về phía sau, xoay người nghĩ muốn chạy về hướng ngược lại, nhưng tiếng chém giết ở phía sau lại làm cho nó không cách nào động đậy được. Hành vi của Hình Vệ đúng là không thể tha thứ, nhưng nó cũng không thể làm ra hành vi bỏ rơi bạn đồng hành ti tiện này.

“Y không phải là bạn đồng hành của người! Chẳng qua chỉ là một kẻ mặt dày đeo bám người thôi, người cần gì phải để ý đến y?” Tề Thúc Hạo thấp giọng lẩm bẩm, đi hay không đi, vẫn do dự không quyết định được.

Lúc này, nếu Tề Thúc Hạo biết sắc mặt Hình Vệ đang ra sức chiến đấu đột nhiên chuyển xanh, lo lắng nhìn về nơi nó đang ẩn thân, có lẽ sẽ lập tức chọn cách bỏ chạy như điên.

“Thúc Hạo! Mau chạy đi!” Hình Vệ hoảng hốt gào to, trong đêm tối có vẻ thê lương khiến người ta sợ hãi.

Tề Thúc Hạo chợt xoay người, nhìn thấy bạch y nhân cầm đầu kia đang tiến về nơi nó đang ẩn thân.

Hình Vệ lập tức đuổi theo sau, nắm lấy dải lụa màu đỏ chưa kịp thu hồi, dựa vào đó mà ngăn cản bạch y nhân.

Tề Thúc Hạo biết chỗ ẩn thân của mình đã bị phát hiện, cũng không có ý định sẽ tiếp tục trốn nữa, lập tức từ phía sau cây đại thụ bước ra, liền nhìn trái nhìn phải, giơ cao hai ống tay áo, từ bên trong mạnh mẽ phóng ra mười cái phi tiêu, hướng về phía tay của hai người đang cầm hồng đăng lung mà vọt tới.

Nhưng mọi chuyện vẫn không như nó dự định, nó không những không giúp được Hình Vệ, còn khiến chính mình rơi vào cảnh nguy hiểm.

Nguyên nhân là do đồng phi tiêu của nó không biết tại sao lại quay đầu trở lại, hướng về phía nó mà phóng tới.

“Cẩn thận!” Hình Vệ đang trong tình trạng hoảng loạn, ngược lại còn cứu Tề Thúc Hạo, cũng mặc kệ Nhạc Khải có lẽ sẽ nhân cơ hội này mà tấn công.

Y nhanh như chớp chạy tới bên cạnh Tề Thúc Hạo, một chưởng đem mười cái phi tiêu đánh bay đi chỗ khác, tay ôm chặt lấy eo nó, đúng lúc phía sau lại bị tấn công đột ngột khiến y không kịp phòng bị, chỉ có thể lấy thân mình đỡ cho nó một roi. Vết thương bỏng rát đau thấu tâm can khiến y ngã khụy xuống đất, nếu không phải trong lòng còn đang ôm Tề Thúc Hạo, y nhất định sẽ nhận thua.

Y cắn răng dốc hết sức mình để bảo vệ Tề Thúc Hạo, cho nên mặc kệ thân thể bị thương đau đớn, đem hỏa đạn* quăng ra, dốc hết sức có thể, cố gắng thoát khỏi sự đuổi bắt của Nhạc Khải.

(hỏa đạn: loại lựu đạn khi ném ra sẽ tạo ra khói khiến đối phương không nhìn được mọi thứ xung quanh, thường được dùng trong trường hợp đang oánh lộn mà muốn bỏ chạy ==))

Đội trận khói dày đặc tản đi, hai người trước mặt Nhạc Khải đã biến mất.

“Thiếu gia! Có cần đuổi theo không?”

“Không cần! Bị trúng một roi Câu Hồn Tiên của ta, không quá bảy ngày, y nhất định sẽ hồn phi phách tán”

Nhạc Khải căng thẳng nhú chặt mi, vẻ mặt khó hiểu nhìn chằm chằm về hướng Hình Vệ vừa mới biến mất.

Hắn luôn luôn cho rằng Hình Vệ là một đối thủ rất tốt, cũng cho rằng cùng y cạnh tranh chức vụ Phán Quan, là một chuyện rất thú vị. Nhưng hắn trăm triệu lần cũng không nghĩ tới Hình Vệ lại trốn khỏi Âm phủ, hôm nay còn đứng ra cứu một người phạm, thậm chí cam tâm tình nguyện chấp nhận bị hồn phi phách tán.

Hắn không phải là kẻ ngu xuẩn, nhưng cũng không thể hiểu được.

Tuy rằng việc chiếm được chức vụ Phán Quan xác định là dễ như trở bàn tay, nhưng hắn một chút cũng không cảm thấy cao hứng.

“Tên khốn Hình Vệ! Phá hủy thú vui cạnh tranh công bằng của ta.” Nhạc Khải rửa thầm một tiếng! Sau đó mới quay đầu nói với hai vị sứ giả ở hai bên: “Theo ta trở về Âm phủ! Diêm Vương nhất định còn đang chờ ở trên núi.”

Nhạc Khải ra lệnh một tiếng, rồi hóa thành một làn khói nhẹ, lượn lờ phiêu tán trong đêm tối.

Thân thể đang bị thương miễn cưỡng lắm cũng chỉ chạy được vài dặm, khi chắc chắn rằng không có truy binh đuổi theo, Hình Vệ lúc này mới chậm chạp thở ra. Nhưng tâm tình vừa mới thả lỏng, một trận khí huyết nghịch lưu*, chạy thẳng lên não, khiến trước mắt y tối sầm, thiếu chút nữa là bất tỉnh.

(nghịch lưu: ngược dòng)

Trong đêm đen, khóe môi Hình Vệ lộ ra vẻ cười khổ, ánh mắt tìm nơi có thể tạm thời nghỉ chân.

“Người muốn dẫn ta đi đâu?” Tề Thúc Hạo không biết hai người có tiếp tục đi về phía nam hay không.

“Đến nơi an toàn.”

“Có phải người đã làm ra tội ác gì tày trời, mới khiến bọn họ đuổi bắt người như vậy phải không?”

“Người đoán thử xem.” Hình Vệ không trực tiếp trả lời, ánh mắt dừng lại ở hang động trên núi cách đó không xa. Y sải bước nhanh hơn, chớp mắt một cái đã đến miệng hang động. Sau khi buông Tề Thúc Hạo ra, y lập tức mệt mỏi mà ngã xuống đất.

“Người bị sao vậy?” Dưới ánh trăng ảm đạm, khiến Tề Thúc Hạo nhìn không rõ được sắc mặt của Hình Vệ.

“Ta không sao!” Hình Vệ cố gắng thanh tỉnh lại, không cho Tề Thúc Hạo thấy bộ dạng thảm hại của y.

Tề Thúc Hạo nghe được trong lời nói của Hình Vệ có sự gượng gạo, liền ngồi xổm xuống – muốn xem thử vết thương của y, không nghĩ đến Hình Vệ lại lấy tay đẩy nó ra. “Người làm gì vậy? Ta đây chính là có lòng tốt muốn xem qua vết thương giúp người.”

“Ta không có bị thương, không phiền người phải lo lắng.”

“Có đúng là không có bị thương không? Vậy sao người không dám đứng lên cho ta xem thử.”

Hình Vệ nghe vậy, không khỏi bật cười. “Quên đi! Quả nhiên là không thể gạt được người. Ta thật sự là có bị thương, nhưng vết thương này không phải có thể chữa trị bằng mấy loại dược bình thường được, cho dù có cho người xem thì cũng vô dụng thôi.”

“Không thử thì sao mà biết được!” Tề Thúc Hạo không đồng ý. “Nếu không phải do lúc đi người quá vội vàng, khiến ta ngay cả tay nải cũng không kịp lấy, nếu không bây giờ chúng ta đã có nên cùng được liệu thượng hạng rồi.”

“Ai nói ta không lấy theo.”

Hình Vệ đưa ra một cái tay nải, Tề Thúc Hạo vừa thấy liền nhận lấy, quả thật là tay nải của nó. Mặc kệ hoài nghi trong lòng, nó liền lấy nên ra thấp sáng.

Hang động này có lẽ đã từng có người đi săn thú tá túc qua, trong động có giường gỗ đơn sơ, ngoài động cũng còn một đồng củi khá lớn. Tề Thúc Hạo nhặt vài cây củi, đốt lửa ở ngoài miệng động, cảm giác lạnh lẽo trong động, rốt cuộc cũng có chút ấm áp. Nhóm lửa xong, nó quay vào trong động lấy tay nải, muốn tìm loại được thích hợp cho Hình Vệ.

“Người vì sao lại không bỏ trốn đi?”

“A?” Bị câu nói của Hình Vệ làm bừng tỉnh, Tề Thúc Hạo phút chốc cứng đờ.

“Ha! Người không phải đã quên rồi chứ?”

Hình Vệ rõ ràng là đang đùa cợt nó, khiến mặt Tề Thúc Hạo phút chốc đỏ lên.

“Người a! Vì sao mà ngay cả bản thân cũng không biết chăm sóc chứ. Lúc không nên đi thì người lại đòi đi, còn lúc nên đi thì người lại không chịu đi. Thật là một nhân vật phiền phức! Giống như vừa rồi rõ ràng là người không nên lên tiếng, kết quả là người vẫn cứ ngậy ngốc hiện thân khiến cho bản thân trở thành mục tiêu bị tấn công.”

“Ta chỉ là không quen nhìn cái cảnh cây đồng hiệp yếu, không được sao?”

“Người đúng là tự mình đi tìm rắc rối. Ta thấy người tốt nhất vẫn là nên ngoan ngoãn quay về Vô Danh sơn trang của người đi, nếu như cứ còn khăng khăng muốn đi Giang Nam trả thù, ngàn vạn lần nhớ rõ phải kêu các sư huynh đệ của người đi cùng.”

“Không cần người lo lắng! Nếu không phải do trúng xuân dược của người, ta đã sớm đi mất dạng.” Tề Thúc Hạo cuối cùng cũng tìm được cái cớ hợp lý cho mình.

“Xuân dược? Ta cũng đã quên mất.”

“Hừ! Người chịu khổ không phải là người, người dĩ nhiên sẽ không nhớ rõ.”

Hình Vệ giấu đi vết thương sưng đau trên cánh tay phải, tháo vòng Càn Khôn xuống, đưa tới trước mặt Tề Thúc Hạo.

“Cái gì đây? Thứ ta cần chính là thuốc giải, không phải là trang sức trên người của người.”

“Cái này chính là thuốc giải, chỉ cần có nó, bất cứ bùa chú gì đối với người cũng đều không có tác dụng.”

“Thứ này có thật là tốt đến vậy không a?”

Tề Thúc Hạo đưa tay muốn cầm lấy, nhưng Hình Vệ lại thuận thế kéo lấy tay của nó, tự tay đeo vòng Càn Khôn cho Tề Thúc Hạo, còn hôn lên mu bàn tay nó một cái.

Tề Thúc Hạo giống như bị bỏng, vội vàng rút tay lại, liền lùi hai bước, lúc này mới dừng chân. “Người đúng là loại người một chút cũng không thể không đề phòng.”

“Mỡ treo miệng mèo, nếu như vậy mà cũng không biết lợi dụng thì đúng là đồ ngốc.” Hình Vệ mặc dù mang theo ý cười, nhưng trong con người đã có nét bi ai trầm lắng.

“Dù sao thì về sau ta tuyệt đối sẽ không làm đối tượng để cho người lợi dụng nữa.” Tề Thúc Hạo tức giận mà bỏ lại những lời này, nhặt tay nải lên, đầu cũng không quay lại mà rời khỏi hang động.

Đến khi bóng dáng Tề Thúc Hạo biến mất khỏi miệng hang động, một mùi vị tanh mặn lủi thẳng lên cổ họng y, Hình Vệ vội vàng lấy tay ôm lấy miệng.

Máu tươi đỏ sẫm trào ra theo khe hở giữa các ngón tay, chảy xuống cằm, từng giọt từng giọt rơi lên áo, lên giường, huyết sắc trên mặt Hình Vệ theo máu tươi trào ra, dần trở nên trắng bệch. Y chống đỡ không được liền ngã ở trên giường gỗ.

Cho dù hôn phách có tan biến, chỉ cần Tề Thúc Hạo được an toàn, y một chút cũng không hối hận.

Trong động tràn ngập mùi máu tanh.

Hồn phách Hình Vệ đang tan biến từng chút từng chút một, mà đồng lửa đang cháy ngoài động bởi vì thiếu củi cùng người châm lửa, cũng chỉ còn lại những đốm lửa nhỏ.

Ngoài động đã tờ mờ sáng, cả bầu trời đều là một màu lam âm u, phẳng phất vẻ tĩnh mịch nói không nên lời.

Tề Thúc Hạo đi càng lúc càng xa, nhưng một chút vui sướng vì đã thoát khỏi bể khổ cũng không có.

Nó rất cuộc là bị cái gì vậy? Vì sao trong lòng cứ cảm thấy không yên? Đây chính là cơ hội tốt để thoát khỏi Hình Vệ a; thực ra, Tề Thúc Hạo biết Hình Vệ đã bị thương, cũng biết y đang cố tỏ ra vẻ không sao; nhưng vì muốn được sự tự do, nó chỉ có thể làm bộ như không hay không biết.

Lúc này, bên trong con hẻm nhỏ cách Tề Thúc Hạo không xa, đột nhiên nghe thấy có tiếng khóc bi thương truyền ra. Là tiếng khóc của một ông lão đầu bạc, đang ngồi trên một tảng đá lớn.

“Lão bá, người bị sao vậy? Vì sao lại ngồi khóc một mình ở đây?” Tề Thúc Hạo quan tâm hỏi.

“Hu hu! Bằng hữu của ta không được khỏe, nhưng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn y chết, lại không thể giúp được gì.”

“Bằng hữu của lão bá đang ở đâu?” Tề Thúc Hạo nhìn thử xung quanh, lại không thấy có người nào khác cả.

“Y đang ở chỗ kia a!” Lão ông chỉ về phía sau lưng Tề Thúc Hạo.

“Sao cơ...” Tề Thúc Hạo quay đầu lại, chỗ nó nhìn thấy chính là miệng sơn động nơi Hình Vệ đang ở.

Sao lại có thể như vậy? Không lẽ...

“Lão bá...” Tề Thúc Hạo vừa quay đầu định hỏi theo như lời lão nói thì người đó có phải là Hình Vệ hay không, nhưng trước mắt sớm đã không còn một bóng người.

Nó thở dài, đành phải quay về hang động đó một lần nữa. “Thiệt tình! Vì sao việc đầu tiên ta làm khi bước vào cái động này lại là việc này chứ.” Phát hiện đồng lửa khi này đã tàn, Tề Thúc Hạo liền cho thêm củi vào, tiện tay cầm theo một cây đuốc rồi đi sâu vào trong động, ánh lửa đỏ rực, lập tức chiếu sáng cả hang động.

“Người...”

Tề Thúc Hạo vừa mở mắt, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, cây đuốc dùng một tiếng, liền rơi tay rơi xuống đất.

Nó ngốc lảng lảng đi tới trước mặt Hình Vệ, xụi lơ ngã ngồi trên mặt đất, con người trờng lớn không dám tin, nhìn chăm chăm vào vũng máu tươi đỏ sẫm trước mắt.

“Đừng giả bộ nữa, mau tỉnh dậy đi.” Tề Thúc Hạo run rẩy đưa tay khê chạm vào gương mặt trắng bệch, lạnh như băng của Hình Vệ. “Gạt người, sao lại có thể như vậy...”

Ngực tựa như bị một tảng đá khổng lồ hung hăng đụng phải, đau đến không thở nổi, cổ họng giống như bị ai bóp chặt, cũng sắp hít thở không thông.

Hai hàng lệ trong suốt, không tự chủ được mà lăn dài trên hai má của nó.

“A! Được rồi! Y được cứu rồi!”

Lão ông đang nói chuyện thì biến mất khi nãy, đột nhiên đem theo một cái chén nhỏ tới trước mặt Tề Thúc Hạo.

Tề Thúc Hạo còn chưa từ trong đau đớn thanh tỉnh lại, kinh ngạc nhìn lão ông, nước mắt từng giọt từng giọt rơi vào trong cái chén nhỏ.

“Thành công rồi! Thành công rồi! Hình Vệ cuối cùng cũng được cứu rồi.”

“Thật không? Lão bá khẳng định có thể cứu được y sao?” Trên mặt Tề Thúc Hạo còn lộ ra hai hàng nước mắt vui mừng, vừa mừng vừa sợ.

“Lão già này tại sao lại phải gạt người chứ? Người đem được này hòa vào trong chén, rồi đắp lên vết thương của y. Ước chừng khoảng từ mười ngày đến nửa tháng, y nhất định sẽ bình phục.”

“Được! Ta sẽ giúp y đắp được.” Tề Thúc Hạo nhận lấy cái chén như thể lấy được chí bảo, thật cẩn thận đặt ở đầu giường. Đợi đến khi nó xoay người định nói lời cảm ơn với lão ông, thì sớm đã không thấy bóng dáng. “Ồ? Lại không thấy? Lão bá ấy không phải là thần tiên chứ?”

Không rảnh để ý nhiều tới lão ông lai vô ảnh khứ vô tung* kia, Tề Thúc Hạo đem được đã được hòa với nước mắt của nó ở trong chén, cúi đầu tỉ mỉ xem xét vết thương của Hình Vệ. Khi nó cởi áo Hình Vệ xuống, nhìn thấy vết thương trên lưng y, nhin không được mà há hốc mồm! Hốc mắt nóng lên, rốt cuộc cũng kiềm chế không được dòng nhiệt lệ trong suốt.

(lai vô ảnh khứ vô tung: đến và đi đều không để lại gì)

Cái người này suy cho cùng vì sao lại cứng đầu như vậy a! Bị thương nặng đến vậy, thế nhưng lại nói là không có việc gì!

Trên tấm lưng rộng lớn của Hình Vệ, một vết thương cắt ngang khiến người khác nhìn thấy không khỏi đau lòng, vết thương do roi da đánh trúng gây ra giống như bị thiêu đốt, da tróc thịt bong đến rướm máu, cả lưng sưng đến vô cùng thê thảm, xung quanh miệng vết thương còn lưu lại dấu vết bị bỏng. Bàn tay đang giúp Hình Vệ thoa được của Tề Thúc Hạo, kích động mà run rẩy... Hình Vệ bởi vì bị quấy nhiễu, chậm rãi mở mắt ra. “Ồ...”

Phát hiện Hình Vệ đã tỉnh lại, Tề Thúc Hạo vội vàng lấy hai tay lau nước mắt. Cánh tay đột nhiên rút lại, khiến thân thể Hình Vệ đột nhiên mất đi chỗ dựa mà ngã xuống giường, nó chân tay luống cuống lập tức vội vàng đỡ lấy y.

“Ta đang nằm mơ sao?” Hình Vệ nhẹ giọng hỏi, thần trí chưa hoàn toàn khôi phục.

“Người không có nằm mơ, chỉ là bệnh đến có chút hồ đồ, bây giờ người đã thấy được giá trị của Tề Thúc Hạo này rồi chứ? Có điều là người bị như vậy cũng đáng tội lắm, ai biểu người cứ thích ra vẻ ta đây làm chi.”

“Thúc Hạo... Người thật sự đang ở đây sao?” Hình Vệ cố gắng tập trung tinh thần.

“Không lẽ còn giả được sao?” Tề Thúc Hạo một tay đỡ Hình Vệ, một tay đang định lấy thức ăn bên trong chén dứt cho y, ai ngờ đột nhiên lại bị Hình Vệ đẩy ra.

“Ta không phải kêu người đi sao? Người trở về đây làm cái gì chứ?”

Tề Thúc Hạo bị y chọc đến một bụng đều là lửa giận – lớn tiếng nói: “Là do người bệnh đến hấp hối nên ta mới trở về, bằng không ta đã mặc kệ người rồi.”

Nhìn bộ dạng một bụng ủy khuất của Tề Thúc Hạo, vẻ mặt Hình Vệ lúc này mới dần trở nên hòa hoãn hơn, giống như thở dài loại, nhẹ nhàng nói: “Người đứng ra không nên trở về đây.”

“Nên hay không nên trở về là do ta quyết định, còn người là người bệnh thì tốt nhất vẫn là im lặng dưỡng thương cho tốt đi là được.”

Tề Thúc Hạo kéo mạnh tay phải của Hình Vệ qua, tại vết thương sưng đỏ sung huyết trong lòng bàn tay, thoa một lớp được đen nhánh lên.

“Định Hồn Cao!” Hình Vệ vịn phần kinh ngạc.

“Sao vậy, được này có vấn đề gì sao?” Tề Thúc Hạo hốt hoảng dừng tay. Nó lúc này mới nhớ tới chuyện nó thật giả còn chưa phân rõ, liền giúp Hình Vệ đắp được; nếu không may được này là giả, không phải ngược lại còn đang hại Hình Vệ sao?

“Không có gì!” Hình Vệ nặn ra một nụ cười, an ủi Tề Thúc Hạo rõ ràng là đã bị y dọa. “Dược này mặc dù tên gọi là Định Hồn Cao, nhưng nếu thiếu nước mắt chân thành, thì cũng không khác gì các loại dược bình thường. Không lẽ... ngươi đã vì ta mà rơi lệ?”

Ánh mắt sáng rực của Hình Vệ nhìn chăm chăm Tề Thúc Hạo, còn Tề Thúc Hạo bị y nhìn đến tâm hoảng ý loạn, nhưng thà chết cũng không chịu thừa nhận.

“Ta không có vì ngươi mà rơi lệ, ngươi đừng có ăn nói bậy bạ!”

Tề Thúc Hạo lách người một cái, trốn ra phía sau lưng của Hình Vệ, tránh đi ánh mắt của y, mới có thể giúp y trị thương.

Dược thấm vào da thịt tạo ra cảm giác mát lạnh, vô cùng kì diệu mà xoa dịu vết thương, Hình Vệ tạm thời khôi phục lại chút sinh lực. Lý trí tạm thời mê loạn vì sự ôn nhu của Tề Thúc Hạo, cũng từ từ thanh tỉnh.

Hình Vệ vạn phần cảm kích Minh Lão đã đưa Định Hồn Cao tới, giúp y có thể gặp mặt Tề Thúc Hạo lần nữa, nhưng hiện tại y đã vô pháp bảo vệ Tề Thúc Hạo, lại không biết Nhạc Khải khi nào sẽ truy bắt y lần nữa. Tề Thúc Hạo ở lại bên cạnh y, nhất định sẽ bị liên lụy.

“Ngươi mau đi đi!”

Giọng nói Hình Vệ lãnh khốc vô tình, khiến Tề Thúc Hạo nhất thời dừng tay.

“Ta tốt xấu thế nào cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi, sao ngươi lại có thể nói ra một câu vô tình như vậy chứ?”

“Lúc trước ta đã cứu ngươi... Lần này, coi như hai chúng ta không ai nợ ai cái gì nữa, ngươi có thể đi rồi.”

“Ta không đi! Trước kia cũng chính là tự ngươi mặt dày đòi ở lại bên cạnh ta, hiện tại lại muốn đuổi ta đi. Ta thật sự không thích như vậy đâu!”

“Ngươi tại sao lại phiền phức vậy chứ!” Hình Vệ vung tay phải lên, muốn đẩy Tề Thúc Hạo ra, không ngờ lại động tới vết thương, đau đến y nhe răng trợn mắt.

“Nhìn đi! Đây là quả báo của việc ngươi cứ thích làm ra vẻ ta đây đó.” Ngoài miệng Tề Thúc Hạo mặc dù đang mắng chửi y, nhưng lại đau lòng mà kéo tay phải của y qua, ôn nhu đắp dược lên. Mặc kệ Hình Vệ vùng vẫy, nó vẫn liều mạng nắm thật chặt tay y.

“Vết thương này chắc là do lúc ngươi nắm lấy dải lụa màu đỏ gì đó đã gây ra!” Tề Thúc Hạo nhìn vết thương trên tay Hình Vệ, rồi lại nhìn vết thương sau lưng y, liền hiểu được y là vì cứu nó mới bị thương; trong lòng cũng chợt dâng lên nỗi u sầu nhàn nhạt.

“Ta chỉ là trong một phút nóng vội thôi, nếu như ngươi bị bắt, ta nhất định sẽ bị áp chế*. Ta ghét nhất là bị người khác khống chế.”

(áp chế: lợi dụng điểm yếu để uy hiếp người khác)

Hình Vệ nói xong thì bình tĩnh vô tình, ánh mắt nóng rực lại nhìn chăm chăm vào cái cổ trắng nõn lộ ra khi cúi xuống của Tề Thúc Hạo.

Y thật sự rất muốn ôm Tề Thúc Hạo ôn nhu như thế này mà mãnh liệt làm bậy.

Nhưng mà, y lại không thể làm như vậy. Nếu như bây giờ mà giữ nó ở lại, thì chắc chắn chỉ có ngày đẩy nó rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Y đến nhân gian, mục đích là để bảo vệ nó, chứ không phải muốn liên lụy nó tiến vào trong nguy hiểm.

“Ngươi mau đi đi!” Tề Thúc Hạo vừa mới giúp Hình Vệ băng bó cẩn thận vết thương trên tay xong, y lập tức lấy tay tháo ra hết.

Nhiều lần bị thúc giục đuổi đi, đây chính là lần đầu tiên trong đời Tề Thúc Hạo gặp phải tình huống như vậy.

Nó cũng muốn không để ý tới Hình Vệ nữa, nhưng nó lại làm không được. Muốn nó hiện tại đem thân thể đang chịu trọng thương của Hình Vệ bỏ lại, rồi một mình rời đi, nó tuyệt đối không thể làm được; mặc dù y luôn khiến nó bực dọc, nhưng thấy chết mà không cứu, nó thực sự không làm được.

“Ta không đi! Dù ngươi có nói gì đi nữa thì ta cũng sẽ không đi.” Tề Thúc Hạo ngồi ngay ngắn trên giường, trưng ra bộ dáng vô cùng quyết tâm.

“Ngươi...” Hình Vệ thúc thủ vô sách*, đành phải lùi một bước sau đó nói: “Được! Ngươi không chịu đi, vậy thì ta đi.”

(thúc thủ vô sách: bó tay, không có biện pháp nào khác)

Hình Vệ khó khăn mặc lại quần áo, cắn răng một cái, đứng lên nhắm về phía miệng hang đi thẳng.

“Đợi một chút!” Tề Thúc Hạo không nghĩ tới Hình Vệ sẽ bỏ đi thật, liền cuống quýt đuổi theo, giơ tay chặn ở miệng hang.

“Không được, lão bá cho ta được đã nói, ngươi thể nào cũng phải nghỉ ngơi từ mười ngày đến nửa tháng mới khỏe được, hơn nữa nếu hiện tại ngươi đi ra ngoài, không may gặp lại người đang truy bắt ngươi thì sao? Ngươi nhất định sẽ dễ dàng bị y bắt đi.”

“Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm, ngươi mau tránh ra!” Hình Vệ chán nản mà gầm lên. Nếu Tề Thúc Hạo không mau tránh ra, y nói không chừng sẽ té xỉu ở trước mặt nó.

“Ta không tránh! Có bản lĩnh thì ngươi đánh ngã ta đi, rồi cứ ngẩng đầu ưỡn ngực mà rời đi.”

“Được! Ta sẽ khiến ngươi thua tâm phục khẩu phục.” Hình Vệ tập trung tinh thần., nhắc tay dồn hết toàn bộ sức lực đẩy nó ra.

Tề Thúc Hạo lung lay một chút, rời khỏi vị trí miệng hang.

Nhưng mà, Hình Vệ mới miễn cưỡng bước ra một bước, đột nhiên khí huyết dâng trào, khiến y chợt cảm thấy thiên toàn địa chuyển*, chân đứng không vững, may nhờ có Tề Thúc Hạo nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy y, y mới thoát khỏi quần cảnh cầm đầu xuống đất.

(thiên toàn địa chuyển: trời đất quay cuồng)

“Nói cũng không nổi, lại còn muốn ra vẻ ta đây.”

Nhìn sắc mặt Hình Vệ trắng bệch, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, trong lòng Tề Thúc Hạo cũng thập phần khó chịu.

“Ngươi nhất định sẽ hối hận.” Hình Vệ thở hổn hển không ngừng.

Mặc dù không biết vì sao Hình Vệ lại cư xử như vậy, nhưng Tề Thúc Hạo nói chắc như đinh đóng cột: “Ta nhất định sẽ không hối hận.”

“Cơ hội để ngươi có thể rời đi chỉ có một lần, nếu như ngươi một mực muốn ở lại, thì ta cho dù chết cũng sẽ không buông tha cho ngươi.”

Hình Vệ ôm Tề Thúc Hạo đang dìu y vào lòng. Thông qua va chạm của da thịt, y có thể cảm nhận được nó đang run rẩy, cho nên càng ôm nó chặt thêm.

“Ta không sợ.” Tề Thúc Hạo không yếu thế mà trả lời.

“Ngươi a, thật sự rất bình tĩnh. Nếu không ở bên cạnh ngươi, thật đúng là không thể yên lòng.”

“Lời này ngươi nên để dành nói cho chính mình đi!” Tề Thúc Hạo cãi lại.

Bộ dạng xù lông nhím của nó, khiến Hình Vệ nhìn đến không thể rời mắt. Y không nhìn được mà hôn lên đôi môi đỏ mọng kia.

Trong miệng Hình Vệ còn lưu lại mùi máu tươi, khiến Tề Thúc Hạo có chút hồi hộp, nó bối rối muốn đưa tay đẩy y ra, lại nghe y phát ra thanh âm rên rỉ đau đớn, liền hoàn toàn vứt bỏ vũ khí đầu hàng, thái độ dần trở nên ôn nhu, tùy ý để y ôm hôn.

“Thật muốn đem người ăn sạch sẽ nha.” Hình Vệ thấp giọng nói.

“Ngay cả đứng còn không vững, lại còn dám mạnh miệng.”

“Ta nhất định sẽ mau dưỡng lành vết thương, đến lúc đó xem ta có đem người ăn sạch hay không thì biết.” Hình Vệ nói đùa.

“Có bản lãnh thì người cứ tới mà ăn a! Có ghen chết ta cũng không thèm quan tâm đâu ha.”

Hình Vệ khẽ cười một tiếng, đón lấy khiêu chiến của nó. “Tốt! Chúng ta cứ đợi xem.”

Thực ra, cho dù nó không lấy thân mình ra để câu dẫn, thì Hình Vệ vẫn phải nhanh chóng trị lành vết thương, đề phòng khi Nhạc Khải có đuổi tới nơi, ít nhiều vẫn có thể đánh trả. Chỉ có điều nếu Tề Thúc Hạo đã khiêu chiến, thì y nhất định phải dưỡng thương tốt hơn nữa.

“Ta nghĩ ta hẳn là được phép lấy trước một chút phần thưởng nha.” Hình Vệ kéo Tề Thúc Hạo ngồi xuống giường, khi nó còn chưa hiểu rõ phần thưởng y nói là gì, thì y đã vừa ôn nhu vừa kiên định hôn lên môi nó.

Hình Vệ không có hôn nó sâu sắc, còn cố ý dùng lời lẽ trêu đùa, khiến tâm tình nó ngứa ngáy khó nhịn.

Tề Thúc Hạo vô thức nín lấy vật áo của Hình Vệ, đòi hỏi y hôn sâu hơn; cho nên, sau khi không được Hình Vệ đáp ứng, nó liền chủ động hôn trả lại đôi môi mê hoặc của y.

Tề Thúc Hạo có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đắc ý của Hình Vệ, nhưng giờ này khắc này nó không quan tâm được nhiều như thế, y chỉ muốn hôn y mãnh liệt hơn.

4. Chương 4

Thị trấn ồn ào náo nhiệt với tiếng người mua kẻ bán, âm thanh huyền ảo khiến người ta bị cuốn hút vào bầu không khí náo nhiệt này. Tuy rằng thời tiết không được tốt cho lắm, cả bầu trời đều là mây đen, nhưng sự hào hứng của mọi người vẫn không hề giảm.

“Nên mua cái gì thì tốt đây?” Tề Thúc Hạo đối mặt với đồng vật phẩm rực rỡ muôn màu thì thảo tự hỏi.

Sau nhiều ngày tịnh dưỡng, tình trạng vết thương của Hình Vệ đã dần dần chuyển tốt. Hai ngày trước bọn họ liền rời khỏi sơn động đã ở một thời gian dài.

Tề Thúc Hạo định sẽ mang Hình Vệ về núi Vô Danh hùng vĩ bình yên trước, sau đó mới chuyển hướng đi Giang Nam tìm kẻ thù; cho nên vốn là đi về phía nam, bây giờ lại chuyển về phía tây, đi thêm một ngày đi đường nữa, sẽ đến được sơn trang.

Nó chưa nói trước một tiếng đã mang Hình Vệ về Vô Danh sơn trang, không biết các sư huynh có suy diễn lung tung hay không nữa. Có điều là tên quý ranh ba hoa Quý Thanh kia, khẳng định sẽ lại giễu cợt nó.

“Ai! Vì sao mình lại phải vì hắn mà làm loại chuyện vô ích này chứ?”

Kể từ khi Hình Vệ bị thương, không biết vì sao, tâm tình Tề Thúc Hạo liền trở nên thập phần thấp thỏm bất an, nó lúc nào cũng nghĩ đến y, sợ vết thương sắp kéo da non của y lại rách ra.

“Cái tên đó, không nhìn đến hắn thì không được mà.”

Muốn Hình Vệ im lặng nằm trên giường dưỡng thương, quả thực so với lên trời còn khó hơn, phải liên tục dụ dỗ cộng thêm uy hiếp, mới có thể khiến y nghe lời. Nguyên nhân chính là thế này, dạo gần đây, Tề Thúc Hạo không biết bị y hôn bao nhiêu lần, thậm chí hàng đêm còn đồng giường cộng chặt* cùng ngủ với y.

(đồng giường cộng chặt: cùng chung chăn gối)

May mà, Hình Vệ chỉ ôn nhu ôm lấy nó, cũng không có tiến thêm một bước mà làm ra hành động gây rối.

“Ai!” Thúc Hạo không khỏi thở dài.

Nó vậy mà dần dần lại có thói quen cùng Hình Vệ ngủ với nhau, đôi khi còn mong đợi y hôn cùng ôm, thậm chí... Suy nghĩ miên man của Tề Thúc Hạo đột nhiên ngừng lại, gương mặt ửng hồng.

“A! Ta rốt cuộc là đang suy nghĩ lung tung cái gì đây?” Nó khẽ mắng một tiếng, rồi tự gõ đầu mình một cái. Bởi vì chìm đắm trong suy nghĩ hỗn loạn, Tề Thúc Hạo từ đầu đến cuối cũng không phát hiện ra tiếng động không bình thường ở phía sau.

Có vài bóng người lén lút đi theo sau nó, từ khi nó rời khỏi thị trấn, cho đến khi nó trở về khách điểm đang ở trọ, giống hệt như một đàn rết. Khi nó chuẩn bị rẽ vào một con hẻm nhỏ không người, đột nhiên có hai người xuất hiện trước mặt nó – nhân lúc nó không kịp phòng ngự liền ném thứ bột gì đó lên người nó. Đợi đến lúc Tề Thúc Hạo phát hiện ra có chuyện gì đó không đúng, thì đồng nghĩa với việc đã quá trễ.

“Ta tìm người thật sự rất vất vả đó! Người quả thực là trốn rất kĩ a!”

Một thanh âm quen thuộc, đỡ lấy thân thể xiêu vẹo Tề Thúc Hạo từ phía sau.

Tề Thúc Hạo biết mình đã trúng mê hồn tán*, cố gắng duy trì sự tỉnh táo, nhưng chung quy cũng không địch lại tác dụng của mê hồn tán. Nhìn Tiểu vương gia tươi cười vô cùng đắc ý, y phục nó mua cho Hình Vệ đang cầm trong tay, vô lực rời tay rơi xuống đất. “Hình Vệ...”

(mê hồn tán: thuốc mê)

Trong lúc mơ mơ màng màng, Tề Thúc Hạo mơ hồ biết mình đang bị mang đi trên một chiếc xe ngựa, xe ngựa chạy nhanh như tên bắn cứ lắc lư không ngừng khiến nó cảm thấy cực kỳ khó chịu. Nó nhớ tới thân thể của mình, nhưng ngay cả sức lực để nhúc nhích một ngón tay cũng không có.

Tiểu vương gia một mực ngồi ở bên cạnh giám sát nó, còn phân phó thuộc hạ nếu không có lệnh nhất định không được đến quấy rầy.

Lần này Tiểu vương gia khẳng định là rất quyết tâm, nên mới có thể bỏ ra nhiều công sức như vậy để bắt cóc nó, thậm chí còn dùng đến mê hồn tán. Thật không hiểu những kẻ có quyền có thể đang suy nghĩ cái gì nữa? Khẳng định là cuộc sống quá thoải mái, rảnh rỗi đến mức phát rồ, mới có thể làm ra loại trò hề nhảm chán này.

Tề Thúc Hạo thầm mắng ở trong lòng, ai ngờ Tiểu vương gia lại đưa môi đến gần, dùng miệng đút cho nó một ngụm nước lạnh.

Cái gì! Hắn sẽ không làm vậy thật chứ?

“Ấn...” Tề Thúc Hạo lắc đầu cự tuyệt nụ hôn của Tiểu vương gia, không nghĩ tới hắn lại hôn điên cuồng hơn.

“Vì cái gì mà lại cự tuyệt ta? Chẳng lẽ ta so với cái tên tiểu tử nghèo túng kia lại có cái gì không bằng hắn sao?”

Giọng nói cường liệt của Tiểu vương gia, khiến ý thức đang mê loạn của Tề Thúc Hạo nhất thời thanh tỉnh rất nhiều, cũng phát giác ra thân thể của mình đang rơi vào tình huống có bao nhiêu tồi tệ. Trên mặt Tiểu vương gia phủ đầy vẻ ghen tuông cuồng loạn, con ngươi lại hừng hực lửa giận, dễ dàng nhận ra là hắn đang ở trong trạng thái điên cuồng mất hết lý trí, mà nó ngoại trừ ý thức đã thoáng khôi phục ra, thì thân thể vẫn không tự do cử động được, nếu có thể tận lực kéo dài thời gian, đợi đến khi công hiệu của mê hồn tán biến mất, nó có lẽ sẽ thoát khỏi ma chướng làm càn của Tiểu vương gia.

“Trước hết người giúp ta cởi bỏ dây thừng ở tay có được không?” Tề Thúc Hạo yếu ớt yêu cầu.

“Đừng có mơ tưởng!” Tiểu vương gia hoàn toàn cự tuyệt. “Trước khi về đến Vương gia phủ, ta nhất quyết sẽ không cởi trói cho người.”

“Người rốt cuộc là muốn làm cái gì?” Tề Thúc Hạo mơ hồ cảm thấy đầu ần ần đau.

“Muốn làm cái gì sao?” Tiểu vương gia tựa hồ bị lời nói của Tề Thúc Hạo chọc giận, nắm chặt lấy bả vai nó, nổi giận dùng dưng nói: “Đương nhiên là chiếm giữ người cho riêng mình rồi!”

“Người đường đường là một Tiểu vương gia, muốn có bao nhiêu mỹ nữ thì có bấy nhiêu, cần gì phải tìm một nam nhân như ta?”

Tề Thúc Hạo nhẹ giọng dùng lời lẽ ngon ngọt khuyên giải, dường như khiến tâm tình Tiểu vương gia dịu lại. Hắn dần dần buông lỏng sức lực hai tay, trên mặt hiện lên biểu tình phức tạp, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: “Bọn đàn bà ấy tất cả chỉ là một lũ vô dụng khéo nịnh nọt, chỉ có một mình ngươi dám phản kháng lại ta.”

Tề Thúc Hạo dở khóc dở cười! Nó dụng nhằm nhân vật phiên toái mắc chứng thích bị ngược đãi rồi.

“Hơn nữa ngươi còn dám lừa gạt ta!” Về mặt Tiểu vương gia phút chốc trở nên hung bạo.

“Ta đâu có lừa gạt gì ngươi!”

“Còn dám nói không có!” Môi của Tiểu vương gia một chút cũng không lưu tình mà hạ xuống, thô bạo gặm lấy đôi môi của Tề Thúc Hạo.

Chán ghét! Đây chính là phản ứng đầu tiên của Tề Thúc Hạo, nó không thích bị người trước mặt này chạm vào nó, bởi vì nó cảm thấy thật dơ bẩn.

Lúc nó và Hình Vệ hôn nhau cũng chưa từng có loại cảm giác này, vì sao khi bị Tiểu vương gia hôn, lại cảm thấy bản thân mình thật dơ bẩn!

“Đừng mà!” Ý chí mãnh liệt phản kháng, khiến Tề Thúc Hạo đá vào bụng Tiểu vương gia một cước.

Bị đá một cước, Tiểu vương gia mới chịu buông cánh tay đang ôm chặt nó ra, nhưng hai mắt đỏ rực như lửa vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Tề Thúc Hạo.

“Nhìn đi! Chính là như vậy!” Tiểu vương gia trong lòng không vui, lau đi nước bọt dính trên khóe miệng. “Ngươi rõ ràng vẫn không thích hôn nam nhân, vì cái gì mà tên kia lại ngoại lệ, hắn có gì tốt hơn ta hả?”

“Tên kia? Là Hình Vệ sao?”

“Không sai, chính là hắn!” Tiểu vương gia phẫn nộ vì sự bất công mà cả giận nói: “Ta có hỏi qua tiểu nhị ở khách điểm, ngươi cùng hắn ở chung một phòng, còn cùng hắn ngủ chung một giường. Ngươi nhất định sẽ còn cho phép hắn ôm ngươi nữa đúng không?”

“Toàn là những chuyện không có bằng chứng, ngươi đừng có nói bậy.” Tề Thúc Hạo có chút chột dạ mà biện bạch.

“Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Ta đã âm thầm quan sát các ngươi. Hai người các ngươi lúc nào cũng liếc mắt đưa tình với nhau, còn dám nói không có quan hệ bất chính sao, có quỷ mới tin lời ngươi nói!”

“Tin hay không tùy ngươi, dù sao ta cùng Hình Vệ cũng không có cái gì.”

“Được! Nếu ngươi không có cái gì với Hình Vệ, vậy thì cứ ngoan ngoãn làm người của ta đi!”

“Ta không thèm!” Tề Thúc Hạo kịch liệt cự tuyệt.

“Chuyện này cũng không phải do ngươi nói không thèm!”

Tiểu vương gia tựa như sói đói mất đi lý trí, một hơi bổ nhào tới trên người Tề Thúc Hạo, tùy tiện xé rách y phục của nó.

“Buông ra!” Tề Thúc Hạo dồn hết sức lực muốn đẩy thân hình to lớn đang đè ở trên người ra, nhưng thân thể trúng mê hồn tán còn chưa khôi phục, nên vẫn không có tác dụng.

Vạt áo trước ngực bị xé rách, mắt thấy sẽ không thoát khỏi kiếp này, Tề Thúc Hạo không khỏi buột miệng kêu cứu.

“Hình Vệ! Cứu ta! Hình Vệ!”

Đừng mà! Không muốn! Trừ Hình Vệ ra, nó không muốn bất kỳ nam nhân nào khác chạm vào nó.

“Đừng mà!” Tề Thúc Hạo hai tay bị trói không ngừng kháng cự tiếp xúc của bàn tay đang sờ loạn trên người.

“Hình Vệ!” Tề Thúc Hạo kêu gào đến khan cả giọng.

Đột nhiên, một trận cuồng phong mãnh liệt kéo tới, lật tung nóc xe ngựa, ánh mặt trời chói mắt tràn vào trong xe. Xe ngựa lung lay một chút, rồi nhanh chóng dừng lại..

“Cái gì nữa đây?” Tiểu vương gia không vui mà khẽ rửa một tiếng, miễn cưỡng buông Tề Thúc Hạo ra, đứng dậy đẩy cửa xe ngựa ra.

Hắn ló đầu ra ngoài nhìn thử xung quanh, đột nhiên một bàn tay duỗi tới nắm lấy vạt áo của hắn, dùng lực kéo hắn ra khỏi xe ngựa, ngã vào vũng bùn nhão. Tiểu vương gia bị ngã đến mất nổ đom đóm cố gắng trấn tĩnh lại nhìn xung quanh, hộ vệ hắn mang theo bên mình đã bị đánh ngất nằm la liệt trên mặt đất không sót một tên, mà người đang hiên ngang đứng trước mặt hắn bây giờ, chính là Hình Vệ mà Tề Thúc Hạo luôn miệng gọi tên.

Hình Vệ trừng mắt nhìn cái tên đang nằm co rúm trên mặt đất, ra sức nhin xuống sự kích động muốn giết người, xoay người xem xét tình hình của Tề Thúc Hạo vẫn còn đang ở trong xe ngựa.

Mới chậm chạp bước vào trong xe ngựa, cảm giác phần nộ lập tức xông thẳng lên gáy Hình Vệ, y phải cắn chặt răng mới có thể nhin xuống cơn thịnh nộ cuộn trào mãnh liệt này.

Tề Thúc Hạo tóc tai rối bù, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, vạt áo bị xé rách lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

“Người bị hắn bắt đi sao?”

Câu hỏi Hình Vệ, khiến Tề Thúc Hạo kinh ngạc trừng lớn hai mắt, liền tức đến muốn học cả máu.

“Không phải bị bắt, chẳng lẽ là tự nguyện đi theo hắn?”

Bị Hình Vệ nhìn thấy bộ dạng này đã muốn không chịu đựng nổi, vậy mà còn phải nghe lời nói châm chọc của y, Tề Thúc Hạo thiếu chút nữa là nôn ra máu thật rồi.

“Xin lỗi! Ta phát cáu đến điên rồi.” Hình Vệ thay Tề Thúc Hạo cởi bỏ sợi dây thừng trên tay, một lần nữa lau người cùng chỉnh lại mái tóc rối bù giúp nó.

Tề Thúc Hạo đột nhiên nảy sinh ý định muốn làm nũng một chút, mặc cho Hình Vệ giúp nó mặc y phục cùng chỉnh trang lại mái tóc ổn thỏa, Tề Thúc Hạo muốn ngồi dậy, Hình Vệ lại không nói trước mà ôm nó vào lòng.

“Này...” Tề Thúc Hạo giãy giụa.

“Đừng nhúc nhích!” Hình Vệ lên tiếng ngăn lại, Tề Thúc Hạo đành phải để mặc y ôm lấy nó.

Nhẹ nhàng nhảy ra khỏi xe ngựa, Hình Vệ vọt đến trước mặt Tiểu vương gia đang có ý định chạy trốn.

“Nếu như ngươi còn dám động đến y lần nữa, coi chừng ta lấy mạng của ngươi.” Một Hình Vệ với thanh âm lạnh lùng, khiến cho người ta không rét mà run.

“Cái gì chứ? Thúc Hạo đâu phải là người của ngươi, ai muốn tiếp cận hắn, ngươi không có quyền xen vào!” Lần này Tiểu vương gia tuy thất bại, nhưng hắn không có ý định buông tha cho Tề Thúc Hạo.

“Thúc Hạo đã sớm là người của ta, cho nên ngươi mới là người không có tư cách động đến y.”

“Nói dối! Thúc Hạo nói ngươi và y không có quan hệ gì hết.”

“Không có quan hệ sao? Có đúng như vậy không?” Hình Vệ cúi đầu liếc nhìn người trong ngực một cái. “Y chẳng qua là nương nhờ nên mới không nói sự thật với ngươi.”

“Tề Thúc Hạo! Ngươi lại gạt ta!”

“Ngươi mau nói rõ cho hắn biết đi, để hắn còn học cách chấp nhận sự thật nữa.” Hình Vệ chậm rãi dặt nó vào bẫy.

“Ta...” Tề Thúc Hạo thật sự không muốn thừa nhận nó và Hình Vệ có quan hệ, nó chỉ bị cưỡng ép ôm một lần mà thôi a! Nhưng mấu chốt ở đây là nếu nó không thừa nhận nó và Hình Vệ có quan hệ, thì Tiểu vương gia tuyệt đối sẽ không buông tha cho nó. “Ta... Quả thực đã là người của Hình Vệ.” Hình Vệ không có ý

định để ý đến bộ dáng như tang gia chi khuyến* của Tiểu vương gia, ôm lấy Tề Thúc Hạo, vội vàng quay về khách điểm.

Y có một món nợ cần phải tính toán thật tốt với nó mới được.

Sau khi quay về khách điểm, Hình Vệ vẫn bá đạo ôm lấy Tề Thúc Hạo, hoàn toàn không đem ánh mắt sáng quắc bên cạnh để ở trong lòng.

“Mau buông ta ra.” Tề Thúc Hạo giãy giụa muốn y thả nó xuống, ngược lại còn bị Hình Vệ ôm chặt hơn.

“Giúp ta chuẩn bị một thùng nước lớn, ta muốn tắm rửa.” Hình Vệ lạnh lùng phân phó cho kẻ dưới.

Đối diện với sắc mặt nghiêm túc của Hình Vệ, tiểu nhị không dám chần chừ, vội vàng đi chuẩn bị.

Quay về phòng trọ của hai người, Hình Vệ mới đem Tề Thúc Hạo đặt ở trên giường; ngay lúc đó tiểu nhị cùng một tiểu nhị khác làm việc trong phòng bếp, khiêng tới một thùng nước nóng lớn vào phòng.

“Các người để nó ở chỗ này được rồi.” Hình Vệ sai người đem thùng gỗ đặt ở cạnh góc giường, lấy ra mấy đồng tiền thưởng cho bọn họ, rất nhanh đã bảo bọn họ ra ngoài. Hai người bọn họ vừa đi ra ngoài, y lập tức chuyển hướng đi đến bên giường, bắt tay vào việc cởi bỏ y phục của Tề Thúc Hạo.

“Không cần! Ta có thể tự làm được mà.” Thúc Hạo hốt hoảng lui về phía sau, lúc này mới biết người cần tắm rửa là nó, chứ không phải là Hình Vệ.

“Không được! Ta nhất định phải vì người làm chút chuyện mới được, nếu không người lại có cơ nói với người khác rằng chúng ta không có quan hệ.”

“Thật sự không cần mà. Ta sau này nhất định sẽ nói sự thật mà, quyết định như vậy đi!” Tề Thúc Hạo gần như co người trốn vào góc tường.

Hình Vệ vẫn không chịu bỏ qua, vẫn cứ bắt lấy cổ tay của nó, mạnh mẽ kéo nó ra. “Hôm nay người nói gì cũng vô dụng thôi, ta nhất định phải tự tay tẩy trừ dấu vết của tên hỗn trướng kia để lại trên người người.”

“Dấu vết? Có dấu vết gì đâu?” Tề Thúc Hạo liên tục lắc đầu.

“Người có dám nói hần không có hôn người không? Ta rõ ràng là nhìn thấy có hôn ngân nha.”

“A! Cái đó không tính.” Tề Thúc Hạo nỗ lực dùng vẻ mặt tươi cười của mình xoa dịu ý đồ của Hình Vệ. Nếu để cho y ở trên người nó sờ loạn khắp nơi, nó nhất định sẽ chịu không nổi.

“Không tính cái gì?” Hình Vệ vẫn không bị lung lay, tăng thêm lực tay.

“Không phải! Không phải vậy mà!” Tề Thúc Hạo vội vàng sửa lời: “Ý của ta là, ta có thể tự mình tẩy trừ, không phiền người động tay.”

“Không! Ta phải có trách nhiệm.” Vẻ mặt Hình Vệ kiên định. “Là do ta không bảo vệ người thật tốt, mới khiến người gặp loại chuyện này, cho nên ta cần phải chịu trách nhiệm.”

“Người nhất định kiên trì như vậy sao?”

“Không sai!” Hình Vệ kiên trì nói lần nữa.

Tề Thúc Hạo biết dù sao cũng tránh không khỏi, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt để Hình Vệ giúp nó.

“Được rồi! Tùy người vậy! Xem người làm sao rửa sạch hết dấu tích, mau rửa sạch đi!” Nó bày ra vẻ mặt cam chịu.

Hình Vệ nhìn bộ dáng diêm dā đáng yêu của nó, hận không thể một tay đẩy nó ngã xuống giường, nhưng lại chú ý đến nó vừa mới chịu sợ hãi, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng quyết định đem cảm xúc mãnh liệt này đè nén xuống.

Tề Thúc Hạo mặc dù đã đoán được phần nào tình hình hiện tại, nhưng khi Hình Vệ ôm lấy nó, nhẹ nhàng chạm vào da thịt của nó, nó thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên mà kêu ra tiếng.

Thiệt là! Cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, tại sao lại khấn trương như vậy chứ?

Tề Thúc Hạo âm thầm trách cứ trong lòng, nhưng khi Hình Vệ giúp nó cởi thắt lưng, máu trong cơ thể nó không hiểu tại sao lại chảy nhanh hơn, ánh mắt càng cố trốn tránh không dám đối mặt với y.

Đến khi mảnh vải cuối cùng trên người bị cởi ra, Tề Thúc Hạo phải dùng ý chí kiềm chế lắm, mới không sợ hãi kêu ra tiếng.

Thân thể của nó cũng không có xích lỏa được bao lâu, lập tức đã bị Hình Vệ ôm lấy, đặt vào thùng gỗ nước sâu đến ngực.

Nước nóng lập tức xoa dịu cảm giác căng thẳng của Tề Thúc Hạo, khiến nó tạm thời say sưa trong không khí ấm áp. Nhưng thời khắc say sưa đó lại thập phần ngắn ngủi, bàn tay của Hình Vệ thì phải giúp nó tẩy trừ, lập tức liền xoa nhẹ lên da thịt nó.

Da thịt vô cùng mẫn cảm, khi bị chạm vào, liền khiến Tề Thúc Hạo cảm thấy cả người run rẩy. Mới vừa rồi nó mặc dù đã to mồm nói sẽ để y tùy ý giúp nó tẩy trừ, nhưng hiện tại trong lòng lại không ngừng khổ sở van xin y kết thúc loại cực hình này sớm một chút.

“Nơi này có dấu vết của hắc đế lại.” Giọng nói Hình Vệ pha lẫn tức giận, trừng mắt nhìn xương quai xanh của nó, ngón cái không ngừng qua lại vuốt ve, ý đồ xóa đi dấu vết kia.

“Không có gì đâu mà.” Tề Thúc Hạo kéo bàn tay cổ chấp đang vỗ về chơi đùa xương quai xanh của nó ra, cảm giác tê dại chạy dọc sống lưng nó cuối cùng cũng dừng lại.

“Không được! Ta không cho phép bất cứ kẻ nào lưu lại dấu vết trên người của người.”

Tề Thúc Hạo không rõ vì sao Hình Vệ lại tức giận như vậy. Khi nó muốn khuyên giải an ủi y, Hình Vệ đột nhiên nghiêng người! Hướng đến dấu vết đỏ sẫm kia hung hăng gặm cắn.

“A!” Tề Thúc Hạo hoảng sợ kêu lên thảm thiết.

Da thịt đau đớn, đôi môi nóng rực, hơi thở phả vào cần cổ, hòa vào nhau tạo thành một loại kích thích kỳ lạ, khiến toàn thân nó run rẩy không ngừng, nhiệt độ làm cho người ta hít thở không thông trong nháy mắt liền tràn ngập toàn thân.

“Hình Vệ...” Tề Thúc Hạo thấp giọng kêu lên mang theo thanh âm nức nở.

Hình Vệ cũng không vì lời cầu xin của nó mà buông tha, bàn tay chui vào trong nước ôm lấy cái eo lộ ra vẻ gầy yếu, đem dấu vết trước ngực nó chuyển thành mục tiêu tấn công.

Chống cự yếu ớt của Tề Thúc Hạo hoàn toàn vô tác dụng, chẳng qua càng khiến cho công kích của Hình Vệ trở nên loạn vô kết cấu* hơn, ở trên lồng ngực trần trụi của nó mãnh liệt tàn sát bừa bãi.

(loạn vô kết cấu: gần nghĩa với lung tung, không theo trình tự nhất định)

“Không có... Hắc không có làm vậy...” Tề Thúc Hạo thở dốc nói ra một câu không trọn vẹn, đầu óc cùng thân thể loạn đến mức sắp tan ra.

Hình Vệ cố nén ham muốn sau nhiều ngày đã bắt đầu rực rạch góc đầu dậy của mình xuống, nếu không phải trước đó Tề Thúc Hạo mới bị hành vi bạo lực của Tiểu vương gia dọa dẫm, y nhất định đã sớm giống như dã thú động dục, không chút thương tiếc mà giữ lấy nó.

Y nhất định sẽ không giống tên hỗn đản thô bạo kia, y muốn nó toàn tâm toàn ý cảm nhận tình cảm của y, thỏa thích hưởng thụ vị ngọt của tình yêu, mà không phải năm lần bảy lượt bị vây bị bắt, hay bị khi dễ nữa.

Y đã từng chiếm đoạt nó một lần, lần này y nhất định sẽ làm nó cam tâm tình nguyện nương thân vào y.

Hình Vệ từ từ khôi phục lại sự bình tĩnh, chậm rãi buông Tề Thúc Hạo ra.

“Xin lỗi, ta dọa người sợ sao?” Con người đen của Hình Vệ hiện lên một tia bối rối, ngón tay dịu dàng lau đi bọt nước trên mặt nó.

May mắn thoát được một kiếp, khiến Tề Thúc Hạo cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn thở phào nhẹ nhõm. Nếu như Hình Vệ tiếp tục, nó nhất định sẽ phát ra tiếng cầu xin y dừng tay.

Tề Thúc Hạo không nghĩ tới sau khi thoát khỏi trói buộc của xuân dược, thế nhưng vẫn là không thể cưỡng lại mê hoặc của Hình Vệ được.

Vì sao đồng dạng đều là nam nhân, nhưng nó từ đầu đến cuối lại không có phát sinh cảm giác chán ghét đối với Hình Vệ, ngược lại còn mê loạn đến không thể tự kiềm chế?

Y không thể không giữ vững tự tôn của chính mình, không thể để mặc Hình Vệ tùy ý đùa bỡn.

“Sao lại hôn bay phách lạc thế kia, không phải là bị ta dọa sợ đó chứ?” Hình Vệ ôm Tề Thúc Hạo từ trong thùng gỗ lên, tiện tay quấn khăn quanh thân thể ướt đầm của nó, sau đó ôm nó về giường.

“Ta đã tẩy trừ xong, ngươi chung quy cũng nên vừa lòng đi! Nếu như không có chuyện gì nữa, ngươi có thể đi ra ngoài hay không? Ta muốn ở một mình một lát.” Tề Thúc Hạo muốn thay đổi y phục, mặt lộ ra vẻ khó xử.

Nó không muốn ngay cả y phục cũng phải nhờ Hình Vệ mặc hộ.

Hình Vệ chần chờ một chút, mới gật đầu đáp ứng. “Được rồi! Nhưng ta chỉ đi ra ngoài một lát thôi đó.”

“Ta sẽ làm xong rất nhanh mà.”

Quả nhiên Hình Vệ mới bước một bước ra cửa, Tề Thúc Hạo lập tức nhanh như cắt mặc lại y phục, trong lúc y còn chưa trở về phòng, liền tiến đến ngồi ở đầu giường, lưng tựa vào bức tường phía sau.

Từ chiều đến giờ liên tiếp xảy ra bao nhiêu chuyện, khiến nó tay chân rã rời. Hiện tại nó chỉ muốn hảo hảo ngủ một giấc, để còn có sức lực tiếp tục đối phó với Hình Vệ.

Thân thể mệt mỏi, khiến Tề Thúc Hạo rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ; đợi đến lúc Hình Vệ trở về phòng, Tề Thúc Hạo đã ngủ được một giấc dài.

Hình Vệ dùng lại nước mới vừa rồi Tề Thúc Hạo đã dùng qua, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, sau đó mới nằm lên giường.

“Đáng ghét! Vốn định đêm nay sẽ không buông tha cho ngươi.” Hình Vệ nghiêng mình ngắm nhìn gương mặt ngủ say của Tề Thúc Hạo, chán nản mà lẩm bẩm.

Tuy rằng dục vọng của y đang hừng hực, nhưng sự thương tiếc trong lòng dành cho Tề Thúc Hạo vẫn mạnh hơn dục vọng của bản thân, y đành phải tạm thời than vãn thở dài mà bỏ đi ý niệm trong đầu.

“Chẳng qua là trước hết để cho ngươi nghỉ ngơi đó, ta không có ý định buông tha cho ngươi đâu.” Hình Vệ nhẹ nhàng đem Tề Thúc Hạo ôm vào lòng, dẫn lên vành tai của nó thì thầm.

Ôm ấp người trong lòng nhưng lại không thể có hành động gì hơn nữa, thật sự là một loại cực hình. Mấy ngày trước thân thể của y vẫn chưa khỏe hẳn, còn có thể lấy thân thể không tốt để thuyết phục chính mình. Nhưng hiện tại do được Tề Thúc Hạo hết lòng chăm sóc, y dường như đã khỏe hẳn, bây giờ đối mặt với sự cám dỗ như thế, thật sự là y đang phải trải qua thử thách lớn nhất.

Bất quá, y hy sinh như vậy cũng không phải là hoàn toàn không có giá trị! Khiến nó có thể ở trong lòng y ngủ say như thế, chính là ví dụ tốt nhất.

Bởi vì y không còn trói buộc nó như trước, Tề Thúc Hạo dần dần đã không còn dè chừng với y nữa, đối với những cái ôm khê không tính là quá trớn, đều có thể tiếp nhận rồi. Nói cách khác, nó đã quen với sự tồn tại của y, không còn dồn hết tâm trí yêu cầu y giữ khoảng cách nữa.

Nhưng như vậy cũng chưa đủ!

Chỉ có thể cùng Tề Thúc Hạo gần gũi như vậy, không thể lấp đầy dục vọng của Hình Vệ được. Y muốn toàn bộ mọi thứ của nó, thân thể của nó, trái tim của nó, linh hồn của nó, tất cả đều muốn có.

Nếu như có thể đem hai người hợp thành một thể, vĩnh viễn cũng không xa rời nhau thì tốt rồi.

Trong lòng có phiền muộn, khiến Hình Vệ thật sự ngủ không được yên ổn, thân thể đang ôm lấy Tề Thúc Hạo từ từ nóng lên, mà bàn tay yêu thương, cũng không tự chủ được mà sờ loạn thân thể hoàn mỹ của nó.

Y say mê hưởng thụ xúc cảm của da thịt trắng mịn trong tay! Thỉnh thoảng cúi xuống hôn khẽ lên môi, lên hai gò má của nó.

Mặc dù đều là nam nhân, nhưng thân thể Tề Thúc Hạo chung quy vẫn khiến y mê mệt không ngừng.

Ánh mắt của Hình Vệ, theo y phục bị vén lên, dần di chuyển xuống phía dưới.

Lòng ngực tinh tế nhưng cũng không lộ ra vẻ gầy yếu, phần bụng bằng phẳng, cùng hai chân trơn bóng rắn chắc thon dài.

Cảm nhận được có người quấy rầy, cùng với cảm giác mát mát nơi da thịt trần trụi, Tề Thúc Hạo bỗng đứng giật mình tỉnh giấc.

“A!”

Nó hoảng sợ hô to muốn đẩy Hình Vệ ra, nhưng ngay lập tức liền bị chế trụ.

“Đừng khấn trương! Ta chỉ muốn hôn người mà thôi.” Hình Vệ nhẹ giọng dỗ dành.

Không biết có phải là do nó chưa hoàn toàn tỉnh táo không nữa, không ngờ mới vừa thú nhận là y chỉ muốn hôn nó lại khiến Tề Thúc Hạo yên tâm, nó cũng không có kháng cự nữa.

Tề Thúc Hạo dễ bảo như vậy càng khiến dục hỏa của Hình Vệ bốc cháy cao hơn, hơi thở cũng trở nên nặng nề, nhưng y vẫn chỉ dùng môi cùng bàn tay, thông thả cùng ôn nhu âu yếm từng tấc da thịt trắng nõn.

“Đừng...” Tề Thúc Hạo khẽ cắn môi, nhắm chặt hai mắt, cố gắng điều chỉnh lại dục vọng đang bốc lên.

Chẳng qua chỉ là hôn thôi mà, hoàn toàn không có cái gì khác cả! Nó ra sức tự nói với chính mình. Nhưng mà... Vì cái gì đôi môi của Hình Vệ vừa rời đi, trong lòng liền dâng lên một cảm giác trống rỗng nôn nóng khó nhịn, thậm chí còn hy vọng y hôn nó nhiều hơn.

“Cho ta...” Hình Vệ nhẹ giọng dụ dỗ, cái lưỡi nóng bỏng ẩm ướt liếm lên đôi môi khẽ run của Tề Thúc Hạo.

Cái lưỡi của nó như bị mê hoặc, nhanh chóng đáp lại Hình Vệ, hai người dây dưa mãnh liệt đến mức gần như muốn đem đối phương nuốt vào trong bụng. Thấy nó không hề phản kháng, khiến Hình Vệ to gan mà đưa tay xuống tìm kiếm.

“Không!” Kích thích quá lớn khiến Tề Thúc Hạo theo bản năng kháng cự, thân thể muốn chạy trốn lại bị ôm lấy, đôi môi lại bị hôn sâu thêm.

“Ân...” Cổ Tề Thúc Hạo ửng đỏ, yết hầu lên xuống dữ dội. Bên hông lần nữa bị kích thích mãnh liệt, khiến nó khó có thể chịu đựng, dưới tình huống không thể mở miệng hướng Hình Vệ cầu xin tha thứ, rốt cuộc khiến cho hiện tại dục vọng trong cơ thể lấn át cả lý trí, vật nhỏ nóng ẩm cuối cùng cũng bắn ra.

“A!” Tề Thúc Hạo xấu hổ đến mặt đỏ bừng, vẻ mặt như sắp khóc. “Người gạt ta! Người rõ ràng là nói chỉ muốn hôn ta...” Hơi thở của nó còn chưa ổn định, thân thể hư nhược* liền bắt đầu giấy dựa.

(hư nhược: thật sự cũng không biết nói sao cho sát nghĩa, đại loại là cơ thể nhẹ hẫng, không còn sức lực để động đây)

“Đừng vội! Ta hôn người chưa có đủ!” Vẻ mặt Hình Vệ tràn đầy hứng thú, con ngươi sáng rõ giống như vừa phát hiện được con mồi thượng hạng.

Y một tay kéo chiếc áo mỏng của Tề Thúc Hạo xuống, đồng thời cũng đem y phục vướng víu trên người mình cởi xuống.

Tề Thúc Hạo kinh hoàng nhìn cảnh trước mắt, muốn chạy trốn nhưng lại không thể động đây.

Không để cho nó có nhiều thời gian để sợ hãi, Hình Vệ một tay đẩy nó ngã lên giường.

“Đừng mà! A...” Tề Thúc Hạo xấu hổ cầu xin.

Hình Vệ nhanh chóng ôm chặt lấy thân thể muốn chạy trốn kia, mặc sức hết hôn rồi liếm.

Tề Thúc Hạo chống cự yếu dần, không ngừng thở dốc, ngâm nga.

“A!” Thân thể nhũn dần, bởi vì Hình Vệ cường ngạnh kiểm chế mà trở nên căng thẳng.

“Yên tâm! Ta sẽ không tổn thương ngươi.” Hình Vệ vẫn dùng những cái hôn ôn nhu để dỗ dành, thân thể cứng ngắc phía dưới cuối cùng cũng từ từ thả lỏng. “Ta chỉ muốn cùng ngươi hợp thành một thể.”

Một lực đạo mạnh mẽ đánh thẳng vào trong cơ thể, từ đau đớn dần chuyển thành rung động, Tề Thúc Hạo cảm thấy cả người như bị thiêu đốt đến mức hầu như không còn gì nữa; nhưng da thịt lại mãnh liệt cảm nhận được hơi thở cực nóng của Hình Vệ, ôn nhu ôm trọn cả người nó.

Dưới sự yêu thương ấm áp nóng bỏng, Tề Thúc Hạo hoàn toàn đã giao bản thân mình cho Hình Vệ.

5. Chương 5

Nếu sự ấm áp nơi da thịt tiếp xúc có thể đông đầy mọi thứ, thì trên thế gian này sẽ không có nhiều chuyện phiền lòng như vậy. Tề Thúc Hạo trách cứ ở trên giường.

Thật lâu sau cũng không dậy nổi, nó không thể đối mặt Hình Vệ, càng không thể đối mặt với chính mình.

Thật muốn đâm đầu vào tường chết quách cho xong! Nó tại sao lại cho phép Hình Vệ làm loại chuyện này với nó chứ? Trong khi lần này nó lại không hề bị xuân dược kích thích a?

Đêm qua nó và Hình Vệ quyến luyến dây dưa cho đến tận bình minh, bộ dạng si mê quay cuồng trong dục vọng đều bị Hình Vệ thu hết vào mắt, ngoài ra nó còn nhiều lần ôm chặt lấy Hình Vệ không buông.

Nghĩ đến bộ dạng của mình lúc đó, Tề Thúc Hạo không khỏi đỏ bừng mặt.

Đúng lúc đó, cửa phòng bị mở ra, cả người Tề Thúc Hạo lập tức cứng ngắc.

Hình Vệ tiêu sái* đi đến ngồi xuống bên giường, không chút khách khí hôn lên môi Tề Thúc Hạo một cái thật kêu, vẻ mặt sáng khoái, giống hệt như tân lang mới vừa động phòng xong.

(tiêu sái: phóng khoáng, thanh cao, thanh thoi không vướng bận sự đời)

Tề Thúc Hạo tức tối trừng to mắt nhìn y, như thể muốn đem về mặt tươi cười khó ưa của y xé nát.

“Ta biết thân thể của ngươi vẫn còn khó chịu, ta đã gọi tiểu nhị bưng thức ăn lên phòng.”

“Ta không ăn!” Tề Thúc Hạo giận dữ nói, nó hiện tại làm sao có tâm tình để ý tới chuyện ăn cơm.

“Không ăn không được. Đã gần đến giờ Ngọ* rồi, nếu ngươi không chịu ăn cái gì hết, cơ thể nhất định sẽ không chịu nổi.”

(giờ Ngọ: khoảng thời gian từ 11 giờ sáng đến 1 giờ chiều, tức là gần giữa trưa)

“Ngươi mới là người chịu không nổi thì có! Ngươi cứ ăn đi, ta không đói bụng.”

Lời nói lạnh lùng của Tề Thúc Hạo, khiến Hình Vệ đang tươi cười nhất thời có chút thất vọng. “Ngươi vì chuyện tối hôm qua mà tức giận sao?”

“Không có! Chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên, ta cần gì phải tức giận.” Tề Thúc Hạo mạnh miệng nói dối.

“Vậy rốt cuộc là vì chuyện gì? Chúng ta thật vất vả mới có thể thân thiết, ngươi cũng không còn cự tuyệt ta nữa, vậy vì sao ngươi vẫn còn rầu rĩ không vui như vậy?”

Nghe thấy vậy, Tề Thúc Hạo bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, vô cùng tức giận. “Đừng luôn tự cho mình là đúng! Ai thân thiết với ngươi? Đừng đem suy nghĩ cùng thân thể của ta nhập một mà nói.”

Tề Thúc Hạo không ngừng trách móc, khiến Hình Vệ nhanh chóng nhú mày. Tối hôm qua y cảm nhận được, không phải chỉ có thân thể kết hợp, mà cả tâm hồn cũng đã hòa làm một, vì sao nó lại muốn phủ nhận điều này?

“Tránh ra! Ta phải mặc lại y phục.” Tề Thúc Hạo ra lệnh cho Hình Vệ đang áp sát vào người nó.

Hình Vệ không nhúc nhích, vẫn như cũ dùng thân thể to lớn chắn trước mặt Tề Thúc Hạo, vẻ mặt khó hiểu.

“Thúc Hạo, có thể đem suy nghĩ cùng thân thể phân chia rõ ràng ra làm hai phần sao?”

Tề Thúc Hạo sững sốt một chút, phát hiện bản thân dường như đã tự đào hố chôn mình, nói ra chuyện không nên nói.

“Không cần người quan tâm!” Tề Thúc Hạo đưa tay đẩy Hình Vệ sang bên cạnh.

“Không được! Ta ngay cả suy nghĩ của người cũng muốn có!” Hình Vệ từ phía sau cường ngạnh ôm lấy Tề Thúc Hạo.

“Đừng có được một tác lại muốn tiến một thước, nếu như ngay cả suy nghĩ cũng cho người, vậy ta còn lại cái gì nữa?”

“Còn ta a!” Hình Vệ trả lời không chút do dự. “Từ đầu đến chân, tất cả mọi thứ thuộc về ta. Bất luận là thân thể, hay là trái tim cùng suy nghĩ, đều hoàn toàn thuộc về người.”

“Nói khoác mà không biết ngượng!” Tề Thúc Hạo mặc dù bên ngoài không ngừng trừng to mắt trách móc, nhưng trong lòng tránh không khỏi có chút rung động.

Kể từ sau khi mất đi người thân, nó cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ có được ai đó thuộc về riêng nó, nó dần trở nên trầm tĩnh mà kiên cường; khi còn ở Vô Danh sơn trang, nó về mặt tình cảm cũng chưa từng quá lệ thuộc vào sư phụ hay các sư huynh đệ.

Nó trong suốt thời gian qua đều sống rất tự lập, không muốn có ai thuộc về mình, cũng không muốn mình thuộc về bất cứ ai. Bởi vì... Nó không muốn trải qua cái cảm giác thống khổ khi mất đi những người mà nó yêu thương lần nữa.

Nếu như trải qua chuyện đó một lần nữa, nó nhất định sẽ chịu đủ mọi thống khổ hành hạ cho đến chết. Nó thật sự không muốn!

“Ta không có nói khoác! Mỗi một lời ta nói đều là thật lòng.” Hình Vệ cực lực phản đối, càng dùng sức ôm chặt Tề Thúc Hạo hơn nữa.

“Cứ coi là vậy đi!” Tề Thúc Hạo tức giận hô to: “Nhưng bất luận là thân thể hay là suy nghĩ của người, ta tất cả đều không muốn có, không muốn có.”

Tề Thúc Hạo mạnh mẽ tuyên bố, tựa như một thanh lợi kiếm*, tàn nhẫn đâm thẳng vào lồng ngực của Hình Vệ. Cảm giác nội tâm đang đau đớn kịch liệt, khiến cả người y cứng ngắc, máu trong phút chốc cũng đông lại.

(lợi kiếm: thanh kiếm sắc bén, lợi hại)

Cả căn phòng rơi vào yên tĩnh, Tề Thúc Hạo căng thẳng đến mức tim đập thành thịch như muốn nhảy thẳng ra ngoài, lo lắng chờ Hình Vệ phản ứng.

Đúng lúc đó, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, thiếu chút nữa khiến Tề Thúc Hạo hoảng sợ đến mức nhảy dựng lên.

“Khách quan! Thức ăn người gọi đã đưa tới.”

Tiểu nhị thể nhưng lại chọn đến vào ngay lúc này! Không tránh khỏi có chút lúng túng.

“Mau buông tay! Sẽ bị nhìn thấy.” Tề Thúc Hạo muốn thoát khỏi cái ôm của Hình Vệ.

Hình Vệ ngược lại càng liều mạng ôm lấy nó, lại còn trong tư thế đang ôm lấy nhau, ra lệnh cho tiểu nhị đứng ở ngoài cửa bước vào.

“Vào đi!”

Tiểu nhị vừa bước vào phòng, nhìn thấy tình trạng của hai người bọn họ, lập tức cảm thấy bối rối, đây rõ ràng không phải là lỗi của hắn! Nhưng hắn lại hành động giống như đã làm chuyện xấu, vội vàng đặt thức ăn xuống bàn rồi chạy trốn, ngay cả việc chào hỏi cơ bản cũng quên mất.

“Người cố tình làm vậy?”

“Không sai! Ai kêu người nói ra những lời khiến người khác tức chết làm chi. Người càng nói người không cần ta, ta lại càng muốn để nhiều người biết người thuộc về ta hơn.”

Tề Thúc Hạo cứng đầu, nhưng Hình Vệ cũng bá đạo không kém, Tề Thúc Hạo càng chống đối mãnh liệt, lại càng kích thích ham muốn chinh phục của Hình Vệ.

Tề Thúc Hạo đột nhiên lại có cảm giác bị ai, nó lằm bằm như đang nói một mình. “Chẳng lẽ ta lại không được phép nói không, cũng không có quyền được lựa chọn sao?”

“Đúng vậy!” Hình Vệ không chút do dự chặt đứt tia hy vọng cuối cùng của Tề Thúc Hạo.

Vì sao nó lại đụng phải tên sát tinh* này chứ? Tề Thúc Hạo cảm thấy không biết làm thế nào cho phải.

(sát tinh: sát là hung thần, là điều không tốt, còn tinh là ngôi sao, đại loại là mắng Hình Vệ giống như sao chổi, một điều xúi quẩy không may)

“Không cần phải làm vẻ mặt như bị phán tội chết như vậy. Có lẽ hiện tại người cảm thấy không cần ta, nhưng nhất định sẽ có một ngày, người phát hiện ra có ta ở bên cạnh thật là tốt.”

Hình Vệ bế Tề Thúc Hạo lên, đi về phía bàn ăn rồi ngồi xuống, ngay cả cơ hội để nó mở miệng phản đối cũng không cho, liền kéo một chén cơm lớn đến trước mặt nó. “Người cần bổ sung thể lực, không cho phép người không ăn.”

Tề Thúc Hạo trừng mắt nhìn đồng thức ăn trước mặt một lúc lâu, sau đó mới miễn cưỡng nâng chén cơm lên, một thìa lại một thìa lừa cơm vào miệng.

Hình Vệ ngồi ở bên cạnh không ngừng dùng ánh mắt tán dương vui vẻ nhìn nó, ngay cả khi bị nó trừng mắt nhìn mấy lần, cũng không chịu quay đi chỗ khác.

Cuối cùng, Tề Thúc Hạo đành phải mặc kệ y, coi như cái con người chướng mắt kia không có mặt ở đây, cúi đầu không nói một câu tiếp tục ăn cơm.

Nó thật sự rất nhớ cuộc sống tự do tự tại trước kia! Nó nhất định phải mau chóng ném cái con người này ra chỗ khác mới được.

Nếu như đi đến Vô Danh sơn trang, có lẽ có thể xin các sư huynh giúp đỡ, hợp sức bắt lấy y. Khi đó, nó có thể đến Giang Nam tìm kẻ thù rồi.

Tốt, quyết định vậy đi! Cứ như thế mà thực hiện!

“Này! Người làm gì mà cười quỷ dị vậy chứ, có phải là đang tính toán quỷ kế gì hay không a?”

Tề Thúc Hạo bị câu nói của y làm bực mình, chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt hoài nghi của Hình Vệ, như đang gây sự mà bắn thẳng vào người nó.

“Không có chuyện gì! Đâu có tính toán chuyện gì đâu.” Tề Thúc Hạo vội vàng cúi đầu lừa cơm.

“Thật không đó?” Ánh mắt nghi ngờ của Hình Vệ, cũng sắp khiến Tề Thúc Hạo lộ hết chân tướng.

“Ta chỉ là có chút lo lắng, khi người đến Vô Danh sơn trang, không biết có thể thích ứng được hay không thôi.” Tề Thúc Hạo cứng nhắc cười.

“Chỉ cần nơi đó có người! Ta nhất định sẽ thích ứng được.”

Lời nói của Hình Vệ thật kiêu ngạo, nhưng lại khiến ngực Tề Thúc Hạo nóng lên, ngạc nhiên đến nói không nên lời.

Bỗng dưng, gương mặt của Hình Vệ xuất kỳ bất ý* sấp lại gần, trong lúc Tề Thúc Hạo chưa kịp khép miệng lại liền hôn một cái, mặt mày hớn hỏ nói: “Như thế nào? Rất cảm động chứ gì! Nếu như người thích, ta mỗi ngày đều có thể nói với người những lời âu yếm cảm động như vậy.”

(xuất kỳ bất ý: hành động khi người ta không đề phòng)

“Xin thứ lỗi cho kẻ hèn không có phúc đó!” Sắc mặt Tề Thúc Hạo tối sầm lại, lạnh lùng cự tuyệt Hình Vệ, trong lòng lại thầm mắng bản thân mình ngu ngốc, mới có thể động tâm với cái đồ ngốc quái lạ như y.

Nhưng mặc kệ thái độ Tề Thúc Hạo lãnh đạm như thế nào, Hình Vệ vẫn cứ quẩn lầy nó, đông lôi tây kéo nói một đống những lời tâm tình khiến người khác buồn nôn, hại nó thật vất vả mới ăn được một chút cơm, thiếu chút nữa đã nôn ra hết những thứ vừa ăn.

Hai người rời khỏi khách điểm, liền theo kế hoạch lúc sáng của Tề Thúc Hạo, trở về núi Vô Danh hùng vĩ. Hình Vệ chỉ cần có thể đi cùng với Tề Thúc Hạo, mặc kệ là đến nơi nào đi nữa thì y cũng giờ hai tay tán thành.

Tuy rằng đã gấp rút lên đường, nhưng khi hai người đến được Vô Danh sơn trang, cũng đã qua giờ Dậu*.

(giờ Dậu: từ 5 giờ đến 7 giờ chiều)

Tề Thúc Hạo không nói trước một tiếng với các sư huynh đệ, liền tự trở về nơi ở của mình – Hành Vũ Cự.

Hành Vũ Cự nằm ở sườn đông của núi Vô Danh hùng vĩ, được xây dựng trên một cái đầm xanh biếc, là một chiếc thuyền ốc* được buộc vào chân cầu. Khóa cửa của thuyền ốc được làm bằng ngọc khéo léo, chạm trổ cẩn thận, lầu một dùng để tiếp khách, đồng thời cũng là nơi đọc sách, lầu hai mới là phòng ngủ.

(thuyền ốc: nhà trên thuyền, chắc cũng giống như kiểu du thuyền bây giờ á, nếu không thì chắc là kiểu nhà nổi được trên mặt nước á, nếu ai không tưởng tượng ra được thì thử xem qua ảnh ở cuối chương)

Nhìn lại nơi ở đã xa cách lâu ngày, Tề Thúc Hạo đột nhiên cảm thấy sầu não. Cảnh vật như cũ, như tâm tình của nó so với khi ly khai thì đúng là khác nhau một trời một vực.

“Thì ra đây chính là nơi người đã sinh sống a!” Hình Vệ đánh giá xung quanh, hai tay do không có quen với sự đóng cửa của thân thuyền, vẫn luôn bám chặt vào người Tề Thúc Hạo không buông.

“Nếu người còn bám vào ta như vậy nữa, ta sẽ không cho người vào trong.”

Hình Vệ nghe vậy vội vàng buông tay, ai ngờ thuyền lại đột nhiên đóng cửa, khiến chân y đứng không vững, cuống quýt ôm lấy Tề Thúc Hạo, mới có thể đứng vững được.

Tề Thúc Hạo nhìn thấy bộ dáng thảm hại của y, không nhịn được phì cười.

“A! Ta còn tưởng là ai nữa chứ? Nguyên lai là tam sư huynh a!” Tề Quý Thanh đứng dựa người vào cửa! Trần đây thích thú nhìn chăm chăm vào hai đại nam nhân đang ôm lấy nhau. “Bộ có chuyện gì thú vị sao, có thể khiến Tề Thúc Hạo sư huynh vốn rất có nề nếp lại cười tươi như hoa thế kia?”

“Quý Thanh, là người a!” Tề Thúc Hạo vội vàng gỡ cánh tay của Hình Vệ xuống, vừa thấp giọng cầu nhàu rằng mình thật xui xẻo, mới gặp phải tên sư đệ nhanh mồm nhanh miệng này, là người xấu miệng nhất trong bốn sư huynh đệ.

“Người chính là sư đệ của Tề Thúc Hạo a! Tề Thúc Hạo trước giờ đều nhờ người chiếu cố, nhưng từ hôm nay trở đi, ta sẽ thay người gánh vác trách nhiệm này.”

Tề Quý Thanh đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó bật cười, cười đến ngã trái ngã phải.

“Ha ha, ha ha! A ha ha!” Y ôm lấy bụng, cười đến không thở nổi.”Tam sư huynh... Người đến chỗ nào mà tìm được một người thú vị vậy? Ha ha ha~”

Tề Thúc Hạo then quá hóa giận, không vui trừng mắt nhìn Tề Quý Thanh. “Này, người đừng cười đến khoa trương như vậy có được hay không?”

“Được, được rồi! Ta không cười nữa là được chứ gì.” Sợ Tề Thúc Hạo thật sự nổi giận, Tề Quý Thanh lúc này mới từ từ ngưng cười, nhưng vừa nhìn đến Hình Vệ, vẫn là lộ ra bộ dáng cố nén cười không được tự nhiên.

“Người còn có việc gì sao?” Giọng điệu Tề Thúc Hạo không được tốt cho lắm, rõ ràng là đang hạ lệnh tiễn khách.

Nhưng Tề Quý Thanh lại giả vờ không hiểu. Gương mặt khả ái, làm ra vẻ ngây thơ nói: “Người tên là gì, lại dám to gan tiếp cận tam sư huynh của ta, huynh ấy không phải là loại người cần người khác chiếu cố à nha!”

Hình Vệ muốn trả lời câu hỏi của Tề Quý Thanh, ai ngờ Tề Thúc Hạo lại đẩy y ra phía sau lưng, cướp lời: “Y tên Hình Vệ, chỉ là tới nơi này ở tạm! Ta với y một chút quan hệ cũng không có, người đừng nghe y nói bậy nói bạ.”

“A! Tam sư huynh vì cái gì mà đột nhiên trở nên ân cần vậy chứ, lại còn để cho người không có quan hệ đến ở tại Hành Vũ Cự?”

“Ồ thì...” Tề Thúc Hạo nghẹn lời.

Hình Vệ thấy thế, vội vàng giải vây cho Tề Thúc Hạo: “Ta không còn nơi để đi, cho nên liền mặt dày đeo bám Tề Thúc Hạo khiến y đành phải dẫn ta tới đây. Làm phiền rồi, xin thứ lỗi.”

“Có gì mà phiền chứ!” Tề Quý Thanh khua khua tay, vẻ mặt cảm động không khác gì chính mình đang chịu ơn. “Chỉ cần tam sư huynh đồng ý cho người ở lại, chúng ta tuyệt đối sẽ không có ý kiến, chỉ là không ngờ tam sư huynh luôn luôn lạnh lùng với người khác, lại có ngày mang theo một nam nhân trở về.”

Tề Quý Thanh trò chuyện cùng Hình Vệ, khiến sắc mặt Tề Thúc Hạo càng lúc càng xấu, gân xanh trên trán không ngừng co giật.

Lúc này, một đạo ánh mắt sắc bén đến mức có thể giết người hướng về phía Tề Quý Thanh bắn tới.

“Người hẳn là còn có việc phải làm ha!”

Ám thị rõ ràng như vậy, vẫn không thể khiến Tề Quý Thanh một vừa hai phải*, Tề Thúc Hạo thật đúng là muốn phát điên.

(một vừa hai phải: có chừng có mực, dừng lại đúng lúc, theo kiểu “dân dã” hơn chính là biết điều làm cảm mềm lại á)

“Không cần phải hỏi vậy đâu! Ta đi liền bây giờ, không thêm quấy rầy thời khắc thân mật của hai người đâu.”

“Quý Thanh!” Tề Thúc Hạo nổi trận lôi đình lớn tiếng quát.

Nhìn thấy Tề Thúc Hạo thật sự đã nổi giận, Tề Quý Thanh le lưỡi, nhanh như gió chuồn mất.

“Thiệt là! Không biết trong đầu nó nghĩ cái gì nữa.” Tề Thúc Hạo hai tay nắm chặt thành đấm, run nhẹ nhẹ.

“Không lẽ người sợ các sư huynh đệ biết quan hệ của chúng ta sao?” Hình Vệ lại vòng tay ôm lấy nó.

Tề Thúc Hạo lạnh lùng nghiêm mặt, không chút lưu tình dùng khuỷu tay thúc vào ngực y.

Hình Vệ tránh không kịp, xoa xoa lồng ngực kêu đau: “Đau! Vì sao lại đánh ta?”

“Đáng đời người! Ai dạy người ở trước mặt sư đệ của ta hồ ngôn loạn ngữ*. Nếu như người còn tiếp tục ăn nói linh tinh nữa, ta liền mặc kệ thân thể của người đã hoàn toàn bình phục hay chưa, ta cũng sẽ đuổi người đi.”

(hồ ngôn loạn ngữ: ăn nói lung tung, xằng bậy)

Mặc dù bị mắng nhiếc, Hình Vệ lại cười đến mi phi sắc vũ*, thân thể mới vừa bị đánh lại áp sát vào nó, chưa từ bỏ ý định mà dùng một tay ôm lấy Tề Thúc Hạo vào lòng. “Thì ra người rất quan tâm đến ta nha!”

(mi phi sắc vũ: mặt mày hớn hở, mặt tươi như hoa, không liên quan nhưng Lợi Anh thấy có vẻ anh Vệ thích nghe bé Hạo chửi ghê, kiểu như nghe riết rồi ghiền hay sao á trời ==))

“Ai thêm quan tâm người a! Ta...”

Hình Vệ phút chốc cúi đầu, cắn lên cổ Tề Thúc Hạo.

Như có dòng điện khiến người khác run rẩy nhanh chóng chạy khắp toàn thân Tề Thúc Hạo, thiếu chút nữa khiến chân nó đứng cũng không vững.

“Nếu như người không thêm quan tâm tới ta, thì tại sao thân thể người lại có phản ứng vậy ta?”

“Ta...” Tề Thúc Hạo đang tìm lời để ngụy biện, liền bị đôi môi của y chặn lại. “Ân...”

Hình Vệ cuồng mãnh* cướp đoạt, đem lời phản kháng của Tề Thúc Hạo từng cái từng cái nuốt vào trong miệng.

(cuồng mãnh: điên cuồng và mạnh mẽ)

“Đừng mà! A...” Tề Thúc Hạo vì phản ứng của thân thể mình mà cảm thấy trong lòng run sợ.

Thân thể đã hưởng qua ái dục, giống như ngựa hoang mất dây cương, chỉ cần một chút trêu chọc liền nóng lên như bị thiêu đốt, cho dù nó ra sức kiềm chế, vẫn là hoa mắt thần mê* đến mức chân đứng không vững.

(hoa mắt thần mê: đại loại là hoa mắt, thần trí không được tỉnh táo)

Phản ứng thành thật của thân thể Tề Thúc Hạo, đối với Hình Vệ mà nói, không khác gì một liều xuân dược, khiến y say mê đến mất hết lý trí.

Y ôm Tề Thúc Hạo vào lòng, trèo lên thang gác (cầu thang), đi vào phòng ngủ ở lầu hai.

Phòng ngủ này khi còn ở tại Âm phủ, không biết đã nhìn lên qua bao nhiêu lần. Y không nghĩ tới giấc mộng đẹp tựa như hy vọng xa vời kia lại có thể trở thành sự thật.

Lướt qua bức màn màu xanh biếc, Hình Vệ đẩy Tề Thúc Hạo ngã lên nhuyển thác*, ngay cả y phục cũng không kịp cởi bỏ, liền vội vàng tiến vào cơ thể Tề Thúc Hạo.

(nhuyển thác: nhuyển là mềm mại, êm ái; thác là giường nhỏ)

Y muốn Tề Thúc Hạo thừa nhận nó đã là của y. Y muốn dùng cái ôm thật chặt để đuổi đi sợ hãi trong thể xác và cả tinh thần của nó.

Y ở trước mặt nó trưng ra vẻ mặt tươi cười, nhưng trong lòng lại cực kỳ sợ hãi.

Y sợ Nhạc Khải lại đến truy bắt y; y sợ sau khi nó biết được thân phận thật sự của y, sẽ rời xa y; càng sợ nó sẽ phát hiện y chính là tên đầu sỏ đã hại chết người nhà của nó.

Y không thể mất nó!

“A!” Tề Thúc Hạo rên rỉ, thân thể tựa như sắp bị y thô bạo xâm chiếm đến rời thành từng khúc.

Đau quá! Tề Thúc Hạo cảm thấy bị thương, nhưng lại vô lực ngăn cản thân thể bị xâm phạm.

Kỳ lạ chính là, thân thể mặc dù bị chà đạp đến phát đau, nhưng Hình Vệ mãnh liệt đòi hỏi rõ ràng là đang khát khao nó, lại khiến trong lòng nó dâng lên một cỗ tình cảm tràn đầy.

Y đang mãnh liệt cần nó! Mặc dù thứ Hình Vệ cần có lẽ chỉ là thân thể của nó, nhưng nó hiểu rõ y là thật sự cần nó.

Phát hiện này khiến Tề Thúc Hạo cảm thấy mừng rỡ.

Chưa từng có người nào khát cầu nó đến mức này, cũng chưa từng có người nào dám lời thôi với nó như y.

Mặc dù sư phụ cùng các sư huynh đệ đối xử với nó cũng rất tốt, nhưng mỗi người đều tự có một bầu trời của riêng mình, không ai thuộc về ai.

Dĩ nhiên cũng sẽ không có ai mở miệng nói rất cần nó.

“Đúng là không thể tha thứ được! Cùng ta ở chung một chỗ lại dám lộ ra vẻ mặt hoảng hốt!” Hình Vệ tức giận đến sôi máu, không hề thương tiếc tiến thẳng vào trong cơ thể cực nóng của Tề Thúc Hạo.

Tề Thúc Hạo phát tiếng thở gấp, khoe miệng chảy ra một chút nước bọt như có như không lộ ra ý cười, khiến đôi môi luôn luôn đỏ thắm mê người, tăng thêm mấy phần phong tình*.

(phong tình: có vẻ lẳng lơ, tình tứ)

“Người vì cái gì lại chọc người trừu mến đến vậy? Khiến cho ta bắt đầu từ khi nhìn thấy người lần đầu tiên, một khắc cũng không thể dời mắt khỏi người.

Hình Vệ mặc dù dùng giọng điệu oán trách để nói, nhưng đôi môi nóng rực lại hôn lên đôi môi của Tề Thúc Hạo, đôi môi tham lam đòi hỏi gần gũi không ngừng cướp lấy vị ngọt trong miệng nó, cái lưỡi liên nhao nhao đuổi sát không tha.

Tề Thúc Hạo ngay cả hô hấp cũng bị cướp đi, lồng ngực phập phồng ầm ầm đau. Thân thể bị xỏ xuyên run rẩy kịch liệt.

Bên ngoài thuyền ốc tuy rằng vô cùng mát mẻ, nhưng bên trong thuyền ốc lại tràn ngập một cỗ nhiệt khí nhu mì.

Hình Vệ thở hổn hển, ánh mắt nóng bỏng nhìn người đã khiến y điên cuồng như dã thú. Mồ hôi ầm ập, dọc theo gương mặt, chảy xuống xương quai hàm.

Rồi sau đó rơi lên gương mặt vẫn còn đỏ ửng của Tề Thúc Hạo, cùng nước mắt bởi vì kích tình mà chảy ra của Tề Thúc Hạo hòa thành một thể.

Hình Vệ một ngực sợ hãi, hai cánh tay khẩn trương, đem Tề Thúc Hạo ôm thật chặt ở trong lòng. “Đừng rời bỏ ta! Đáp ứng với ta! Vĩnh viễn sẽ không rời bỏ ta.”

Kích tình vừa mới qua đi, Hình Vệ lại giống như đứa nhỏ đang sợ hãi, túm chặt lấy Tề Thúc Hạo không buông.

Tề Thúc Hạo không khỏi sinh lòng hoài nghi. Cũng chính vì hoài nghi này, nó mới đột nhiên phát hiện bản thân mình cơ hồ không biết gì về Hình Vệ cả.

Là bởi vì cực lực muốn tránh xa y, không muốn dây dưa cùng y, mới có thể cố ý xem nhẹ những chuyện của y a!

Tề Thúc Hạo bỗng nhiên cảm thấy cổ họng dâng lên một cỗ hương vị chua xót, lực phủ ngũ tạng quay cuồng như có ai khuấy lên. Nó đẩy mạnh Hình Vệ ra, xoay người vọt sang bên cạnh, đẩy cửa sổ nhỏ ra, thông khí nôn khan.

“Sao vậy? Ta vừa rồi làm người bị thương sao?” Hình Vệ tay chân luống cuống giúp Tề Thúc Hạo vuốt dọc lưng.

Vỗ về thân thể run rẩy trong tay, khiến Hình Vệ tâm hoảng ý loạn, lúc y muốn nhìn rõ sắc mặt của Tề Thúc Hạo thì có hai trận gió lạnh thổi tới, đem ánh nến thổi tắt.

Hình Vệ nhìn không rõ vẻ mặt của Tề Thúc Hạo, chỉ thấy thân thể trắng nõn trần như nhộng của Tề Thúc Hạo, tỏa sáng dưới ánh trăng trong suốt.

“A!” Hình Vệ buộc miệng tán thưởng, ngẩn ngơ nói không ra lời.

Thật vất vả ngừng trận co rút trong dạ dày lại, Tề Thúc Hạo dùng mu bàn tay lau lau khóe miệng, chậm rãi quay đầu lại. Ánh mắt tán thưởng không chút che dấu của Hình Vệ, khiến nó lộ ra vẻ cười khổ.

“Làm cái gì mà lại trừng mắt nhìn ta đến chảy nước miếng vậy hả? Thật không ra gì!”

“Đó là bởi vì người thật đẹp.” Hình Vệ đưa tay ôn nhu vỗ về gương mặt của nó.

“Nhưng ta chính là nam nhân đó! Dùng từ “xinh đẹp” để khen ngợi, một chút cũng không được tính là khen tặng.

“Ta cũng không phải nói người xinh đẹp bình thường, mà là xinh đẹp độc nhất vô nhị.”

Tề Thúc Hạo kia bởi vì gió đêm mà da thịt trở nên lạnh lạnh, đụng phải da thịt vẫn ầm ập của Hình Vệ, nhẹn không được run rẩy một chút.

“Lạnh không?” Hình Vệ một tay đem Tề Thúc Hạo ôm chặt hơn, một tay kéo cửa sổ lại, trong phòng nhất thời rơi vào bóng tối. “Ta đi thấp chút nên!”

Hình Vệ muốn đi thấp nển, lại bị Tề Thúc Hạo dễ dàng ôm lấy. “Không cần, như vậy là được rồi.”

Nó không muốn mất đi hơi ấm của Hình Vệ, thà rằng cứ bị ôm như vậy.

Vì nó yêu cầu, Hình Vệ tựa này yêu lẳng lặng nhẹ ôm lấy.

Lồng ngực dâng lên cảm giác ngứa vị tạp trần, khiến Tề Thúc Hạo bối rối không thôi.

Vừa rồi, nó nôn khan như vậy, nguyên nhân chính là vì phát hiện chính mình không hề biết chút gì về lai lịch của Hình Vệ, liền chấp nhận để y ôm đến rung động.

Mặc dù rõ ràng là Hình Vệ cần nó, nhưng nó vẫn là kẻ thua cuộc. Bởi vì, nó trong lúc bất tri bất giác* đã bị Hình Vệ ràng buộc, hoàn toàn phối hợp với nhu cầu của y.

(bất tri bất giác: vô tình, không ý thức, không có ý định)

Rốt cuộc là ai cần ai? Đáp án thật sự khiến Tề Thúc Hạo lạnh cả sống lưng.

“Người rốt cuộc là ai? Vì cái gì lại muốn xông vào cuộc sống của ta vậy hả?”

“Là người người thích nhất.”

Tề Thúc Hạo dùng sức đánh một cái vào ngực Hình Vệ, mắng: “Lại trả lời cho có lệ! Chung quy cha mẹ của người cùng sư phụ dạy võ công cho người là ai? Cái người ngày đó truy đuổi người là ai? Còn lão đầu* xuất quỷ nhập thần kia nữa?”

(lão đầu: cụ già, cách xưng hô tôn kính)

Chuyện khiến Hình Vệ sợ hãi rốt cuộc cũng xảy ra. Lúc trước, Tề Thúc Hạo không hề hỏi đến quá khứ của y, đó là lý do mà y tạm thời có thể tránh thoát. Nhưng hiện tại y đã trấn định lại tâm trạng, đem lý do y đã bịa ra thật tốt nói cho Tề Thúc Hạo nghe.

“Ta đã sớm không có song thân (cha mẹ), sư phụ dạy ta công phu cũng đã qua đời. Ta từng là thuộc hạ làm việc cho một kẻ rất có quyền thế, về sau ta lại tự ý bỏ đi, chủ nhân người mới phái người truy đuổi ta như vậy; còn lão đầu cũng là người quen cũ của ta khi còn ở chỗ đó! Bởi vì lão từng nợ ta ân tình, nên mới giúp ta như vậy.”

“Không phải là người đã trộm trộm bảo quý hiếm của người ta nên mới bỏ trốn đó chứ?”

“Không có! Ta không còn lấy cái gì hết.” Hình Vệ liên tục lắc đầu.

“Người thật sự không nghĩ đến chuyện trở về sao?” Tề Thúc Hạo lại chất vấn y lần nữa.

“Sẽ không! Ta sẽ không bao giờ trở về nữa.”

Tề Thúc Hạo cúi đầu trầm tư một lát, mới quyết định nói: “Được rồi! Ta tạm thời cho người ở lại Vô Danh sơn trang, cho đến khi người tìm được chỗ để đi. Nhưng mà, người cũng không thể làm ra loại chuyện phiến toái, nếu người dám gây chuyện, ta liền đuổi người đuổi đi.”

“Tiểu nhân xin tuân lệnh! Chỉ cần cho ta ở lại, người nói cái gì ta cũng nghe theo.”

Hình Vệ mặt mày hớn hở ôm lấy Tề Thúc Hạo, cảm thấy mình may mắn ngoài sức tưởng tượng.

“Chờ một chút! Đừng vui mừng quá sớm.”

Thanh âm của Tề Thúc Hạo vô cùng lãnh đạm khiến Hình Vệ nảy sinh dự cảm bất hảo đánh tan sự vui sướng của y. “Còn có yêu cầu khác sao?”

“Không sai! Nếu như không có lệnh của ta, người tuyệt đối không thể chạm vào ta, hôn ta, hay ôm ta lên giường.”

“Sao có thể như vậy được!” Hình Vệ lớn tiếng kháng nghị.

“Nếu như người không làm được, vậy thì mời người rời đi!”

“Đây chính là uy hiếp nha!”

“Vậy rốt cuộc người có đáp ứng hay không?”

Tề Thúc Hạo chuẩn bị đứng dậy rời đi, Hình Vệ vội vàng ôm lấy nó, vội vàng nói không ngừng: “Ta đáp ứng! Ta đáp ứng là được chứ gì?”

Nhìn thấy bộ dáng hoảng hốt lo sợ của y, Tề Thúc Hạo nhin không được mà bật cười.

“Người đúng là một tiểu ác ma!” Hình Vệ bất mãn oán trách, nhưng kế tiếp lại bất ngờ hỏi: “Ta có thể hôn người không?”

Tề Thúc Hạo không trả lời, đôi môi mỉm cười, dán lên đôi môi của Hình Vệ.

“A!” Hình Vệ kinh ngạc đến mức tròng khẩu ngốc.

(mức tròng khẩu ngốc: trợn mắt há hốc mồm, giương mắt chờ đợi nói không ra lời)

“Đừng lên tiếng!” Tề Thúc Hạo lạng quàng dùng đôi môi của mình, hôn nhẹ dọc theo bờ môi Hình Vệ, đầu lưỡi phần hồng chốc chốc lại đùa dai liếm láp môi của y.

Hình Vệ cố nén dục vọng đang rung động, tùy ý để Tề Thúc Hạo dùng môi lưỡi thăm dò môi cùng thân thể của y. Chẳng qua là không biết đối mặt với loại tra tấn này, y có thể chịu được bao lâu.

“Nơi này của người ném qua có vị mặn mặn...” Tề Thúc Hạo hôn khắp lồng ngực của Hình Vệ, đưa ra kết luận như vậy. “Bất quá cơ bắp rắn chắc lại co giãn tốt, sờ lên mang lại cảm giác rất tuyệt.”

Tựa hồ muốn chứng minh lời nói của mình, bàn tay của Tề Thúc Hạo liền mơn trớn lồng ngực rộng lớn kia.

Hình Vệ theo động tác của nó mà hơi thở hỗn loạn.

“Có thể tha cho ta không?” Thanh âm Hình Vệ khàn khàn cầu xin tha thứ.

“Không được! Người không được phép cử động!” Tề Thúc Hạo giống như tìm được món đồ chơi thú vị, cười đến thật vui vẻ. “Lúc trước người luôn khiến ta khó chịu, hiện tại sao có thể dễ dàng bỏ qua cho người chứ...”

Thân thể Tề Thúc Hạo trượt xuống phía dưới, đôi môi cũng theo đó di chuyển xuống dưới.

“A~” Hình Vệ mạnh mẽ kêu ra tiếng, sau đó lại phát ra tiếng nức nở khe khẽ. “Thúc Hạo...”

Nghe được Hình Vệ thấp giọng gọi tên của mình, Tề Thúc Hạo chơi đùa một hồi, lúc này mới giật mình phát hiện bản thân đang đùa với lửa, vội vàng cách xa người y.

“Ta...” Tề Thúc Hạo sợ hãi nói không ra lời, nó có phải hay không bị quỷ mê hoặc tinh thần, mới có thể làm ra loại chuyện như vậy với Hình Vệ?

Nhưng mà Hình vệ bị khơi mào dục vọng, bất chấp Tề Thúc Hạo nửa đường bỏ cuộc, vẫn như ngựa lang (sói đói) bổ nhào lên người nó.

Tề Thúc Hạo tâm hoảng ý loạn nghĩ thầm muốn bỏ trốn, nhưng Hình Vệ đã chế trụ nó thật chặt. Mà dưới sức mạnh cường thế của Hình Vệ, Tề Thúc Hạo lại triệt để bị thương yêu một hồi.

6. Chương 6

Sớm tinh mơ, Tề Thúc Hạo đã bị gọi đến Tiêu Dao quán của Vô Danh sơn trang bàn chuyện.

Nó thiếu chút nữa đã không xuống giường được, toàn thân đau nhức tựa như xương cốt bị tháo rời. Nhưng mà, càng hỏng bét hơn chính là tâm tình của nó, quả thực tựa như đoàn loạn ma, không thể nào tập trung được.

“Thúc Hạo, thần sắc người rất kém, có cần về trước để nghỉ ngơi không?”

Đại sư huynh Tề Bá Quang lo lắng hỏi, ánh mắt không vui liếc về phía Hình Vệ ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh. Bởi vì khiến cho sư đệ luôn luôn tiêu sái phiêu dật lâm vào phiền não, xem ra người trước mắt này có thể

chính là một nam nhân khắc vụ bất tuân*, lại khiến người ta không thể chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu.

(khắc vụ bất tuân: khắc là kiệt xuất, xuất sắc; vụ là theo đuổi (một sự nghiệp, công việc); bất tuân là không thể thuần phục, thuần hóa; thật sự thì Lợi Anh không hiểu chỗ này, chỉ dám đoán nghĩa mơ hồ là khen Hình Vệ có bản lĩnh, có chí lớn, dám nghĩ dám làm, nếu ai hiểu chỗ này thỉnh chỉ bảo =[])

“Không cần, ta không mệt, tiếp tục đi.” Tề Thúc Hạo miễn cưỡng nặn ra vẻ mặt tươi cười.

Mấy sư huynh đệ bọn họ khó có dịp tụ lại một chỗ, cho nên Tề Bá Quang mới mời bốn người cùng nhau thảo luận về vấn đề trường học trong sơn trang.

Trường học trong sơn trang đã thu nhận hơn mười cô nhi, Tề Bá Quang cảm thấy nên thu xếp đưa bọn nhóc xuống ở dưới chân núi là tương đối thỏa đáng, tránh cho bọn nhóc vì sống xa người mà ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của tụi nó. Nhưng muốn tìm được nơi ở và lão sư (thầy giáo) thích hợp, đều là những vấn đề khó giải quyết. Bởi vì thân phận của bọn họ là đạo tặc, nếu như tiếp xúc quá thường xuyên với người khác, sợ rằng sẽ có ngày thân phận bại lộ, thậm chí còn gây nguy hiểm cho bọn nhóc.

Trong lúc Tề Bá Quang đang muốn tiếp tục nói đoạn sau, cửa chính của phòng nghị sự (bàn chuyện) phịch một tiếng bị đẩy ra. Một nam nhân diện mạo dễ nhìn, khôi ngô xuất chúng, kéo theo một nam nhân thanh tú mảnh mai xông vào.

Tề Bá Quang cùng nhị sư huynh Tề Trọng Lãm lãnh ngạo (lạnh lùng kiêu ngạo) ngồi bên cạnh, lập tức nhíu mày, chỉ có tứ sư đệ Tề Quý Thanh là trưng ra vẻ mặt có trò hay để xem.

“Bọn ta cũng muốn tham gia! Vì sao lại đem bọn ta vứt ở một bên chứ?”

Thanh niên đứng ở phía trước không vui trừng mắt nhìn Tề Bá Quang, Tề Bá Quang bất đắc dĩ thở dài nói: “Vi Đình, người đừng có tùy hứng nữa! Mau dẫn Vĩ Chi đi trước đi.”

“Ta không đi! Vì cái gì hắn có thể ở trong này, còn bọn ta lại không thể?”

Vi Đình chữa mũi dùi về phía Hình Vệ.

Hình Vệ đối với các sư huynh đệ của Tề Thúc Hạo cũng có chút quen thuộc, nhưng y lại không có ấn tượng với hai người trước mắt. Xem ra theo tình hình này, bọn họ tựa hồ là nhân vật có chút quan trọng.

“Không được đi! Người không được phép đi! Đã cùng ở trong này, có việc đáng lẽ phải cùng nhau thương lượng, không phải sao?” Vi Đình không đồng ý để Hình Vệ rời đi.

“Ta cũng vậy! Nếu như sơn trang có việc, ta cũng muốn giúp đỡ.” Lục Vĩ Chi cũng lên tiếng phụ họa.

Sau khi Lục Vĩ Chi lên tiếng, đường nét lãnh ngạnh (lạnh lùng kiên định) trên mặt của Tề Trọng Lãm, lập tức trở nên ôn nhu rất nhiều. Hắn đứng dậy đi tới trước mặt cậu! Kéo cổ tay của cậu nói: “Tới đây nào!”

Chỉ một câu nói đơn giản, Lục Vĩ Chi liền ngoan ngoãn bám đuôi ở phía sau Tề Trọng Lãm, ngồi xuống trước mặt hắn. Cho dù bị Tề Trọng Lãm ôm vào lòng trước mặt mọi người, cậu cũng không hề giây dụa.

“Người nhất định cảm thấy ta rất kỳ quái chứ gì! Ta đúng là thích Trọng Lãm, hiện tại cũng chính là tình nhân của hắn.” Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt của Hình Vệ, trong giọng nói nhả nhận của Lục Vĩ Chi lộ ra vẻ kiên nghị hơn người.

“Đồ ngốc! Người cần gì nói những lời như vậy!” Trong thanh âm nhẹ khẽ trách của Tề Trọng Lãm, có sự sùng nịch (sùng ái, cưng chiều) đầy ôn nhu.

“Vĩ Chi nói không sai! Có lẽ người sẽ cảm thấy bọn ta kỳ quái, nhưng chuyện bọn ta muốn làm thì chúng ta vẫn sẽ làm, cũng sẽ không vì ánh mắt của người mà thay đổi bất cứ thứ gì.” Vi Đình không ngượng ngùng ngồi xuống bên cạnh Tề Bá Quang.

Sau khi đánh giá tình hình trước mắt, Hình Vệ cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng biết vì sao Tề Bá Quang lại vội vã dời trường học xuống dưới chân núi. Bởi vì trước mắt, có thể nói là hình mẫu không tốt, nếu để bọn nhóc học theo, đây chẳng phải là muốn thiên hạ đại loạn sao?

“Ha ha!” Hình Vệ nhin không được bật cười, nhất thời sáu ánh mắt như kiếm bắn về phía y, y liền vội vàng điều chỉnh lại vẻ mặt của mình. “Thực xin lỗi! Ta không phải là cười các người, mà là cười chính bản thân ta đã quá khẩn trương, vậy là kể từ bây giờ, ta đã dám lớn tiếng nói: ta thích Tề Thúc Hạo. Xin các người giao y cho ta.”

Trong phòng ngoại trừ Tề Thúc Hạo ra, không một ai cảm thấy giật mình vì lời tuyên bố lớn mật của y.

Mặc dù y từ đầu đến cuối vẫn giữ khoảng cách với Tề Thúc Hạo, nghiêm chỉnh ngồi ở một bên, nhưng tầm mắt của y hầu như một khắc cũng không rời khỏi nó. Mà hôn ngân (dấu hôn) trên cổ Tề Thúc Hạo, đã là minh chứng tốt nhất cho mối quan hệ của hai người, chẳng qua là Tề Thúc Hạo tựa hồ một chút cũng chưa từng phát hiện thôi.

“Người đừng có người si nói mộng* nữa!” Tề Thúc Hạo bỗng đứng dậy, giống như mèo hoang bị giẫm phải đuôi. “Chuyện của ta cũng không phải do các sư huynh định đoạt, chuyện của ta, ta sẽ tự mình quyết định!”

(người si nói mộng: nói chuyện viển vông, nói vớ vẩn)

Nó đột nhiên tức giận khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Sau đó phát hiện ra bản thân thất lễ, Tề Thúc Hạo lúng túng xoay người, lao ra khỏi nghị sự phòng.

Hình Vệ lập tức muốn đuổi theo, lại bị Tề Bá Quang gọi lại.

“Thúc Hạo nói không sai, tình cảm là chuyện riêng của nó, chúng ta không có quyền hỏi tới, muốn đạt được nó, phải dựa vào sự cố gắng của bản thân người. Nhân tiện nói cho người biết trước một tiếng, Tề Thúc Hạo là người có lòng tự trọng lớn nhất trong số các sư huynh đệ bọn ta, cũng là người bướng bỉnh nhất, người nên dùng nhiều tâm tư một chút. ”

“Cảm tạ! Ta sẽ không dễ dàng buông tha cho y.” Hình Vệ cười hướng Tề Bá Quang phất tay chào tạm biệt, liền ba bước làm hai bước đuổi theo Tề Thúc Hạo.

Hình Vệ ở thông qua chiếc cầu của Hành Vũ Cứ đuổi theo Tề Thúc Hạo.

Tề Thúc Hạo vừa nghe thấy tiếng bước chân của y, lập tức gần như kích động điên cuồng gào thét: “Đừng tới đây!”

Hình Vệ kinh sợ đứng sững tại chỗ, lồng ngực vì biểu tình thống khổ trên mặt nó mà thất lại. “Sao vậy? Ta không phải đã nghe theo lời của người, không có chạm vào người rồi sao?”

“Ta mặc kệ! Ta hiện tại vô cùng chán ghét người! Người không cần đi theo ta nữa.” Tề Thúc Hạo cố tình vô có gây sự.

Hình Vệ mặc dù có cảm giác bản thân mình tựa hồ đã bị trọng thương, nhưng vẫn không chịu thua. “Ta sẽ không đi đâu hết! Cho dù người có nói người chán ghét ta, ta vẫn sẽ không đi đâu hết.”

Hình Vệ vừa dứt lời, soạt một tiếng, nước trong đầm từ dưới cầu phun lên tung tóe, theo đó xuất hiện một bóng người, điên cuồng cười to.

“Thật là tội nghiệp a! Đã bị người ta nói chán ghét, lại còn bị đuổi đi vậy mà người cũng nhất quyết không chịu đi sao?”

“Nhạc Khải!”

Đợi đến khi thấy rõ diện mạo người trước mặt, thì đã trễ, Nhạc Khải đã nhảy tới phía sau Tề Thúc Hạo.

“Là người! Lại tới gây rối sao?” Tề Thúc Hạo như biến thành một người khác, vung tay áo rộng lên thuận tiện bắn ra hai cái phi tiêu.

Ở khoảng cách gần như vậy, Tề Thúc Hạo tự tin rằng có thể bách phát bách trúng, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến nó trở mắt đứng nhìn, nói không ra lời.

Hai cái phi tiêu làm như gãi ngứa dính trên người Nhạc Khải, hấn ngay cả rên cũng không rên một tiếng.

Thừa dịp trong nháy mắt Tề Thúc Hạo vẫn còn đang kinh ngạc, Nhạc Khải liền xuất ra một sợi xích bạc, đem nó trói lại.

“Thúc Hạo.” Khi Hình Vệ xông lên trước đã không còn cứu kịp nữa, chỉ có thể nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Nhạc Khải. “Nếu như có chuyện thì cứ hướng về phía ta, đừng có tổn thương y.”

“Trách, trách*!” Nhạc Khải bay ra vẻ mặt tiếc hận nói: “Người mất đi vòng Càn Khôn nhất định sẽ không chịu nổi một chiêu, thật sự không nghĩ tới người lại ngu ngốc đến mức đem nó tặng cho y.”

(trách: âm thanh tiếng chắc lưỡi)

“Đó là chuyện của ta, không cần người quan tâm, mau thả y ra.”

Tề Thúc Hạo muốn mở miệng kêu Hình Vệ đừng lo lắng cho nó, nhưng không biết như thế nào, nó lại không phát ra được âm thanh nào.

“Ta đương nhiên sẽ không làm hại tới y. Ta bắt trói y, chẳng qua là hi vọng người có thể biết điều một chút mà theo ta trở về Âm phủ.”

“Ta sẽ không trở về đâu! Ta đã sớm nói qua rồi mà.”

Nhạc Khải vẫn bảo trì vẻ tươi cười như cũ, nhưng trên mặt lại lộ ra sát khí lạnh như băng. “Loại chuyện này, xin người đừng có tự tiện quyết định. Diêm Vương không đồng ý, ta cũng không đồng ý!”

“Ta mới không quan tâm các người muốn cái gì.”

Hình Vệ trong lòng muốn tiến lên cứu Tề Thúc Hạo, nhưng y mới vừa động một chút, Nhạc Khải liền mang theo Tề Thúc Hạo lùi lại vài bước.

“Người vì cái gì mà cứ u mê không chịu tỉnh ngộ hả? Các người căn bản là người của hai thế giới khác nhau, cũng chính người là người trong lúc thiếu sót đã ghi tên người nhà của y vào Câu Hồn Bộ (bộ: sổ ghi chép), y mới...”

“Đừng nói nữa!” Sắc mặt Hình Vệ tái nhợt tựa như tùy thời đều có thể té xỉu.

Nhìn vẻ mặt của Hình Vệ, Nhạc Khải giác ngộ được điều gì đó. Hắn cúi đầu nhìn Tề Thúc Hạo trước mặt! Chậm rãi nói: “Y vẫn chưa biết người là người hại chết người nhà của y a!”

Hình Vệ nắm chặt quyền, tựa như muốn bóp nát xương cốt phát ra âm thanh rắc rắc! Cổ họng ra sức nuốt nước bọt, nhưng cổ họng lại khô khốc đến ngay cả một câu cũng nói không được, tâm tình căng thẳng đè lên ngực, khiến y rất gần như không thở nổi. Y không phải là sợ Nhạc Khải, mà là ánh mắt kinh hoàng của Tề Thúc Hạo.

Không nên! Không nên là cái loại ánh mắt này!

“Người vẫn là nên nhanh chóng giải quyết cho xong chuyện riêng đi. Ba ngày sau ta ở Âm phủ chờ người, nếu người không đến, ta sẽ tự tìm đến cửa lần nữa.”

Nhạc Khải thu lại sợi xích bạc, Tề Thúc Hạo suy sụp ngã trên mặt đất.

Hình Vệ muốn tiến lên đỡ nó, nhưng thân thể lại không thể động đậy.

“Ta chờ người!” Nhạc Khải tung người liền rời khỏi cầu, thân ảnh dần dần biến mất.

Trên cầu rơi vào yên tĩnh, chỉ có tiếng gió cùng lá cây bị lay động phát ra thanh âm xào xạc, mà bầu trời tựa hồ cũng bị nhiễm không khí khác thường này, từ từ bao phủ Thượng Đế Vân*.

(Thượng Đế Vân: trong bản raw là 上帝; thượng (上帝) nghĩa là ở trên, bên trên; đế (帝) là chim, vân (云) là mây; gộp cả ba từ thì hồng có nghĩa gì hết nên Lợi Anh đành để nguyên và coi nó như danh từ riêng, cũng có thể là do bản raw type sai, vì trong số các bản raw mà Lợi Anh đang có, thì rất nhiều lần tên của anh Hạo đã bị type sai)

Tề Thúc Hạo cúi đầu vịn tay vào thành cầu, không nhúc nhích.

“Thúc Hạo...” Hình Vệ muốn bước lại gần, nhưng lại sợ kích động nó.

“Những điều hần nói... Đều là sự thật sao?”

Hình Vệ muốn nhìn phản ứng của Tề Thúc Hạo, muốn biết nét mặt nó ra sao, nhưng nó vẫn cúi thấp đầu, không chịu ngước lên.

“Hần nói như vậy có phải là thật hay không?” Tề Thúc Hạo lớn tiếng gầm gừ tra hỏi.

Gương mặt Hình Vệ tái nhợt, lộ ra vẻ tươi cười tuyệt vọng, như có như không khẽ thở dài. “Đúng vậy, hần nói không sai.”

Tề Thúc Hạo chấn động đến mức thân thể cứng đờ, khẽ run. Nó cố sức từ trên cầu đứng lên, thân thể bất lực loạng choạng như tùy thời đều có thể té ngã.

“Vì sao...” Tề Thúc Hạo cúi gầm mặt, âm thanh thì trầm đột nhiên biến thành âm thanh chất vấn đầy tức giận. “Vì sao? Vì sao ngươi lại không chịu chịu phủ nhận hả?”

Tề Thúc Hạo lúc này mới ngước mặt lên, nước mắt đã sớm lăn dài hai má nó, trong mắt lại bùng cháy phần nộ cùng bị thương.

“Ta...” Hình Vệ á khẩu không trả lời được.

Y vô lực biện hộ cho bản thân mình, cũng không có tư cách an ủi Tề Thúc Hạo. Bởi vì người gây ra hết thảy khiêu khích hết thảy phong ba, khiến cho nó phải thống khổ như thế, đúng là y.

“Ngươi là tên đại lừa đảo! Ta hận ngươi! Ta hận ngươi!” Tề Thúc Hạo rơi lệ, tuyệt vọng chạy đi mất.

Tề Thúc Hạo tuyệt tình trách mắng, khiến Hình Vệ như rơi xuống vực sâu vạn trượng, ngay cả khi cơn mưa tầm tã đột nhiên trút xuống y cũng rời đi, giống như bị đóng đinh ở trên cầu, tùy ý để gió thổi mưa xối.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên có chiếc ô che mưa giúp y.

“Này! Đồ ngốc ngươi đứng ở đây làm cái gì? Tam sư huynh của ta đâu?” Tề Quý Thanh nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của Hình Vệ, liền đoán được hai người nhất định đã xảy ra chuyện.

“Thúc Hạo sẽ không để ý đến ta nữa.” Hình Vệ lẩm bẩm một mình.

“Ta hỏi tam sư huynh của ta đang ở đâu?” Tề Quý Thanh bất đắc dĩ trợn mắt nhìn Hình Vệ một cái, thở dài thật mạnh đem cái ô nhét vào trong tay y. “Thiệt là, nói chuyện với mấy người đang yêu đương thật là phiền phức.”

Sau khi lẩm bẩm xong, Tề Quý Thanh mạo hiểm chạy trong cơn mưa tiến về phía Hành Vũ Cự, nhưng tìm khắp lầu trên lầu dưới, vẫn không thấy bóng dáng tam sư huynh của cậu đâu cả, cậu không thể làm gì khác hơn là quay lại trên cầu.

“Này! Các người rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy hả? Tam sư huynh không có ở Hành Vũ Cự, nhất định cũng sẽ giống như ngươi, không biết lại dầm mưa chạy đi đâu nữa.”

“Thúc Hạo dầm mưa?”

Được Tề Quý Thanh nhắc nhở, ánh mắt mờ mịt của Hình Vệ cuối cùng cũng thoáng có phản ứng.

“Đại ca à! Ngươi tỉnh táo lại một chút có được hay không vậy? Từ hồi này đã mất hồn mất vía, ngươi rốt cuộc có nghe thấy lời nói của ta không hả?”

Đã kích thích linh hồn xuất hiện, cùng sợ hãi mất đi Tề Thúc Hạo, khiến ngũ giác của Hình Vệ tạm thời mất đi công năng.

Nếu như ngay cả y cũng thống khổ như vậy, chắc hẳn nó lại càng khổ sở vạn phần.

“Ta phải đi tìm Tề Thúc Hạo.” Hình Vệ cũng không quay đầu lại mà phóng về phía Tề Thúc Hạo mới vừa rời đi.

“Ngươi biết huynh ấy đang ở chỗ nào sao?” Tề Quý Thanh hướng về phía bóng lưng của Hình Vệ hỏi to, nhưng Hình Vệ cũng không quay đầu lại, thoáng cái đã không thấy bóng dáng.

“Thiệt là! Đành phải gọi các sư huynh cùng đi tìm thôi.” Tề Quý Thanh nói thầm rồi đi liên lạc với các sư huynh.

Không lâu sau mọi người liền chia nhau ra tìm kiếm, nhưng xung quanh Vô Danh sơn trang là một vùng rừng núi, nếu như Tề Thúc Hạo cố ý muốn trốn bọn họ, thì muốn tìm cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Âm thanh kêu gào tha thiết xuyên qua tiếng mưa rơi! Vang vọng khắp nơi.

Cơn mưa kéo dài không ngừng, ở trong rừng cây tạo thành một bức màn che của thiên nhiên, tầm mắt Hình Vệ không được rõ, nếu như vòng Càn Khôn còn ở trong tay, y đã có thể dễ dàng tìm được Tề Thúc Hạo rồi. Hình Vệ thầm nghĩ.

Vòng Càn Khôn chính là chiếc nhẫn mà Hình Vệ đã đưa cho Tề Thúc Hạo lúc trước. Chiếc nhẫn kia chứa đựng toàn bộ sức mạnh của Hình Vệ, không có nó, Hình Vệ không khác gì người phàm. Cho nên y mới không thể cứu Tề Thúc Hạo từ trong tay Nhạc Khải, lúc này mới có thể loạn vì không có manh mối để tìm Tề Thúc Hạo.

Hình Vệ không có lên tiếng kêu gào tên nó, bởi vì y tin chắc nếu như nó nghe được thanh âm của y, nó nhất định sẽ né tránh, không muốn gặp mặt y.

Hình Vệ tiếp tục đi về phía trước, khoe mắt thoáng thấy cách đó không xa lộ ra cái gì đó giống như góc áo, y chợt dừng bước lại, nhẹ nhàng tiếp cận.

Không phát hiện ra hành tung của mình đã bị bại lộ, Tề Thúc Hạo cuộn mình bên dưới một gốc cây đại thụ, ra sức bịt chặt hai lỗ tai, cự tuyệt bất cứ thanh âm gì.

Nó sẽ không bao giờ nghe lời của bất luận kẻ nào nói nữa. Thế giới của nó lại bị phá hủy lần nữa, nó đã chịu đủ rồi.

Vì sao nó lại luôn luôn chỉ có một mình?

Nó chán ghét loại cảm giác này, nó không muốn lại cô đơn một mình lần nữa.

“Thúc Hạo, chúng ta trở về đi!”

Bỗng nhiên, cổ tay bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy, thanh âm Tề Thúc Hạo không muốn nghe nhất vang lên bên tai.

“Buông tay! Ta không muốn trở về!” Tề Thúc Hạo tựa như điên rồi, hướng bàn tay đang nắm lấy nó, vừa ngắt vừa đánh.

Hình Vệ không những không buông tay, còn dùng lực kéo nó từ trên mặt đất đứng lên.

Sắc mặt Tề Thúc Hạo trắng bệch, mái tóc ướt lạnh không ngừng nhỏ nước, đôi môi đỏ tươi bị lạnh đến tái xanh.

Nhìn thấy bộ dạng chịu đủ tra tấn của Tề Thúc Hạo, so sánh với việc giết chết Hình Vệ còn khiến y khó chịu hơn.

“Người muốn mắng, muốn đánh, hay là muốn giết ta cũng được, nhưng người đừng tự hành hạ chính mình như thế có được hay không?”

“Người không có tư cách quản ta.” Tề Thúc Hạo tức giận giống như bị xúc phạm. “Là người hại ta thì thâm như thế này, không phải sao?”

“Không sai! Người hại người chính là ta! Cho nên người chỉ cần hận ta là được rồi, đừng nên phá hư thân thể của bản thân người.”

“Không cần người quan tâm! Đừng chạm vào ta!” Tề Thúc Hạo nổi điên muốn hất tay Hình Vệ ra. “Ta muốn đối xử với thân thể của ta ra sao là chuyện của ta, không cần tên hung thủ giết người như người xen vào.”

“Đừng có như vậy nữa!” Hình Vệ rút cuộc cũng nhịn không được nữa mà ôm chặt lấy Tề Thúc Hạo. “Người nhà của người đích thực là bị ta hại chết. Nhưng ta yêu người, yêu người đến không còn thuốc chữa, ta không muốn nhìn thấy người làm hại bản thân người như vậy.”

“Lừa đảo, người là tên đại lừa đảo! Ta sẽ không bao giờ tin tưởng người nữa.” Cái tay đang để trống kia của Tề Thúc Hạo, giống như trút giận, ra sức đánh vào lưng Hình Vệ.

Hình Vệ cũng không nhúc nhích, để cho nó tùy ý đánh. Như vậy, trong lòng y sẽ dễ chịu hơn một chút, ít nhất, nó cũng sẽ không đem bi thương kiềm nén trong lòng nữa.

Tề Thúc Hạo có lẽ là phát tiết đủ rồi, hoặc là đã dùng hết khí lực rồi, lực đạo đánh lên lưng Hình Vệ từ từ yếu dần. Cuối cùng, tay của nó cũng vô lực buông thông xuống.

“Đi thôi! Chúng ta nên trở về.” Hình Vệ nhẹ giọng dỗ dành, y sợ thân thể nó sẽ không chống đỡ thêm được nữa.

“Ta không muốn trở về!” Tề Thúc Hạo không cần thân thể này nữa, nó thà rằng cứ như vậy chết đi.

“Đừng có trẻ con như vậy nữa!” Hình Vệ rút cuộc cũng nhịn không được khê quát, “Người làm như vậy vì cái gì? Nếu chỉ cần có người chết đi là có thể đổi lại người nhà của người, muốn ta chết vài lần ta cũng cam tâm tình nguyện, nhưng chuyện đó là không có khả năng, cho dù người đem mình hành hạ đến chết! Người nhà của người vẫn sẽ không sống lại được.”

Không biết là do kích động hay là do rét lạnh, thân thể ướt đẫm của Tề Thúc Hạo khê run rẩy.

Hình Vệ thấy nó không giãy dụa nữa, mới buông tay ra, dùng ống tay áo thay nó che mưa, nhưng y bào (y: y phục; bào: áo dài chấm gót) cũng đã ướt đẫm, không có tác dụng.

“Vì sao...” Thanh âm oán trách của Tề Thúc Hạo, trầm trầm từ trước ngực Hình Vệ truyền ra. “Vì sao lúc đó người không giết cả ta luôn đi, để cho ta...”

Tề Thúc Hạo giống như là nghĩ tới cái gì, thân thể đột nhiên cứng đờ, chậm rãi ngước gương mặt đã tái nhợt lên.

“Không thể nào...” Đôi mắt tuyệt vọng của nó hiện lên một đạo quang mang. “Ta lúc đó chỉ mới năm tuổi, người nhiều lắm khi đó cũng chỉ mới mười một, mười hai tuổi, sao có thể sát hại người nhà của ta được? Chuyện này rốt cuộc là sao? Người mau giải thích rõ ràng cho ta.”

Tề Thúc Hạo nín lấy vạt áo Hình Vệ không buông.

Hình Vệ đã sớm có tính toán cho mọi chuyện, chẳng qua là hiện tại thật sự không thích hợp để nói chuyện dông dài. “Ta sẽ nói cho người biết, nhưng chúng ta về Hành Vũ Cự trước có được không?”

Tâm tình Tề Thúc Hạo tựa hồ có hơi bình phục, chần chờ một chút, gật đầu nói: “Được!”

Hình Vệ thấy Tề Thúc Hạo đồng ý, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Khi y dìu nó chạy trở về, nó mới bước một bước đã thiếu chút nữa là té liệt ngã xuống đất.

“Sao vậy? Bị thương rồi sao?” Hình Vệ lòng nóng như lửa đốt.

Tề Thúc Hạo xấu hổ đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Chẳng qua là chân bị tê cứng thôi.”

Hình Vệ nhìn thấy bộ dáng ngượng ngùng của Tề Thúc Hạo, lòng ngực như bị nhéo mạnh một cái, nhất thời xuất hiện khát vọng mãnh liệt.

Khuôn mặt hai người cách nhau chỉ vùn vùn có mấy tấc, Tề Thúc Hạo đột nhiên nhìn thấy sắc mặt Hình Vệ chợt biến, vẻ mặt nó lập tức căng thẳng; mà không khí giữa hai người thật vất vả để hòa hoãn, thoáng cái đã đông cứng lại.

Hình Vệ khê thở dài, duỗi cánh tay định ôm ngang lấy Tề Thúc Hạo, Tề Thúc Hạo lại cự tuyệt bờ vai y cho mượn dùng, từng bước một quay về Hành Vũ Cự, không chịu nhận cái ôm của y.

Mất một khoảng thời gian kha khá, hai người rốt cuộc cũng về tới Hành Vũ Cự.

Lúc các sư huynh đệ nhìn thấy bộ dáng chật vật của bọn họ, lời trách cứ vốn định nói ra cũng buộc lòng phải nuốt trở lại vào trong bụng, miễn là bọn họ mau chóng tắm rửa thay y phục, sớm nghỉ ngơi.

Dục trường (bãi tắm) của Vô Danh sơn trang nằm ở bên cạnh Tiêu Dao Quán, phía sau của phòng bếp, dục trường rộng lớn này là cho nhiều người dùng chung, nhưng thời điểm tắm rửa lúc này không bao lâu nữa là đến chạng vạng, cho nên cả dục trường đều không có một bóng người.

Hình Vệ nơm nớp lo sợ đi theo Tề Thúc Hạo tiến vào dục trường, khi y muốn giúp Tề Thúc Hạo cởi y phục, lại bị cường lực cự tuyệt. Y chưa xốt cười gượng một tiếng, ngượng ngừng thu tay lại.

Hình Vệ không hề có ý nghĩ không an phận, chỉ có sự lo lắng cho thân thể mỗi một của nó.

Tề Thúc Hạo mặc dù biết Hình Vệ tầm mắt luôn nhìn theo mình! Nhưng lại không có lòng dạ nào để ý. Nó cởi bỏ y phục, tháo búi tóc ra, chậm rãi gội sạch tóc, lại tiếp tục rửa sạch thân thể.

Thẳng đến khi ngâm mình vào dòng nước ấm áp, trong đầu Tề Thúc Hạo vẫn ông ông tác hưởng*, tựa như có cái chùy không ngừng đánh vào đầu của nó vậy.

(ông ông tác hưởng: chắc là cảm thấy ong ong đầu, đại loại là cảm thấy chóng mặt, kiểu như có ong bay vo ve trong đầu vậy á)

Tầm mắt của Hình Vệ vẫn không rời khỏi Tề Thúc Hạo, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến nó đau đầu.

Vì sao nhìn y vẫn ôn nhu như vậy? Điều gì khiến y phải quan tâm đến nó? Vì sao khi bản thân biết được người đã sát hại người nhà của mình, nó lại cảm thấy thống khổ?

Nó đáng ra phải cảm thấy tức giận cùng oán hận, không phải sao? Vì có gì mà nó lại cảm thấy trời đất như sụp đổ, cả người như ngã vào vực sâu vạn trượng?

Lát nữa Hình Vệ sẽ giải thích như thế nào đây? Nếu như đáp án y nói ra không phải là đáp án nó muốn nghe! Thì nó phải làm sao đây?

Chẳng lẽ nó còn phải chịu đả kích vô tình thêm một lần nữa sao?

Thật khổ sở, đầu thật nặng nề, ngực giống như bị tảng đá đè nặng, không thở nổi, tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ.

Cách một tầng sương mù, Tề Thúc Hạo tựa hồ nhìn thấy Hình Vệ đang nói cái gì với nó, nhưng nó lại nghe không được. Dần dần, ngay cả khuôn mặt của Hình Vệ cũng trở nên mơ hồ, nó đột nhiên cảm thấy sợ hãi, song lồng ngực ấm áp đã đến kịp thời! Khiến nó cảm thấy an tâm.

Tề Thúc Hạo được đưa ra khỏi dục trường.

Hình Vệ giúp nó thay y phục sạch sẽ, một tay tiếp tục đỡ lấy nó, một tay gian nan đem y phục của mình mặc vào. Y không còn kịp chỉnh trang lại y phục, đã nhanh như chớp ôm Tề Thúc Hạo chạy về Hành Vũ Cú.

Vừa lên lầu hai của thuyền ốc, y lập tức thấp nên đốt lò, sợ Tề Thúc Hạo một lúc sơ suất bị nhiễm phong hàn.

Sau khi duy trì hơi ấm trong phòng xong, y mới cởi bỏ y phục của Tề Thúc Hạo lần nữa, đem thân thể cùng đầu tóc còn chưa kịp lau khô từng cái lau sạch.

Bởi vì vừa mới tắm xong, cánh tay trắng nõn cùng thân thể xinh đẹp của Tề Thúc Hạo đều phiem hồng, hiện tại xôn xao trong thân thể Hình Vệ không ngừng sôi trào.

Tuy rằng biết rõ như vậy là tra tấn, nhưng y lại không có cách nào đem ánh mắt dời đi, vẫn là thừa dịp lau chùi thân thể giúp nó mà nhìn cho đã mắt. Đợi đến khi từ đầu đến chân của nó đều được lau sạch sẽ, y mới lưu luyến dùng mền nhẹ nhàng phủ lên người Tề Thúc Hạo.

Nhưng công việc của Hình Vệ còn chưa kết thúc, y đi qua khỏi lò lửa, dùng vải bố khô lau mái tóc dài đen bóng của Tề Thúc Hạo.

Trước khi ngủ Tề Thúc Hạo có thói quen xoa búi tóc ra, nhưng giúp nó lau tóc như thế này chính là lần đầu tiên, chỉ sợ cũng là lần cuối cùng!

Một cỗ bi thương dâng lên trong lòng, khiến bàn tay đang lau tóc của Hình Vệ bỗng dưng cứng đờ.

Y không hề có ý định rời khỏi Tề Thúc Hạo, cũng không muốn để ý tới ước hẹn của Nhạc Khải ba ngày trước. Nhưng bất luận như thế nào, muốn gần gũi với nó, so với việc mặt trời mọc ở phía tây còn khó hơn.

Từ đầu đến cuối đều là do y đơn phương khát cầu nó, thậm chí còn trở thành phiền phức của nó; sau này, y càng không có khả năng tiếp cận nó.

Y nhất định để lại cái gì mới được. Như vậy y mới có thể chịu đựng được cuộc sống không được nhìn thấy nó sau này.

Hình Vệ nhìn khắp xung quanh, phát hiện phi tiêu Tề Thúc Hạo đặt ở một bên. Y cầm lấy phi tiêu! Lướt nhẹ qua mái tóc dài của Tề Thúc Hạo, xoẹt một tiếng, đem mái tóc đen cắt xuống một đoạn. Y cũng cắt một đoạn tóc của mình, sau đó đem hai đoạn tóc cột chặt lại với nhau. Khi y đang định đem cắt bỏ tóc, lầu dưới đột nhiên truyền đến thanh âm của Tề Quý Thanh.

“Ta có thể lên đó quấy rầy một chút không? Sư huynh muốn ta đưa canh gừng và bánh ngọt tới.”

“Lên đây đi!” Hình Vệ vội vàng nhét bó tóc vào trong ngực.

Tề Quý Thanh vừa lên tới thì phát hiện Tề Thúc Hạo đang nằm trên giường, lập tức hỏi thăm: “Tam sư huynh sao rồi?”

“Y mới vừa hôn mê bất tỉnh trong lúc tắm rửa, sau khi ngủ một giấc, chắc sẽ không có gì đáng ngại.”

Tề Quý Thanh đặt cái khay xuống, ánh mắt hăm dọa nhìn Hình Vệ. “Người không phải là thừa cơ đánh lén Tam sư huynh của ta chứ?”

“Không có! Dĩ nhiên là không có.”

“Không có thì tốt!” Tề Quý Thanh tức tối trợn mắt liếc Hình Vệ một cái. “Ta cho tới bây giờ chưa từng thấy tam sư huynh thảm hại đến như vậy, ngay cả các sư huynh cũng đều sợ hết hồn. Tam sư huynh luôn luôn tâm cao khí ngạo, tất cả cũng đều do người hại huynh ấy thê thảm như vậy; nếu như lần sau người còn dám khi dễ tam sư huynh, chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

Hình Vệ có chút kinh ngạc, cũng có chút vui mừng, y cảm thấy vui mừng vì Tề Thúc Hạo có sư huynh đệ tốt như vậy. y cười cười nói: “Ta cũng chiều y còn không kịp, sao có thể khi dễ y, các người cứ yên tâm đi.”

“Tin rằng người cũng không có can đảm làm vậy!” Tề Quý Thanh có chút cuồng ngạo (kiêu ngạo quá mức) nói, có lẽ nghe được sự cam đoan từ miệng Hình Vệ, sắc mặt căng thẳng cũng dịu đi. “Nếu có chuyện gì nhớ nói với bọn ta một tiếng, Tiêu Dao quán bất cứ lúc nào cũng có ít nhất một người ở đó, cứ đến đó tìm bọn ta là được.”

Tuy rằng sư huynh đệ bọn họ ở ba nơi khác nhau là “Di Thiên”, “Ngự Phong”, “Giá Viêm”, nhưng một khi có việc bọn họ sẽ tụ tập tại Tiêu Dao quán, nơi sư phụ của bọn họ đã ở khi còn sống để bàn bạc.

“Làm phiền các người rồi, thật xin lỗi!”

“Đừng khách sáo, người chỉ cần đối xử với tam sư huynh tốt một chút là được.”

Tề Quý Thanh vừa xuống lầu, vừa không quên dặn dò Hình Vệ.

“Nhất định rồi.” Hình Vệ trả lời như vậy, nhưng trong lòng lại có nỗi khổ không thể nói, cho dù y muốn chăm sóc Tề Thúc Hạo cả đời, nó nhất định cũng sẽ không chịu đồng ý.

Ngơ ngẩn ngẩn ngẩn ngồi một lát, Hình Vệ mới nhớ đến ấm canh gừng Tề Quý Thanh đưa tới, vội vàng đổ ra chén, nhẹ nhàng đỡ Tề Thúc Hạo ngồi dậy, tìm cách dứt nó uống.

Chất lỏng màu vàng kim, mỗi lần đều theo khóe miệng tràn ra; Hình Vệ đã thử vài lần, vẫn là vô ích.

Y nhẹ nhàng đặt Tề Thúc Hạo xuống gối, nhẹ nhàng nói lời xin lỗi, liền ngậm một ngụm nhỏ canh gừng! Chậm rãi bón vào trong miệng nó.

Nóng quá!

Hình Vệ bị nhiệt độ trong miệng Tề Thúc Hạo dọa đến hoảng sợ. Y chợt ngẩng đầu, đưa tay sờ trán nó, nhiệt độ trên trán nóng đến mức khiến người khác kinh hãi.

Y cứ tưởng rằng do nó vừa mới tắm xong, nên toàn thân mới ẩm như vậy, không ngờ tới nó đang sốt cao.

Chết tiệt, y rốt cuộc là suy nghĩ cái gì vậy? Như vậy thì làm sao có tư cách chăm sóc Tề Thúc Hạo?

Hình Vệ vội vàng dứt cho nó vài ngụm canh gừng, sau đó liền lao ra khỏi Hành Vũ Cất, nhờ cậy Tề Quý Thanh giúp bọn họ xuống núi mời đại phu, còn y một tác cũng không rời canh giữ bên cạnh Tề Thúc Hạo.

7. Chương 7

Tề Thúc Hạo bệnh tới khí lực khô kiệt, tựa như chỉ trong một đêm đã đốt cháy hết sinh mệnh của nó.

Tuy rằng đại phu đã lên núi chẩn bệnh, Hình Vệ lại trắng đêm không ngủ chăm sóc, nhưng nhiệt độ trên người nó không giảm.

“Người ngủ một chút đi! Trời cũng sắp sáng rồi. Bọn ta sẽ giúp người trông coi Thúc Hạo.” Tề Bá Quang khuyên.

“Ta không buồn ngủ! Ta muốn thức để chăm sóc y.” Hình Vệ cự tuyệt lời đề nghị của Tề Bá Quang, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm Tề Thúc Hạo không rời.

Từ sau giờ Ngọ (buổi chiều) đến tận đêm khuya, Hình Vệ vẫn chưa từng chớp mắt, mặt mũi tiêu tụy, khuôn mặt gầy đi thấy rõ.

Lúc này, Tề Thúc Hạo ở trong mộng nói mơ, tiếp theo liền thống khổ giãy dụa kịch liệt.

“Thúc Hạo! Đừng sợ! Ta ở đây.” Hình Vệ thật cẩn thận ôm lấy Tề Thúc Hạo, phòng ngừa nó làm thương tổn chính mình.

Giãy dụa được một lúc, Tề Thúc Hạo từ từ bình tĩnh, chậm rãi mở hai mắt ra.

“Thúc Hạo! Nhìn ta! Ta là Hình Vệ a.”

Đôi mắt của Tề Thúc Hạo vẫn còn mờ mịt, vẫn chưa đem Hình Vệ trước mặt đặt vào trong mắt, nó dường như không biết bản thân mình đang ở đâu mà nhú nhú mi, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Loại tình huống này không phải là lần đầu tiên xảy ra. Mặc dù Tề Thúc Hạo luôn rất nhanh bình tĩnh trở lại, nhưng số lần diễn ra lại quá mức thường xuyên, đối với tình trạng thân thể của nó hiện tại quả thực là họa vô đơn chí*.

(họa vô đơn chí: ví với hết khổ này đến khổ khác, tổn hại ngày càng nặng nề)

“Thúc Hạo!” Hình Vệ khẽ gọi một tiếng, nhưng Tề Thúc Hạo không có mở mắt ra nữa. Y tiếp tục ôm nó một lúc lâu!

Mới từ từ đặt nó nằm xuống gối, một lần nữa đắp lại chăn cho nó.

Lúc Hình Vệ đặt cánh tay nó vào trong chăn, ánh mắt đột nhiên dừng ở chiếc nhẫn trên tay Tề Thúc Hạo. Y nhanh trí suy nghĩ, tìm biện pháp cứu nó.

“Các người có thể rời đi trước được sao? Ta muốn ở cùng Tề Thúc Hạo một chút.”

“Này...” Tề Bá Quang lộ vẻ mặt lúng túng.

“Làm ơn!”

Tề Bá Quang chần chừ một chút – rốt cuộc cũng gật đầu.”Được rồi! Bất quá nếu có chuyện gì xảy ra, nhớ lập tức báo cho bọn ta biết.”

“Nhất định!” Hình Vệ lập tức đáp ứng.

Tề Bá Quang nhìn Tề Thúc Hạo một cái, mới xoay người bước xuống lầu! Cũng mang hai vị sư đệ đang chờ ở lầu một đi theo. Đợi bọn họ đi hết rồi, Hình Vệ mới vén chăn lên, nâng tay phải của Tề Thúc Hạo, tháo chiếc nhẫn ra. Y lúc trước sốt ruột đến đần độn, mới không nhớ tới việc lấy lại vòng Càn Khôn. Nếu như sử dụng sức mạnh của vòng Càn Khôn, hẳn là có thể giúp nó điều trị!

Hình Vệ thuận lợi gỡ chiếc nhẫn xuống, đeo vào ngón tay của mình, bắt đầu niệm chú, khởi động sức mạnh của vòng Càn Khôn. Từ từ, vòng Càn Khôn phát ra ánh sáng màu lam, ánh sáng dần khuếch tán, cuối cùng đem hai người vây trong vòng sáng.

Loại tình hình này ước chừng liên tục kéo dài suốt một canh giờ, tình trạng nói mơ của Tề Thúc Hạo không có tái phát nữa, hơi thở dần dập cũng từ từ ổn định, thanh âm niệm chú của Hình Vệ cũng từ từ chậm lại, vòng sáng cũng dần ảm đạm, cuối cùng biến mất không có dấu tích.

Hình Vệ đeo lại vòng Càn Khôn vào ngón tay Tề Thúc Hạo, mệt mỏi ngã xuống một bên. Song mặc dù y tiến vào trong giấc mộng, nhưng tay vẫn không ngừng nắm chặt lấy tay Tề Thúc Hạo không buông.

Cho đến tảng sáng, hai người vẫn không tỉnh lại.

Khi đó, Tề Bá Quang đến xem qua một lúc, thấy hai người bọn họ đã ngủ say rồi, mới an tâm rời đi.

Ánh nắng buổi sáng, đem vẻ lo lắng ngày hôm qua quét sạch. Ánh nắng nghiêng nghiêng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, trùng hợp chiếu vào người Tề Thúc Hạo. Nó yếu ớt tỉnh lại.

Nó muốn ngồi dậy! Nhưng mới vừa cử động chân nắn ngã lại trên giường.

“A!”

Động tác của Tề Thúc Hạo, khiến Hình Vệ ở bên cạnh giật mình tỉnh giấc. “Người tỉnh rồi à? Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không?” Y liên tục hỏi không ngừng, con ngươi tràn đầy vẻ mừng rỡ như điên.

“Ta bị sao vậy?” Tề Thúc Hạo chỉ cảm thấy cả người mình vô lực, trong khoảng thời gian ngắn không còn nhớ chuyện gì đã phát sinh. Nhưng chỉ trong nháy mắt, sắc mặt của nó chợt biến đổi, phút chốc xoay người đi, không chịu đối mặt với Hình Vệ.

Sự lạnh lùng của nó giống như một thanh lợi kiếm*, tuyệt tình xuyên qua lồng ngực của Hình Vệ.

(lợi kiếm: thanh kiếm sắc bén)

“Người nhớ tới chuyện đó sao?” Giọng y vì thiếu tự tin mà mềm xuống.

“Loại chuyện đó! Cho dù muốn quên cũng quên không được.” Trong thanh âm của Tề Thúc Hạo không khó nghe ra nó đang trách móc Hình Vệ.”Xin lỗi!” Hình Vệ nói.

Nếu như chỉ cần giải thích, chỉ cần nhận sai là có thể xoa dịu vết thương của nó, thì muốn y cả đời đền tội, y cũng không oán không hận, nhưng mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy.

“Thay vì nói xin lỗi ta, không bằng lúc trước ngươi đừng tới quấy rối ta, như vậy không phải là đã không có chuyện gì xảy ra rồi sao, nếu như không phải đã quen biết ngươi trước đó, ta đã có thể coi ngươi giống như những người khác, một đao kết thúc tất cả, nhưng ngươi lại giấu diếm toàn bộ chân tướng, còn làm cho ta có quan hệ thân mật với ngươi, ngươi không nghĩ tới ta sẽ có bao nhiêu thống khổ sao?”

“Xin lỗi—. Ta không phải là cố ý hại ngươi chịu khổ.”

Nắm chặt tay như thể muốn vò nát miếng vải bố trong tay, không ngừng nhìn thẳng vào mắt Tề Thúc Hạo, chỉ toàn là hối hận cùng tự trách.

Tề Thúc Hạo chỉ cảm thấy lồng ngực đau quá, cho dù nó cuộn tròn thân thể lại, vẫn là ần ần đau.

Chẳng lẽ cả đời này nó đều phải mang theo đau đớn như vậy mà sống sao?

Hắn hiện tại chỉ muốn quên hết tất cả mọi chuyện, nó không muốn nhớ Hình Vệ, cũng không muốn biết tại sao y lại hại chết người nhà của nó. Nó muốn uống thật say! Sau đó đem tất cả mọi chuyện quên hết.

Tề Thúc Hạo xoay người muốn rời giường, lại bị Hình Vệ ngăn lại.

“Người muốn làm cái gì? Muốn cái gì ta có thể lấy giúp người.”

“Không cần người quan tâm!” Tề Thúc Hạo dùng sức đẩy Hình Vệ ra, lập tức cảm thấy đầu vầng mắt hoa (đầu choáng váng và hoa mắt).

“Ta làm sao có thể không quan tâm người được chứ!” Hình Vệ nhanh chóng ôm lấy nó không buông. “Ta chính là không yên lòng, nên mới quẩn luyến người không tha; chính là sợ người thống khổ, nên mới gặt người không dám nói ra chân tướng. Hết thảy mọi chuyện cũng là vì người a! Ta không nghĩ tới mọi chuyện sẽ phát sinh thành như thế này, nhìn người thống khổ như vậy, quả thực so với việc giết ta còn khó chịu hơn, người biết không?”

Hình Vệ rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa, đem Tề Thúc Hạo xiết chặt ở trong lòng.

“Vì sao? Vì sao lại là ta chứ?”

“Ta không biết. Đợi đến lúc ta phát hiện, đã không thể xóa bỏ người khỏi tâm trí ta. Cho dù chúng ta là người của hai thế giới, cho dù người là nam nhân, ta cũng không nhịn được khát vọng người, không nhịn được muốn có được người.”

Lời thổ lộ của Hình Vệ, chỉ khiến Tề Thúc Hạo cảm thấy trái tim càng đau hơn! Tựa như lục phủ ngũ tạng tất cả đều bị đập nát.

“Đau quá.” Tề Thúc Hạo nắm chặt lấy vạt áo, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hình Vệ nghe vậy, sắc mặt đại biến, vội vàng buông nó ra, đặt nó nằm xuống; nhưng sắc mặt Tề Thúc Hạo vẫn không chuyển tốt.

“Đại phu chắc là còn đang ở Tiêu Dao quán, người chờ một chút, ta lập tức đi tìm hẩn đến đây.”

Hình Vệ nhanh như gió lao xuống lầu, hết sức cấp bách xông vào Tiêu Dao quán, đem đại phu bị giam lỏng suốt một đêm, vừa lôi vừa kéo người ta về Hành Vũ Cử.

Không lâu sau, các sư huynh đệ khác của Tề Thúc Hạo cũng nhận được tin rồi chạy tới, Hành Vũ Cử giống hệt như đêm qua, một lần nữa chen chúc đến con kiến cũng không chui lọt.

“Các người đến đây làm chi? Cứ thích đem chuyện bé xé ra to.” Tề Thúc Hạo cười khổ khuyên các sư huynh đệ thay nhau lên lầu thăm nó.

“Sao lại có thể không lo? Bộ dạng của người tối hôm qua người thật sự rất dọa người.”

Tề Quý Thanh khoa trương nói, Tề Trọng Lãm ở bên cạnh liền vội vàng nháy mắt với cậu, cậu mới chịu ngậm miệng lại.

“Tối hôm qua ta như thế nào?” Về mặt Tề Thúc Hạo nghi ngờ nhìn Tề Trọng Lãm cùng Tề Quý Thanh.

“Không có gì, tối hôm qua sau khi người dầm mưa thì liền sốt cao, Hình Vệ trông người suốt một đêm, cho đến khi trời sắp sáng, người thật vất vả mới hạ sốt.” Tề Trọng Lãm cười cười trấn an Tề Thúc Hạo.

Nhưng Tề Thúc Hạo chẳng những không cảm thấy nhẹ lòng, ngược lại còn vì lời nói của hẩn mà cảm thấy đau đớn.

Đại phu vốn đang bình tĩnh, tựa hồ nhìn ra chút manh mối, liên tục gật gật đầu.

Lúc tiền đại phu xuống lầu, Hình Vệ gấp gấp hỏi: “Y sao rồi? Có nặng lắm không?”

“Vị thiếu hiệp kia cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày, sẽ bình phục như cũ. Chỉ là tâm mạch của y hình như không được ổn định lắm, ngàn vạn lần đừng kích động y nữa.”

“Được! Ta biết rồi.”

“Người chăm sóc Tề Thúc Hạo cho tốt, ta tiền đại phu về trước.” Tề Bá Quang vỗ vỗ vai khích lệ Hình Vệ. Sau khi trải qua lần Tề Thúc Hạo bệnh này – Tề Bá Quang đã hoàn toàn xem Hình Vệ là một phần của Vô Danh sơn trang.

Tề Bá Quang cùng đại phu vừa rời đi, Hình Vệ lập tức leo lên lầu. Tề Thúc Hạo vốn là đang cùng các sư huynh đệ nói cười, nhìn lên thấy y liền ưu tư biến sắc, mất đi vẻ tươi cười, khiến tim của y đột nhiên thất lại.

“A! Bọn ta còn có việc phải làm, bọn ta đi trước đây.” Tề Quý Thanh thức thời đứng dậy.

“Nghỉ ngơi cho tốt, bọn ta sẽ trở lại thăm ngươi.” Tề Trọng Lãm khẽ vuốt khuôn mặt Tề Thúc Hạo một chút, mới đứng dậy nói với Hình Vệ: “Thúc Hạo giao cho ngươi, đừng để có sơ xuất gì đó.”

“Ta biết.”

Hình Vệ gật đầu nhận lời, muốn tiễn bọn họ xuống lầu, lại bị Tề Trọng Lãm ngăn lại, phát tay muốn y đi chăm sóc Tề Thúc Hạo.

Hình Vệ đi đến bên cạnh Tề Thúc Hạo, nhưng nó nhưng nhìn thẳng ngoài cửa sổ, không chịu liếc mắt nhìn y một cái.

“Thân thể còn đau không?” Hình Vệ cẩn cẩn dục dục (cẩn thận) hỏi.

“Ta nhớ sư phụ từng nói qua, khi ta vừa tới sơn trang, cũng đã từng bệnh nặng một trận, qua thật lâu sau mới bằng lòng nói chuyện với người khác.”

Hình Vệ đương nhiên biết rõ thời thơ ấu của Tề Thúc Hạo có bao nhiêu bi thảm, cho nên lại càng muốn thương yêu nó hơn. Thời gian đó đối với Hình Vệ mà nói, cũng là một loại dần vật.

“Ta khi đó cũng có nghi hoặc không thôi. Vì sao cha, mẹ, muội muội toàn bộ đều chết hết, chỉ riêng có mình ta là còn sống sót? Vì sao ta lại không chết chung với người nhà...”

“Đừng nói nữa.” Hình Vệ sợ Tề Thúc Hạo quá kích động.

“Không được! Ta không thể không nói, nếu không nói ra, ta không cách nào có thể chấm dứt với ngươi.” Tề Thúc Hạo chậm rãi xoay đầu lại, trong mắt cũng không còn oán hận hay căm ghét, chỉ có sự bình tĩnh lạnh như băng, khiến người ta không rét mà run.

Thoáng chốc, lòng bàn chân Hình Vệ rét run, da đầu tê dại, sợ hãi mất đi Tề Thúc Hạo quắp chặt lấy y, khiến y không thể động dậy.

“Con người của ta thật sự rất ngu ngốc, vẫn cứ như vậy mang miệng vết thương không thể lành tiếp tục sống. Mỗi ngày đều nghĩ đến chuyện tìm ra kẻ thù đã hại ta tan nhà nát cửa.” Khóe miệng Tề Thúc Hạo mỉm cười, nụ cười kia so với khóc càng làm người khác cảm thấy bi thương hơn, Hình Vệ không cách nào khiến thân thể thôi rung mình, cũng không cách nào dời mắt khỏi hai mắt nó.

Tề Thúc Hạo tựa như muốn đem Hình Vệ khắc ở trong lòng, chăm chú nhìn không chớp mắt. Nó biết đau đớn trong lòng mình có liên quan đến Hình Vệ, nếu như y không rời đi, đau đớn của nó vĩnh viễn cũng sẽ không dứt, nhưng trước khi y rời đi, nó muốn đem mọi chuyện hỏi cho rõ ràng, nó không muốn mang theo nghi ngờ sống cả đời. Cho nên, dù nó thật sự không muốn nghe, nhưng vẫn muốn biết rõ cái chết của người nhà mình liên quan tới Hình Vệ như thế nào.

“Ngươi mau nói đi! Vì sao ngươi lại phải hại chết người nhà của ta?”

“Này...” Hình Vệ không nghĩ tới Tề Thúc Hạo lại đột nhiên hỏi về vấn đề này, nhất thời không trả lời được. Mới vừa rồi đại phu bảo nó không thể chịu kích động, y sợ nói ra chân tướng sẽ làm nó chịu không nổi. “Thân thể của ngươi...”

“Đừng lấy thân thể của ta ra làm cái cớ nữa!” Con người vốn đang bình tĩnh của Tề Thúc Hạo hiện lên vẻ tức giận! Vừa tức giận một chút, lại khiến cho lòng ngực của nó cứng lại. Hình Vệ thấy nó khó chịu, muốn tiến lên xem thử, mới duỗi tay ra, ánh mắt giận dữ của Tề Thúc Hạo liền phóng về phía y.

“Đại phu nói ngươi nên tĩnh dưỡng, không thể chịu kích động.”

“Ngươi không đem mọi chuyện giải thích rõ ràng, ta sao có thể an tâm tĩnh dưỡng được chứ?”

Hình Vệ do dự một hồi lâu, nghiêm mặt hỏi: “Người thật sự muốn nghe sao? Người nên chuẩn bị tinh thần để tiếp nhận đả kích đi.” Tề Thúc Hạo hít một hơi thật sâu, vẻ mặt túc mục* gật gật đầu.

(túc mục: nghiêm túc và trang trọng)

Hình Vệ thấy đã tránh không khỏi, không thể làm gì khác hơn là đem sự thật kể cho Tề Thúc Hạo biết.

“Chuyện này người nghe xong có lẽ sẽ khó có thể tin được, nhưng nó đều là cũng thật sự, ta cũng hi vọng người đừng nói cho người thứ hai biết.” Bộ dáng nghiêm túc của Hình Vệ, khiến Tề Thúc Hạo nín thở ngưng thần* chờ y nói tiếp.

(ngưng thần: tập trung tư tưởng)

“Ta không phải là người phạm, mà là sứ giả tới từ Âm phủ, cũng chính là sứ giả quản lý vong hồn của Âm phủ.”

“Hả!” Sắc mặt Tề Thúc Hạo khê thay đổi, trợn to hai mắt trên dưới đánh giá Hình Vệ. “Người nói, người là quỷ?”

Tề Thúc Hạo không có bị dọa sợ, khiến Hình Vệ thoáng yên tâm một chút. Y lắc đầu nói: “Không xem như vậy được, bọn ta hẳn là có thể xem như quỷ thần đi! So với quỷ cao cấp hơn một bậc lận.”

Tề Thúc Hạo từng tưởng tượng đến hơn trăm ngàn khả năng khác nhau, nhưng nghĩ sao cũng không nghĩ không ra Hình Vệ lại là quỷ thần. Bất quá nghĩ lại, cái tên Nhạc Khải tới truy đuổi Hình Vệ! Đúng là có đề cập tới Âm phủ cùng Diêm Vương vài lần, chẳng qua là lúc đó nó không có nghĩ đến phương diện này. Người bình thường chắc chắn không ai có thể tưởng tượng được, người bên cạnh mình lại đến từ Âm phủ đi?

Quái lạ ở chỗ, sau khi biết thân phận của Hình Vệ, nó chỉ có kinh ngạc, không có sợ hãi nên có.”

“Nhưng mà, ta vẫn có thể sờ được người a!” Tề Thúc Hạo đưa tay huých huých cánh tay của Hình Vệ.

Chỉ là một hành động nhỏ thôi, lại khiến cho Hình Vệ không khỏi vui sướng.

“Chỉ cần bọn ta bằng lòng, vẫn có thể giống như người phạm, có thể thấy được thân thể.”

Nếu như ngay từ đầu Hình Vệ nói với nó mấy chuyện này, nó chắc chắn sẽ mắng y nói chuyện vô căn cứ, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện liên tiếp, nó đã có thể tiếp nhận cách nói của Hình Vệ, nhưng vẫn không sao dẹp bỏ được hoài nghi trong lòng.

“Người là người đến từ Âm phủ sao? Thật khó tưởng tượng.”

Tề Thúc Hạo đông sờ tây mó Hình Vệ, đem Hình Vệ trở thành hiếm quý động vật khó gặp, đã quên mất đoạn sau của câu chuyện.

“Khó trách người có thể niệm chú, lại còn có thể dùng được khiến người khác say mê đến thần hồn điên đảo!” Tề Thúc Hạo lẩm bẩm tự nói, đột nhiên hai mắt sáng bừng, lóe ra quang mang ranh ma tựa hồ phát hiện chuyện gì thú vị lắm. “Người có pháp vệ* phải không? Biến cho ta xem được không?”

(pháp vệ: pháp ở đây là pháp thuật, vệ là bảo vệ)

“Ta phải có vòng Càn Khôn mới biến được.” Hình Vệ chỉ chỉ chiếc nhẫn trên tay Tề Thúc Hạo. Chỉ cần có thể khiến Tề Thúc Hạo quên mất ưu sầu, dù có bao nhiêu pháp vệ, y cũng nguyện ý biến ra.

Tề Thúc Hạo vừa nghe y muốn chiếc nhẫn trên tay nó, vốn kích động muốn tháo xuống, sắc mặt lại bỗng nhiên biến đổi, đem chiếc nhẫn đeo lại vào ngón tay. Nó nhớ tới nguyên nhân tại sao mình lại đeo chiếc nhẫn này, cũng nhớ tới câu chuyện dở dang của Hình Vệ.

“Người còn chưa nói hết mọi chuyện cho ta biết! Nếu như người là người của Âm phủ, vì sao lại sát hại người nhà của ta?”

Mắt thấy sắc mặt Tề Thúc Hạo lại thay đổi, không hề để ý đến y nữa, Hình Vệ đành phải kể tiếp mọi chuyện. “Diêm Vương có ra lệnh cho ta cùng Nhạc Khải cạnh tranh để giành chức vụ Phán Quan, có một lần ta ở

đảm nhiệm chức vụ Phán Quan kiến tập (thực tập), nhưng ta lại ghi nhầm tên cha mẹ cùng muội muội của người vào danh sách câu hồn, mới khiến quỷ sai lấy nhầm tính mệnh của bọn họ.”

“Nói cách khác cha mẹ cùng muội muội của ta rõ ràng là dương thọ chưa hết, người lại chấp bút phán cho họ án tử?” Tề Thúc Hạo nhin không được nín lấy vạt áo của Hình Vệ, tức giận tra hỏi.

“Đúng vậy, tất cả đều do sơ suất của ta, mới khiến cho người trở thành cô nhi.”

“Người rút cuộc lúc đó là đang suy nghĩ cái gì vậy hả? Tại sao có thể để xảy ra loại sai lầm như vậy chứ?” Tề Thúc Hạo cuối cùng cũng hiểu rằng Hình Vệ không phải là cố ý sát hại người nhà của nó, nhưng loại sai lầm này thì nó không có cách nào để tha thứ.

“Ta lo nhìn một đứa bé con vài lần, nên mới có thể phạm phải sai lầm này.”

“Cái gì?” Tề Thúc Hạo há to mồm, sững sốt thật lâu. “Người nhà... Của ta là bởi vì loại lý do này mà mất mạng sao?”

“Xin lỗi!”

“Ngu ngốc!” Tề Thúc Hạo tức giận ném cho Hình Vệ một cái bạt tai, ngực theo đó cũng co rút đau đớn không thôi.

“Ngực lại đau sao?” Hình Vệ quên mất một bên mặt nóng rát của mình, ngược lại còn lo lắng cho Tề Thúc Hạo.

“Người đi đi!” Tề Thúc Hạo vươn tay đẩy Hình Vệ ra xa.” Người mau trở về nói cho cái tên Diêm Vương hồ đồ kia biết, ông ta tốt nhất đừng bao giờ chọn cái tên ngu ngốc như người làm Phán Quan. Thật đáng giận!”

Tề Thúc Hạo chăm chọc khiến Hình Vệ cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhưng lại vô lực phản bác. Y thật sự là đồ ngốc, mới có thể phạm phải loại sai lầm không thể tha thứ này.

“Người đi nhanh đi! Nơi này không phải là nơi người nên ở lại. Ta cũng không muốn gặp lại người nữa.” Tề Thúc Hạo xoay người nằm xuống, đưa lưng về phía Hình Vệ, lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.

Hình Vệ đã sớm quyết định, sẽ không rời khỏi bên người Tề Thúc Hạo, cho nên dù Tề Thúc Hạo có mở miệng đuổi y đi, y vẫn ngồi ngay ngắn ở trên giường như tảng đá to, một chút cũng không có ý rời đi.

“Người không phải chỉ biết gia tăng nỗi thống khổ của ta.” Thanh âm của Tề Thúc Hạo yếu dần, có chút hương vị cầu khẩn. “Cho dù ngày hôm đó người không cố ý gây ra sai lầm như vậy, nhưng ta vẫn không cách nào có thể tha thứ cho người.”

Trên mặt Hình Vệ hiện lên thần sắc thống khổ phức tạp, sau một lúc đấu tranh, y mới mở miệng nói: “Được, ta sẽ đi! Chỉ cần có thể khiến người không cảm thấy khổ sở nữa, muốn ta làm cái gì ta cũng nguyện ý làm.”

Hình Vệ bỗng đứng dậy, ngẩng nhìn Tề Thúc Hạo thật sâu, rồi dứt khoát quay đầu rời đi.

Thân thể Tề Thúc Hạo cứng ngắc, tiếng bước chân xuống lầu, từng tiếng từng tiếng nện vào trái tim nó.

Đây sẽ là lần cuối cùng nó đau lòng vì người khác. Nó tự thề với lòng mình.

Mặt ngó về phía ngoài cửa sổ, về mặt bình tĩnh không lộ ra vẻ gì, lẳng lặng rơi nước mắt.

Từ sau ngày Hình Vệ rời đi đó, Tề Thúc Hạo cũng chưa từng gặp lại y. Các sư huynh đệ hỏi đến, nó cũng chỉ nói Hình Vệ có việc, tạm thời phải rời đi.

Loại viện cố này dĩ nhiên không thể khiến người ta thật lòng tin phục, nhưng nó lại không có lòng dạ nào để suy nghĩ lý do tốt hơn. May là mọi người có chút cảm thông cho nó, đối với lời nói không thể coi là cái cố này, vẫn là yên lặng chấp nhận.

Tề Thúc Hạo vốn tưởng rằng mình rất nhanh sẽ có thể phản chấn trở lại, nhưng kết quả thật ra không phải vậy.

Hình Vệ rời đi đã ba ngày. Mỗi khi nó nghe thấy thanh âm có người bước lên lầu, trái tim vẫn không hiểu sao lại đập nhanh hơn. Nó cầm lòng không đậu mong đợi Hình Vệ sẽ trở về, nhưng chuyện đó lại không có khả năng xảy ra.

Hình Vệ là người của thế giới bên kia, còn trong lúc hồ đồ hại chết người nhà của nó, nó tuyệt đối không thể cùng y ở chung một chỗ. Nhưng! Vì sao nó lại nhớ y mãi không quên?

Tề Thúc Hạo dùng sức đánh lên trán mình một cái. “Phấn chấn lại một chút đi a!”

Trải qua mấy ngày nay, nó cuối cùng cũng biết, có một số việc không phải cứ muốn là có thể làm được, nếu như đầu óc cùng suy nghĩ toàn bộ đều không nghe theo sai khiến, vậy thì cũng đành bất lực a!

Hình Vệ là kẻ thù của nó a! Tề Thúc Hạo nằm trên gối lăn qua lộn lại, không ngừng nói điều này với chính mình, nhưng khuôn mặt Hình Vệ lại hiện rõ trước mắt; gương mặt mang theo nụ cười tự tin đầy cuồng ngạo kia, khiến trong lòng nó thoáng rung động.

“Đáng ghét!” Nó bỗng chốc đứng dậy, ở trong căn phòng lờ mờ tối như đã thú nôn nóng bất an đi qua đi lại.

“Ta với người đã không còn dính dáng gì đến nhau nữa, người đừng đến trong mộng quấy nhiễu ta nữa.”

Hình Vệ nguyên bản vốn là kẻ không nên dây vào, ai ngờ ngay cả khi y đã rời đi, âm hồn vẫn không chịu tiêu tan.

Tề Thúc Hạo phát hiện bản thân mình không thể bình tâm lại, càng không cách nào đi vào giấc ngủ, vứt bỏ hết tất cả bước xuống lầu, đi ra bên ngoài Hành Vũ Cự mà bình thường ít khi đi đến.

Đi tới trên cầu, Tề Thúc Hạo nhớ tới lời nói của Nhạc Khải lúc khống chế nó. Nhạc Khải nói hắn sẽ chờ Hình Vệ ba ngày, đến hôm nay đã qua ba ngày, Hình Vệ hẳn là đã trở về Âm phủ rồi.

“Âm phủ...” Tề Thúc Hạo đứng dựa vào thành cầu, ngắm nhìn ánh trăng trong đầm, lẩm bẩm tự nói: “Là một nơi như thế nào...”

Trong đêm khuya ngoại trừ tiếng gió, căn bản không ai có thể giải đáp khúc mắc này của nó. Đám thủy theo gió nhẹ lướt qua, nổi lên từng gợn sóng lăn tăn, chạy dài đến tận xa xa.

Ánh mắt Tề Thúc Hạo nhìn theo vầng nước càng lúc càng khuếch trương, bỗng nhiên, nó khẽ rung mình, nhìn chằm chằm bóng dáng của Hành Vũ Cự in trong nước. Ánh trăng chiếu rọi, rõ ràng có một bóng người tựa đứng lặng trên nóc thuyền ốc. Người nọ vẫn chưa phát hiện hành tung của mình đã bị bại lộ. Tề Thúc Hạo giả vờ ngắm nhìn đám thủy, mực có ngó chừng bóng người kia, sau đó lững thững dời bước, chuyển hướng đi về phía Hành Vũ Cự.

Bóng người trên nóc thuyền tựa hồ cảm nhận được uy hiếp khi nó lại gần, thân thể co rụt lại, từ trên nóc thuyền bỏ chạy.

“Chờ một chút! Người đừng có chạy trốn!”

Tề Thúc Hạo khiến trách một tiếng, tung người bay lên nóc thuyền, chỉ nhìn thấy một thân ảnh đang nhanh chóng rời đi.

“Đừng chạy nữa! Vì sao lại lén lút đến Hành Vũ Cự rình trộm ta? Nhất định người phải khai báo rõ ràng.”

Tề Thúc Hạo tự xưng là khinh công cũng không tệ lắm, mặc dù để cho người nọ chạy sớm hơn một bước, nhưng khoảng cách giữa hai người đã từ từ ngắn lại.

Mất thấy khoảng cách đã có thể phóng được phi tiêu, Tề Thúc Hạo liền ném hai cái phi tiêu ra, nghĩ muốn hạ người nọ.

Nhưng người nọ lại nhẹ nhàng lách người một cái, liền tránh khỏi cả hai cái phi tiêu của nó.

“Cái gì!” Tề Thúc Hạo kinh sợ hô một tiếng, không chịu thua mà tăng nhanh động tác muốn đuổi theo phía trước, ai ngờ thân thể vừa mới khỏi bệnh lại không nghe theo sai khiến, đột nhiên một trận nhất hoa mắt kéo tới, khiến nó đang đứng thẳng trên nhánh cây trượt xuống.

“A!” Trong hoàn cảnh hết sức nghìn cân treo sợi tóc, Tề Thúc Hạo nhanh tay bắt được nhánh cây.

Trong lúc nó may mắn tránh được một kiếp lúc! Bóng người bị nó đuổi theo khi nãy bỗng quay đầu lại, đánh về phía nó.

Thay vì bị kẻ địch tóm lấy, không bằng thử đánh cược vận may, nhiều lắm cũng chỉ bị thương thôi.

Trong lúc suy nghĩ, người nọ đã đi tới trước mặt, Tề Thúc Hạo buông tay, rơi xuống khoảng đất đen kịt.

Nó dùng tay bảo vệ khuôn mặt, đếm không xuể có bao nhiêu nhánh cây xẹt qua cơ thể nó, sau khi lưng va vào một cành cây, phịch một tiếng rơi xuống đất.

Tề Thúc Hạo đã cố hết sức lựa chọn tư thế để bảo vệ bản thân, nhưng vẫn bị va chạm đến choáng váng, cả người không một chỗ nào là không đau. Càng hồng bết hơn chính là, khi nó giãy dụa muốn đứng dậy, người nọ đã đuổi tới trước mặt. Hắn giơ tay ném đất cát về phía người nọ, nhân lúc người nọ xoay người tránh, liền chạy trốn vào trong khu rừng tối om.

Chân phải của nó hình như trong lúc rơi xuống đã bị thương, từng đợt đau đớn nơi mắt cá chân không ngừng lan rộng. Nhưng nếu nó dừng lại thì chắc chắn sẽ bị bắt lại.

Tề Thúc Hạo liên tục quay đầu nhìn lại phía sau, lại đột ngột đụng phải bóng người ở một bên, nó nhanh như chớp tung ra một chưởng, chưởng lực bức bách người nọ phải lùi đến mấy bước.

“Người là ai? Tới Vô Danh sơn trang có ý đồ gì?”.

Người nọ che mặt, còn mặc toàn thân còn mặc áo đen, xem ra ở trong bóng tối chính là một bóng đen cao lớn. Đối mặt với truy vấn của Tề Thúc Hạo vẫn trầm mặc không nói.

“Ngay cả thốt một tiếng cũng không dám, người căn bản không có tư cách làm loại chuyện trộm cắp này. Lần này tạm thời sẽ không truy cứu, lần sau đừng làm liều như vậy nữa.”

Rõ ràng là Tề Thúc Hạo đang rơi vào tình thế bất lợi, nó lại cố làm ra vẻ muốn lừa gạt đối phương, nếu chiêu này có thể thành công thì nó sẽ thắng.

Chỉ tiếc là sau khi nghe nó nói xong, người chắn ở trước mặt vẫn không chút động đậy.

“Đây là do người ép ta! Đừng trách ta động thủ.” Vừa nói xong, Tề Thúc Hạo đã vung tay áo, chuẩn bị bắn ra số phi tiêu còn sót lại.

Ai ngờ, nó mới khoát tay, người nọ liền dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tiến lên phía trước, nhân cơ hội điểm vào huyệt đạo của nó.

“A!” Tâm tình của Tề Thúc Hạo trầm xuống, tình huống tệ nhất thế nhưng lại xảy ra. “Người vì sao điểm huyệt đạo của ta? Nếu là quân tử chi bằng đem bản lĩnh thật sự ra cho người ta đánh giá.”

Người nọ không thềm đếm xỉa tới nó, tự ý ôm nó lên.

“Ê! Người muốn cái gì? Muốn đem ta đi đâu?” Câu hỏi của Tề Thúc Hạo liên tiếp vẫn không được đáp lại như cũ, nó hít sâu một hơi, la lớn: “Cứu mạng!”

Khi tiếng kêu cứu của nó còn vang vọng ở trong rừng, nó đã nhanh chóng bị điểm á huyệt*.

(á huyệt: là huyệt khi bị điểm vào sẽ không thể nói được nữa, chỉ là tạm thời thôi, sau khi được giải huyệt sẽ nói lại được chứ không phải bị câm vĩnh viễn)

Thân thể không thể động đậy, lại bị đoạt đi thanh âm, Tề Thúc Hạo đành phải ra sức dùng hai mắt còn sót lại, chú ý chính mình rốt cuộc là bị mang đi đâu.

Trong lúc Tề Thúc Hạo chú ý bốn phía, ánh mắt lại dừng lại trên người nam nhân đang ôm nó vài lần.

Thân hình của nó không thể nói là hết sức nhỏ nhắn, trong số nam nhân có thể coi là thuộc bậc trung, nhưng người nọ lại có thể không tốn sức chút nào ôm lấy nó, một chút cũng không có vẻ mệt mỏi.

Có thể ôm lấy nó như vậy, trừ Hình Vệ ra, đây chính là người thứ hai.

Nhớ tới Hình Vệ! Tâm trạng Tề Thúc Hạo thoáng rung động, chẳng lẽ...

Không thể nào! Hình Vệ đã bị nó đuổi đi, đã sớm trở về Âm phủ rồi.

8. Chương 8

Lướt qua rừng cây trùng trùng điệp điệp, người che mặt vẫn ôm lấy Tề Thúc Hạo, đi về phía sau núi của Vô Danh sơn trang.

Tề Thúc Hạo đại khái có thể phân biệt được phương hướng, nhưng lại không biết nơi này lại có người ở.

Sau khi đã đi được một đoạn khá xa Vô Danh sơn trang, người che mặt đột nhiên nhún nhảy lên! Ôm nó đi lên một gốc cây đại thụ, một gian thụ ốc* xuất hiện rõ ràng trước mắt. Thụ ốc tuy rằng không lớn, nhưng dùng để làm nơi nương thân tạm thời, thì vẫn dư sức.

(thụ ốc: nhà trên cây, có thể xem hình minh họa phía cuối bài viết)

Người này không phải là đã sớm giám sát động tĩnh bên trong sơn trang chứ? Tề Thúc Hạo thầm kinh hãi.

Sơn trang của bọn họ thập phần ẩn mật (kín đáo), người bình thường chỉ có thể đi tới con đường nhỏ dưới chân núi thôi, không cách nào phát hiện được sơn trang nằm ở đâu. Nhưng thụ ốc này lại khác, địa thế từ trên cao nhìn xuống, trực tiếp đem toàn bộ khuôn viên sơn trang thu hết vào mắt.

Người này rốt cuộc là ai?

Tề Thúc Hạo đang muốn cẩn thận quan sát bên trong ốc, tiện cho việc phỏng đoán thân phận của người che mặt đã bắt nó. Ai ngờ mới tiến vào trong thụ ốc, hai chân vừa chạm đất, tầm mắt đã bị một cái khăn đen che kín. Nó lớn tiếng kháng nghị trong lòng! Đáng tiếc lại không mở miệng được, chỉ có thể giống như con rối được người ta đỡ ngồi xuống.

Bởi vì không biết đối phương có ý đồ gì, thân thể của Tề Thúc Hạo rất căng thẳng! Yên lặng chờ người nọ hành động.

Trong ốc vang lên một trận thanh âm đi lại, ngay sau đó liền ngửi được mùi nến được thắp. Tề Thúc Hạo biết trong ốc đã được thắp nến, nếu không phải đang bị bịt kín mắt, nó đã có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của người nọ.

Ngoại trừ mùi nến được thắp ra, nó còn nghe được thanh âm đang lục lọi, rõ ràng là đang tìm cái gì đó.

Tuy rằng không có trực tiếp bị tấn công, nhưng cảm giác bị vây bởi bóng tối quả thực rất đáng ghét, khiến cả người Tề Thúc Hạo cảm thấy khó chịu.

Khi nghe được tiếng bước chân đi về phía nó, nó thậm chí còn cảm giác được lông tơ toàn thân đều dựng hết cả lên.

Một bàn tay không hề báo, thò ra nắm lấy chân phải của nó xem xét, khiến nó bỗng dưng cả kinh.

Hắn ta muốn làm cái gì vậy?

Cảm nhận được động tác của người nọ trên chân mình, nghi ngờ của Tề Thúc Hạo cuối cùng cũng được giải đáp.

Giày bị cởi bỏ, người nọ thoa một thứ gì đó lạnh lạnh lên mắt cá chân bị bỏng của nó. Người nọ thế nhưng lại giúp nó chữa thương!

Tề Thúc Hạo tuy rằng thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng cảm thấy hoài nghi không giải thích được. Nếu như người nọ đối với nó không có ác ý, vậy vì sao vừa rồi lại đuổi sát theo nó không tha, còn không dám cho người khác thấy diện mạo thật.

Đang nghi hoặc, Tề Thúc Hạo bị động tác kế tiếp của người nọ dọa đến sợ hết hồn, nếu nó có thể mở miệng được, nhất định sẽ chửi lầy chửi đẻ.

Dây buộc bên hông bị cởi bỏ! Y phục từ trên vai bị chạm rãi kéo xuống. Thân trên nhất thời xích lôa, khiến nó cảm thấy rùng cả mình.

Làm cái gì vậy hả? Hắn ta rốt cuộc làm gì với người không thể động đậy vậy trời? Nó gấp đến độ đổ mồ hôi lạnh.

Nhưng, ngoại trừ cánh tay bị lôi kéo để bôi thuốc mỡ lành lạnh ra, Tề Thúc Hạo cũng không bị xâm phạm cái gì nữa.

Sau đó nó cũng an tâm, dùng lỗ tai, mũi, cùng da thịt còn sót lại, dốc hết toàn lực muốn biết người kẻ kèm hai bên người nó rốt cuộc là ai.

Nó có thể cảm thấy hơi ẩm thân thể dựa sát vào nhau, cũng có thể cảm nhận được sự ôn nhu nhẹ nhàng vỗ về nơi vết thương, nhưng lại không cách nào thấy được gương mặt của người nọ.

Người nọ sau khi giúp Tề Thúc Hạo chữa thương xong liền vòng ra phía sau nó, hơi thở gấp gáp bỗng nhiên truyền đến, rõ ràng là nhìn thấy thứ gì đó khiến người ta kinh ngạc.

Thình lình, Tề Thúc Hạo bị ôm lấy từ phía sau, hơi thở nóng rực phả vào gáy nó! Ngứa ngứa đến khó chịu.

Dựa sát vào lồng ngực phía sau, cùng với cánh tay bao quanh thân thể, cũng khiến cho Tề Thúc Hạo có loại cảm giác quen thuộc nói không nên lời.

Cảm giác giống như Hình Vệ đang ôm lấy nó!

Sao có thể như vậy được? Nhất định là cảm giác của nó có vấn đề, mới có thể xem kẻ địch đã tập kích nó giống với Hình Vệ.

Hình Vệ đã trở về Âm phủ rồi. Lúc y rời đi không hề lưu luyến chút nào, căn bản sẽ không trở về nữa.

Đầu óc của nó rốt cuộc là bị làm sao vậy trời?

Khi tâm tư của nó hết sức hỗn loạn, thân thể ẩm áp bao quanh nó đột nhiên biến mất, rồi sau đó ở trên lưng của nó thoa được.

Sau khi giúp nó thoa được, y phục của nó lại vôi vàng được mặc vào, giày cũng một lần nữa được mang vào chân nó. Trong lúc nó còn đang trầm nghĩ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, một cái hôn đặt lên môi nó, nhưng ngay sau đó liền biến mất.

Nó bị hôn! Tề Thúc Hạo sửng sốt một chút, khúc mắc vẫn không cách nào cởi bỏ, nhất thời liền sáng tỏ thông suốt.

Là Hình Vệ! Người bắt nó tới đây nhất định là Hình Vệ.

Nam nhân bình thường sẽ không đi hôn môi của nam nhân khác, chỉ có Hình Vệ sẽ làm loại chuyện như với nó.

Trong lòng nó kích động không thôi, nhưng thân thể lại không nhúc nhích được, cũng không thể mở miệng được.

Nhưng trong giây lát, tâm tình kích động bỗng trở nên lạnh lẽo. Nó kích động vì cái gì vậy chứ. Xác định được người nọ là Hình Vệ thì như thế nào? Thà không gặp còn tốt hơn!

Lúc này Tề Thúc Hạo cuối cùng cũng hiểu vì sao Hình Vệ lại không chịu cho diện mạo thật gặp người khác, vì sao lại che mắt nó.

Gặp nhau chỉ bằng không gặp, gặp lại chỉ tăng thêm sầu não thôi.

Mang theo cô đơn không thể giải trừ, Tề Thúc Hạo bị đuổi về Hành Vũ Cự, chiếc khăn che mắt cũng được gỡ xuống, huyết đạo cũng đều được giải khai. Lúc này nó đã có thể nói được viết được, nhưng lại không biết phải làm gì.

Nó kinh ngạc nhìn người che mặt đi tới trước cửa sổ, muốn mở lời, yết hầu lại khô khốc đến không phát ra được thanh âm nào. Trong lúc người che mặt muốn nhảy xuống, nó vội vàng hô. “Vì sao? Vì sao người lại chưa đi?”

Người che mặt bỗng dừng cứng đờ, thật lâu sau mới chậm rãi xoay người lại, thu hồi lại cái khăn đen che mắt.

Quả nhiên là Hình Vệ! Trong lòng Tề Thúc Hạo vô cùng rối rắm.

Hình Vệ lộ ra vẻ tươi cười không biết làm thế nào, thở dài nói: “Người không cần hỏi nữa. Nguyên nhân cũng bởi vì người vẫn còn ở nơi này. Bất quá người yên tâm đi, ta sẽ không quấy nhiễu đến cuộc sống của người, cũng sẽ không khiến người cảm nhận thấy sự tồn tại của ta, như vậy chắc là được rồi chứ!”

“Nhạc Khải đâu? Người không trở về Âm phủ, hắn không tới làm phiền người sao?”

Trái tim của Hình Vệ bởi vì lời nói của Tề Thúc Hạo mà rung động. “Hắn đã tới tìm ta, nhưng không quay về là không quay về, hắn có làm khó ta cũng vô dụng.”

“Chẳng lẽ người thật sự không trở về Âm phủ nữa sao?”

Ánh mắt sáng rực của Hình Vệ nhìn chằm chằm Tề Thúc Hạo. “Sẽ không trở về nữa!”

Tề Thúc Hạo nhất thời nghẹn giọng. Người ta đã nói sẽ không quấy nhiễu nó, vậy nó cũng không còn có quyền đi hỏi hành động của người ta.

Nó xoay người nằm xuống, giận dữ nói: “Quên đi! Đó là chuyện của người, ta sẽ không xen vào.”

Hình Vệ chỉ khe thở dài, cũng không nói thêm cái gì nữa.

Qua một lúc lâu, Tề Thúc Hạo phát hiện phía sau không hề có động tĩnh, đột nhiên quay người lại, người đứng trước cửa sổ đã sớm không còn dấu tích.

Nó đứng dậy đuổi theo, nhưng ngoài cửa sổ đã sớm không thấy bóng dáng của Hình Vệ. Trong lúc đang hết sức thất vọng, phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân giẫm trên sàn, nó cho là Hình Vệ quay lại; vừa quay đầu lại nhìn thấy người ngoài dự đoán.

Về mặt kinh ngạc lập tức chuyển thành tức giận. “Người đến đây làm cái gì? Hình Vệ không có ở chỗ này của ta!”

Người vừa tới chính là kẻ đã truy đuổi Hình Vệ, cộng thêm đã từng khống chế nó – Nhạc Khải.

“Ta dĩ nhiên biết hắn không có ở chỗ này, ta chẳng qua chỉ muốn thỉnh cầu người khuyên hắn trở về.”

“Ta không có khả năng khuyên bảo y, y có trở về hay không đều là chuyện của y.”

“Thật sự là không hiểu nổi mà! Hình Vệ rốt cuộc là thích người ở điểm nào nhất?” Nhạc Khải không vui nhún nhún mi. “Cho dù da thịt người thật sự trắng như tuyết, đôi môi như đỏ chu*, vừa có phong thái tuấn dật động lòng người; nhưng những thứ này chung quy cũng sẽ biến mất, cuối cùng chỉ còn lại một đồng xương khô, Hình Vệ vậy mà vẫn nhìn không thấu điểm này ”

(đỏ chu: đỏ là vẽ, chu là đỏ thắm, đại ý là khen môi anh Hạo đẹp như được vẽ lại đỏ thắm, nói chứ khúc này tả anh Hạo mà Lợi Anh cứ nghĩ đến Bạch Tuyết =))

“Người nói những lời này với ta là có ý gì, người nên đi tìm Hình Vệ mà nói với y a!” Tề Thúc Hạo thật sự phát bực, nó cũng không có cố chấp giữ Hình Vệ lại, vậy mà lại bị nói giống như là kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện.

Nhạc Khải bắt đầu dĩ nhún nhún vai. “Ta đã nói rồi a! Hình Vệ nói hắn không muốn trở về, hơn nữa trên người hắn lại thiếu vòng Càn Khôn, cho dù ta có cố chấp mang hắn đi, hắn cũng không vào Âm phủ được. Cho nên, mới phải thỉnh cầu người đem vòng Càn Khôn trả lại cho hắn.”

“Vòng Càn Khôn? Tề Thúc Hạo theo ánh mắt Nhạc Khải, nhìn về chiếc nhẫn đeo trên tay. “Là chiếc nhẫn này sao?”

“Không sai! Thiếu nó, Hình Vệ nhiều nhất chỉ là người bình thường đã từng ở Âm phủ, căn bản không có sức mạnh, chứ đừng nói đến việc quay về Âm phủ.”

“Vật này quan trọng như vậy, hắn lại...” Tề Thúc Hạo sờ sờ chiếc nhẫn mà cho đến ngày hôm nay mới biết được tầm quan trọng của nó. “Tên gốc này!”

Nhạc Khải liếc mắt nhìn Tề Thúc Hạo một cái, lộ ra thần sắc (về mặt) hài lòng. “Người cũng đã biết chân tướng mọi chuyện rồi, hi vọng ngày mai người sẽ đem chiếc nhẫn này trả lại cho Hình Vệ, Diêm Vương và ta cũng không còn kiên nhẫn để chờ nữa đâu.”

“Trả thì trả! Người cho rằng ta là ngành bá* hay sao?”

(ngành bá: ngành là bướng bỉnh ương ngạnh, bá ở đây là ác bá, ở đây ý anh Hạo hỏi là Nhạc Khải nghĩ ảnh không biết điều hay sao mà nói vậy)

“Ta hi vọng người có thể tuân thủ lời hứa, đừng khiến cho ta chờ đợi vô ích nữa.” Nói xong, Nhạc Khải liền biến mất như một làn khói.

Trong phòng lại khôi phục vẻ yên tĩnh, chỉ còn lại một mình nó.

Tề Thúc Hạo kinh ngạc đứng trước cửa sổ, một lúc lâu cũng không nhúc nhích. Nó đã nói rất mạnh mẽ, nhưng nó căn bản là không biết nên đối mặt với Hình Vệ như thế nào nữa.

Tuy rằng chiếc nhẫn đúng là của Hình Vệ, nhưng gặp lại y, đối với Tề Thúc Hạo mà nói, không thể nghi ngờ chính là thử thách khó nhất.

Nó không muốn gặp Hình Vệ! Bản thân có lẽ sẽ nói những lời không nên nói.

Tề Thúc Hạo cúi đầu chau mày, nắm chặt lồng ngực ần ần đau, chán nản ngồi phịch xuống giường.

Nhất đao lưỡng đoạn* vì sao lại khó khăn như vậy? Nó chẳng qua chỉ muốn quên một người thôi mà, vì sao lại phải chịu loại đau đớn như đao cắt này chứ?

(nhất đao lưỡng đoạn: một đao chém làm hai, ý là cắt đứt quan hệ, không còn tình nghĩa gì nữa)

“Đau quá...” Loại đau đớn này, rốt cuộc là sau bao lâu mới có thể bình phục, không phải sẽ như vậy cả đời chứ?

Đáng ghét! Nó sẽ để loại chuyện nhỏ nhất này đánh bại! Kể từ mười lăm năm trước, đã không còn bất cứ chuyện gì có thể gây tổn thương cho nó được nữa.

Phịch một tiếng, Tề Thúc Hạo phần nộ đâm vào trên tường “Ngày mai nhất định phải chấm dứt với y.” Nó bỗng đứng dậy, sải bước về phía chiếc giường đã được trải đệm sẵn, biểu tình thấy chết không sờn.

Mặc dù nhanh chóng chui vào trong chăn nệm, nhưng buồn ngủ lại chạy lên chín tầng mây, chậm chạp không chịu kéo đến. Nó chỉ có thể áo nào mở lớn hai mắt, chờ bình minh đến.

Trần trọc suốt cả đêm, Tề Thúc Hạo cho đến gần hừng đông mới chớp mắt một lát, khi tỉnh lại trời đã sáng choang.

“Chết tiệt!” Nó tùy tiện sửa sang lại y phục rồi vội vàng bước xuống lầu, thiếu chút nữa là đụng trúng Tề Quý Thanh đang mang cơm tới.

“Sao vậy? Vội vàng như vậy, muốn đi đâu à?” Tề Quý Thanh nhanh mắt thấy được nguy hiểm, mới có thể tránh được cảnh cả hai ôm lấy nhau té xuống cầu thang.

“Không có gì.” Tề Thúc Hạo nói vòng vo, vốn muốn xoay người rời đi, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì mà dừng chân lại, xoay người nhận lấy cái khay trong tay Tề Quý Thanh. “Điểm tâm này trong trù phòng (nhà bếp) còn nhiều không?”

“Còn a!” Tề Quý Thanh hơi kinh ngạc. “Sao vậy, những thứ này còn chưa đủ sao?”

“Người không cần biết nhiều!”

Tề Thúc Hạo bỏ lại Tề Quý Thanh, bưng cái khay, nhanh như chớp chạy tới trù phòng, Quý Thanh nhìn thấy vậy liền mắt choáng váng đứng ngây người tại chỗ.

“Chuyện này là sao vậy trời? Bộ mấy người có gút mắt trong tình cảm, đều làm mấy cái chuyện khó hiểu, tâm tình lại hay bất thường như vậy sao? Ngày hôm qua còn không màng tới chuyện cơm nước, hôm nay so với chạy trốn còn nhanh hơn, thiệt là!”

Làm Tề Quý Thanh còn đang lăm lăm một mình, Tề Thúc Hạo đã chạy đến trù phòng, vợ vét đồng điểm tâm đến cả hai người ăn cũng còn dư, cầm theo cái giỏ bằng trúc, đi nhanh về phía sau sơn trang. Mục đích của nó chính là thụ ốc của Hình Vệ.

Xuất phát từ việc sợ mình giữa đường lại rút lui, Tề Thúc Hạo nhất cổ tác khí* đẩy cửa bước vào, ngay cả câu chào hỏi cũng không có, liền đem giỏ trúc đặt xuống trước mặt Hình Vệ đang kinh sợ đến nhảy dựng lên, sau đó cởi vòng Càn Khôn ra nhét vào tay của y, nói như pháo bắn dồn dập: “Điểm tâm là ta mang cho ngươi, vòng Càn Khôn cũng trả lại ngươi, chờ đến khi ngươi ăn no rồi, thì lập tức trở về Âm phủ đi!”

(nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, ý chỉ nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Vừa nói xong, Tề Thúc Hạo quay đầu bước đi, đi tới trước cửa lại bị Hình Vệ nhào tới ôm cổ từ phía sau.

“Ngươi sao có thể tự tiện quyết định chuyện đi hay ở của ta! Ta đã không để nhìn thấy ta, như vậy còn chưa đủ sao?”

“Dĩ nhiên là chưa đủ! Âm phủ mới là nơi thuộc về ngươi, ngươi ở lại đây chẳng qua chỉ tăng thêm phiền não mà thôi.”

Tề Thúc Hạo cố gắng vặn bung cánh tay đang ôm chặt nó ra, nhưng nó càng giãy dụa, sức mạnh trói buộc lại càng tăng.

“Ngươi thật sự cho rằng ta có thể trở về Âm phủ được sao? Ngươi có nghĩ qua là ta sẽ bị trừng phạt như thế nào không?”

“Trừng phạt?” Tề Thúc Hạo bất ngờ cả kinh. “Nhạc Khải không có nói ngươi sẽ bị trừng phạt.”

“Hắn đến tìm ngươi sao?”

Bị Hình Vệ chất vấn, khiến Tề Thúc Hạo co rúm người lại một chút, giật mình phát giác bản thân đã nói ra chuyện không nên nói.

“Cho dù ngươi không nói, ta cũng đoán được là hắn ở trước mặt ngươi bàn lộng thị phi (xúi giục bậy bạ, đâm chọt, làm trái phải lẫn lộn).”

“Hắn không có bàn lộng thị phi, hắn chẳng qua chỉ đem những chuyện ngươi đã giấu diếm ta nói cho ta biết thôi.”

Tề Thúc Hạo biện giải dùm Nhạc Khải, khiến Hình Vệ dâng lên một cổ ghen tuông nồng đậm. Siết chặt cánh tay, cường ngạnh xoay người nó lại. “Hắn đã nói với ngươi cái gì? Liền khiến cho ngươi lập tức đứng về phía hắn?”

“Đau quá!” Tề Thúc Hạo nhịn không được kêu đau. “Hắn chẳng qua chỉ nói cho ta biết phải đem vòng Càn Khôn trả lại cho ngươi, ngươi mới có thể trở về Âm phủ được.”

“Hắn không có làm gì ngươi chứ?”

“Làm gì là làm gì?” Nó không hiểu giọng điệu khẩn trương Hình Vệ là có ý gì.

“Hắn có đụng tới ngươi hay không?”

“Đụng tới ta?” Tề Thúc Hạo đột nhiên cảm giác buồn cười mà lặp lại lời của Hình Vệ. “Ngươi rốt cuộc là có ý gì? Sao không nói thẳng ra đi?”

Hình Vệ gấp đến độ giậm chân, nhưng đành phải kiên trì hỏi: “Hắn có hôn ngươi, hoặc có xâm phạm ngươi không?”

Tề Thúc Hạo đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo gương mặt liền nhanh chóng đỏ lên. “Ngươi...”

Hình Vệ há mồm còn muốn hỏi nữa, lại bị Tề Thúc Hạo hung hăng đá vào chân y.

“A! Đau quá!” Hình Vệ đau đến giờ thở gấp.

“Đáng đời! Ai dạy ngươi chỉ toàn nghĩ đến mấy chuyện xấu xa.” Mặt của Tề Thúc Hạo càng lúc càng đỏ. “Bị ngươi xâm phạm cũng đã đủ bị thâm rồi, sao có thể cho phép nam nhân khác làm vậy với ta nữa.”

Mặc dù chân rất đau, nhưng trong lòng Hình Vệ lại vui sướng tột độ. “Nói cách khác! Trừ ta ra, ai cũng không có tư cách ôm ngươi sao?”

Mặt của Tề Thúc Hạo nhất thời đỏ đến giống như bị lửa đốt, miệng vẫn cường ngạnh giải thích rõ: “Ta không phải có ý này!”

“Vậy người rốt cuộc là có ý gì, người cũng nói rõ ra đi.”

Tề Thúc Hạo bị dồn ép quá mức, không thể làm gì khác hơn là la lớn: “Ý của ta đúng là sẽ không bao giờ để cho bất cứ kẻ nào chạm vào ta nữa đó, như vậy người đã hài lòng chưa?”

Nghe thấy vậy, Hình Vệ sửng sốt một chút, nhưng ngay sau đó liền nhếch miệng cười đến hài lòng. “Nói cách khác, ta chính là tình nhân duy nhất của người.”

“Hừ!” Tề Thúc Hạo khịt mũi khinh bỉ. “Nhưng ta chưa từng xem như là tình nhân của ta.”

Phát hiện hai người càng nói càng xa chủ đề, sợ tình cảm mơ hồ lại bị kích thích, Tề Thúc Hạo thầm nghĩ phải nhanh chóng chạy khỏi Hình Vệ; nhưng nó vừa mới chạy đến cửa, đã bị Hình Vệ dùng cánh tay ngăn lại.

“Tránh ra!”

“Ta sẽ không trở về Âm phủ đâu.”

“Người...” Lời nói của Hình Vệ khiến Tề Thúc Hạo cảm thấy chuyển đi này thật uổng phí sức lực.

“Nếu như người thật sự không muốn gặp ta, chỉ cần giết chết ta, hoặc đập nát vòng Càn Khôn, ta tự nhiên sẽ tan thành mây khói; kể từ đó, thống khổ giữa hai người chúng ta đồng thời cũng được giải thoát, không phải là rất tốt sao?”

Tề Thúc Hạo kinh ngạc đến không nói nên lời, một hồi lâu cũng không nói tiếng nào.

Hình Vệ nghiêng người dựa cửa gỗ của thụ ốc, chặn ngay lối đi của Tề Thúc Hạo, vẻ mặt bình thản, giống như đang nói chuyện của người khác vậy. Thực ra là đem khoai lang nóng bỏng tay ném cho nó*, muốn nó lựa chọn; là tiếp tục dây dưa không rõ với y, hay là giết chết y?

(đem khoai lang nóng bỏng tay ném cho nó: tương đương với câu gấp lửa bỏ tay người, ý nói đem những chuyện khó giải quyết đẩy cho người khác)

Huyết sắc hồng nhuận trên hai gò má của Tề Thúc Hạo từ từ biến mất, thân thể dạo gần đây đã gầy đi không ít, đang khẽ run.

Tuy rằng không đành lòng, nhưng Hình Vệ chỉ có thể đánh cược một ván. Lợi thế trong tay y, chỉ còn có tình ý của Tề Thúc Hạo dành cho y. Nếu như nó tuyệt tình với y, thử hỏi, Âm phủ có gì đáng giá để y lưu luyến; nếu như nó đối với y vẫn còn tình ý, thì y lại có tính toán khác.

“Người thật sự rất dễ tiện!”

“Bởi vì ta đã không còn đường lui.” Hình Vệ mưu tính biện giải cho chính mình.

“Không còn đường lui, vậy thì có thể bức người như vậy sao?”

“Thật xin lỗi!” Hình Vệ mặc dù nói xin lỗi, nhưng lại không thấy được thành ý trong đó.

“Ta sẽ không tiếp nhận loại uy hiếp như vậy đâu! Là sống hay là chết, người phải tự mình quyết định.”

“Vậy còn người? Bất luận ta sống hay chết, người cũng cảm thấy không sao à?”

Thân thể Tề Thúc Hạo run run một chút, đôi môi mím chặt cũng khẽ run rẩy. Lắm bầm nói nhỏ trong miệng, một lúc lâu sau mới cứng rắn phát ra. “Ta không sao cả.”

“À!” Hình Vệ có lẽ đã sớm có tính toán trong lòng. Y không trả lời, chỉ kêu nhỏ một tiếng, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra thần sắc tịch liêu.

Y liếc mắt nhìn về phía điểm tâm do Tề Thúc Hạo mang tới. “Nếu đã như vậy, không bằng để ta chết đói đi, tội gì còn phải mang cơm tới cho ta?”

Hình Vệ nói băng quơ, nhưng Tề Thúc Hạo lại giống như bị giẫm lên chỗ đau, xoay người nhặt giỏ trúc lên định ném ra ngoài cửa.

“Người làm cái gì vậy hả?” Hình Vệ xông về phía trước bắt được cổ tay của nó.

“Ta đem nó vứt đi.”

“Đừng hòng!” Hình Vệ vẫn cứ giành lại giỏ trúc. “Cái này là người đem cho ta mà.”

Bị vạch trần chân ý! Tề Thúc Hạo không khỏi thẹn quá hóa giận. “Nếu là đồ của ta đem tới, vậy thì ta cũng có tư cách đem nó về, mau trả lại cho ta.”

“Không được! Đưa cho ta, tất cả đều là của ta, sao người lại có thể đem về?” Hình Vệ đem giỏ trúc giấu ở phía sau, né cái tay đang nhào tới của Tề Thúc Hạo.

Như vậy, Tề Thúc Hạo không những không lấy lại được giỏ trúc, ngược lại giống như đang nhào tới ôm cổ Hình Vệ.

Hình Vệ lung lay một chút mới đứng vững được, không để cho Tề Thúc Hạo xô ngã y.

Sự việc xảy ra ngoài dự tính, khiến hai người đều trầm mặc.

Dần dần, không khí càng trở nên kỳ lạ, Hình Vệ lặng lẽ đưa môi lại gần Tề Thúc Hạo, trong lúc hai đôi môi chỉ nháy mắt là đã chạm vào nhau, Tề Thúc Hạo bỗng chốc lại quay đầu sang chỗ khác.

Hình Vệ cười khổ, lưu luyến buông tay ra. “Muốn hôn người e rằng là không được rồi, vậy cùng ăn điểm tâm với ta, chắc là được chứ?”

Tề Thúc Hạo do dự – sau đó mới gật đầu. “Chỉ cần người không nói linh tinh nữa, ta sẽ ở lại.”

“Ta không nói là được chứ gì. Nếu như lãng phí tâm ý của người mang điểm tâm đến cho ta, thì thật sự rất đáng bị trời phạt!”

Thụ ốc không có bàn, Hình Vệ bèn ngồi trên chiếu, mở giỏ trúc ra, liền cầm một cái diện bính* lên ăn.

(diện bính: là một loại bánh làm từ bột, sau đó được nắn thành những hình tròn dẹt, và được chiên trong dầu, xem hình ở cuối chương)

Tề Thúc Hạo sau một lúc, mới ngồi xuống chỗ cách Hình Vệ một bước xa.

Nhìn thấy hành động của nó, Hình Vệ phì cười. “Đừng có làm như thể ta sẽ ăn sống nuốt tươi người chứ!”

Tuy nhiên, khi y nói những lời này ý đồ muốn giảm bớt sự xấu hổ trong không khí, nhưng chỉ lại rước lấy sự khinh bỉ của Tề Thúc Hạo.

“Người vẫn còn hận ta sao? Chuyện người nhà của người.”

Tề Thúc Hạo mím môi, không trả lời.

Vốn lồng ngực vẫn không có chuyện gì, bị Hình Vệ hỏi một cái, đột nhiên lại cảm thấy đau thắt.

Một dòng nước ấm áp bất khả tư nghị* từ tay của Hình Vệ ngấm vào thân thể Tề Thúc Hạo, cảm giác thoải mái chưa từng có từ lâu kéo đến, đau đớn trong lồng ngực nó đều được xoa dịu; nhưng nó vẫn giả vờ cảm thấy khó chịu, tiếp tục nghiêng người dựa vào lồng ngực Hình Vệ. Nó tạm thời không muốn rời khỏi hơi ấm này.

(bất khả tư nghị: khó tin, không thể tưởng tượng được)

Tề Thúc Hạo khép hờ đôi mắt, lười biếng hưởng thụ sự ôn nhu của Hình Vệ.

Gương mặt Hình Vệ từ từ để sát vào người Tề Thúc Hạo.

Tề Thúc Hạo biết y bắt đầu “không ngoan”, nhưng thân thể vẫn không có phản kháng.

Rốt cuộc, đôi môi nóng rực kia cũng hạ xuống.

Cánh môi đầu tiên là thử thăm dò mà hôn khẽ, dưới tình huống Tề Thúc Hạo không có kháng cự, cái lưỡi tham lam của y liền thừa cơ tiến quân thần tốc, mặc sức cướp đoạt, dây dưa với đầu lưỡi muốn chạy trốn của nó.

“Ân...”

Giữa hai cánh môi phát ra tiếng thở dốc, khiến Tề Thúc Hạo hoảng sợ, dồn hết sức lực giẫy khỏi cái ôm của Hình Vệ, nhảy dựng lên.

“Vì sao... Hết lần này tới lần khác đều là người chứ?” Nó ôm chặt lấy thân thể đang run rẩy của chính mình, buồn bã bi thương nói.

“Hay người cứ giết ta đi!”

“Còn dám nói những lời như vậy!” Tề Thúc Hạo bỗng quay đầu lại, trợn mắt nhìn y.

“Nếu không ta phải làm sao? Thấy được người, nhưng lại không thể đụng vào, quả thực so sánh với cái chết còn khó chịu hơn.”

“Nếu như ngược lại là người phải giết ta, người có bằng lòng hay không?”

Hình Vệ bị câu hỏi của nó khiến không nói được lời nào, chỉ nhìn chằm chằm vào mắt Tề Thúc Hạo, từ bi thương chậm rãi chuyển thành kiên nghị tuyệt đối.

“Người có bằng lòng chờ ta hay không?”

Thỉnh cầu đột xuất của Hình Vệ, khiến Tề Thúc Hạo nghe đến một đầu lộ thủy*. “Người đang nói cái gì vậy hả?”

(một đầu lộ thủy: một đầu chứa đầy nước, ý nói hoang mang)

“Chỉ cần người nguyện ý chờ ta, ta mới có thể yên tâm trở về Âm phủ kết thúc mọi chuyện.”

Tề Thúc Hạo trầm mặc không nói. Loại hứa hẹn này không phải thừa nhận bản thân mình đối với Hình Vệ có tình ý sao? Nó sẽ không ngốc đến nỗi đáp ứng loại nguyện vọng này của y.

“Dĩ nhiên là không! Vì sao ta phải chờ người?”

“Nếu như người không chịu chờ ta, ta sẽ không trở về nữa.”

“Này...” Đầu óc nó một mảnh hỗn loạn, căn bản không biết nên trả lời như thế nào.

“Sao vậy, không muốn sao? Vậy người phải chuẩn bị tâm lý rằng ta sẽ theo người cả đời.”

“Điều này sao có thể được!”

“Cũng không hẳn là không thể. Nếu như người chịu đánh cược một ván, có lẽ người sẽ có thể vĩnh viễn thoát khỏi cảnh bị ta làm phiền, nếu như người không chịu, cả đời người cũng đừng nghĩ sẽ thoát khỏi tầm mắt của ta.”

Cuộc đánh cược này – bất luận Tề Thúc Hạo lựa chọn cái gì, Hình Vệ cũng đều chiếm lợi thế, chẳng qua là Tề Thúc Hạo nhất thời bị y dụ đến hồ đồ, không phát hiện ra sơ hở.

Do dự thật lâu; Tề Thúc Hạo mới xụ mặt, cứng ngắc gật đầu nói: “Ta đáp ứng với người, nhưng ta chỉ chờ người ba tháng, sau ba tháng, ta sẽ mặc kệ người.”

“Tốt! Người đã nói thì nhớ giữ lời.”

“Nếu đã quyết định rồi, người cũng mau mau trở về đi! Đừng suốt ngày ở chỗ này gây rối nữa.”

Tề Thúc Hạo sau khi dặn dò xong, liền đi ra khỏi cửa.

Hình Vệ lần nữa xông lên ôm lấy nó. “Cho ta một cái hôn tạm biệt đi!”

“Đừng có mơ!” Tề Thúc Hạo lấy tay chặn đôi môi đang tiến tới trước mặt.

Hình Vệ lộ ra vẻ mặt bi thương. “Người không lẽ vẫn còn hận ta, không chịu tha thứ cho ta sao?”

Thực ra, Tề Thúc Hạo đã sớm không còn hận Hình Vệ nữa, thậm chí cũng đã tha thứ cho sơ suất khi đang làm nhiệm vụ năm ấy của y. Nó sợ dĩ không muốn để y hôn nó, là do sợ sau khi y hôn nó, sẽ phát hiện tâm ý thật sự của nó.

Trong lúc Tề Thúc Hạo còn đang hết sức do dự, Hình Vệ kéo cái tay đang cản trở y ra, hôn lên đôi môi ngọt đến mức khiến người khác say mê.

9. Chương 9

Âm phủ, hàn khí vẫn bức người như cũ.

Sương mù dày đặc, hình thành một bầu không khí cổ quái. Người mới đến, mắt nhìn thấy cảnh tượng này, thần trí đã sớm bay mất ba phần, đợi đến khi được hỏi tới những chuyện cũ trước kia, không một người nào không phải là mô hôi đầm đìa, cúi đầu nhận tội.

Hình Vệ không chút do dự đi về phía trước, khoe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười khổ.

Mọi chuyện vẫn nên được giải quyết, ngay cả chuyện nhỏ nhất cũng không được lừa dối.

Nhưng mà, chuyện của Tề Thúc Hạo, y hy vọng có thể có ngoại lệ. Y biết đây là cưỡng cầu*, thế nhưng y lại không bỏ xuống được.

(cưỡng cầu: yêu cầu quá đáng)

“Trách! Tam thôi tứ giảng*, cuối cùng ngươi cũng chịu quay về.”

(trách: âm thanh của tiếng chắt lưỡi; tam thôi tứ giảng: ba lần bốn lượt vừa khuyên nhủ vừa thúc giục)

Hình Vệ chợt quay đầu lại, Nhạc Khải đã đứng ở phía sau y. Y vốn định tranh cãi với hắn, nhưng khi nhìn thấy quan phục Phán Quan trên người hắn, liền giật mình sửng sốt.

Nhạc Khải lắc lắc đầu thâm trầm nói: “Như thế nào? Đây chính là do ngươi chấp tay nhường cho, Diêm Vương mới thúc giục dồn ép ta nhậm chức. Bất quá nếu ngươi không phục, ta cũng có thể cưỡi quan phục ra, so tài cao thấp với ngươi.”

Hình Vệ đang muốn đáp lại lời hắn, bên tai liền truyền đến thanh âm của Diêm Vương.

“Hai người các ngươi mau đến hậu uyển (vườn sau) ngay lập tức”

Chỉ nghe thấy thanh âm của Diêm Vương, giờ phút này ngài ấy đang ở tại chỗ ở của mình, truyền lời tới Hình Vệ và Nhạc Khải.

Hình Vệ không dám không theo, chỉ có thể cầm phần trừng mắt nhìn Nhạc Khải một cái, vừa chạy tới hậu uyển, vừa nói: “Ân oán của hai ta, ta sẽ từ từ tính với ngươi.”

“Bất cứ lúc nào ta cũng sẵn sàng thắp tùng*!” Nhạc Khải cũng không yếu thế trả lời.

(thắp tùng: chiều theo, nghe lời)

Hai người bước vào hậu uyển, chân vừa đứng cố định, bên trong liền truyền đến tiếng gọi to: “Vào đi.”

Sau khi đẩy cửa bước vào, một trận kim quang (ánh sáng màu vàng) ầm ập như mặt trời đập vào mắt, nhất thời khiến thân thể người ta thân vùi vào hơi thở ầm ập của ngày xuân.

Đây chính là sức mạnh của Diêm Vương.

Ở tại nơi vĩnh viễn không ngừng lạnh thấu xương, Diêm Vương lại có thể luôn khiến bốn phía quanh mình tỏa ra một cỗ ầm ập.

“Tham kiến Diêm Vương!” Hai người cùng nhau bái kiến.

Diêm Vương đứng dậy, từ trước án* đi xuống, kim quang theo đó mà lưu động. “Hình Vệ, ngươi xem Âm phủ là nơi nào hả?”

(án: là cái bàn dài dài của mấy ông quan hay ngồi trên công đường trong mấy phim cổ trang của Trung Quốc á)

“Thuộc hạ tình phi đắc dĩ*, mới tự ý rời khỏi cương vị.”

(tình phi đặc dĩ: gặp phải tình huống bất đắc dĩ)

“Tình phi đặc dĩ.” Diêm Vương cao giọng, khiến cho kim quang chậm rãi lay động. “Chẳng lẽ bởi vì bốn chữ này, bốn vương phải coi như không thấy hành vi của người sao?”

“Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ nguyện chịu bất kỳ trừng phạt nào, chỉ cầu Diêm Vương có thể thả ta đến phàm trần.”

“Hừ, tội lỗi trước đó còn chưa chấm dứt, lại dám cùng nói đến điều kiện với ta.”

“Người một mình rời khỏi Âm phủ, cứu người đứng ra phải chết. Khi ta phái Nhạc Khải đến gọi người quay về Âm phủ, người còn lần nữa chạy trốn, có phải hay không?”

“Đích thật là vậy, nhưng mà...”

Diêm Vương gơ tay, ngăn cản Hình Vệ nói tiếp: “Người đã nhận tội, ta sẽ đem chức vụ Phán Quan giao cho Nhạc Khải, người không có ý kiến gì chứ?”

“Thuộc hạ không dám có ý kiến.”

“Tin rằng người cũng không dám làm vậy!” Diêm Vương từ đầu đến cuối vẫn mắng chửi Hình Vệ, lúc này mới quay sang nhìn về phía Nhạc Khải nói: “Người cứ yên tâm đi! Ta đã sớm nói hần không dám có ý kiến mà.”

“Nhưng Diêm Vương, ta...”

Diêm Vương sớm đã đoán được hần muốn nói cái gì, nhanh tay lẹ mắt chặn lời Nhạc Khải. “Người quá coi trọng Hình Vệ rồi. Lúc trước hần chưa chắc đã có thể thắng người, hiện tại còn đến phạm trần nhiễm một thân trọc khí (khí bẩn), lại càng không phải là đối thủ của người. Người hãy mặc kệ hần đi! Ta sẽ thay người phạt hần thật tốt, như vậy chắc là được rồi chứ?”

Nhạc Khải mặc dù không cam lòng nhưng Diêm Vương đã nói như thế rồi, hần còn có thể làm gì nữa. “Tuân lệnh! Ta sẽ không khăng khăng ganh đua với hần nữa.”

“Như vậy là tốt rồi.” Diêm Vương cao hứng gật đầu. “Không còn chuyện gì nữa, người lui xuống trước đi!”

“Dạ!”

Nhạc Khải vừa rời khỏi, bóng dáng của vị Diêm Vương uy nghiêm đã sớm không còn thấy tăm hơi. Ngài đặt mông ngồi lên bàn, hai tay khoanh trước ngực, chỉ còn bộ dạng nhìn Hình Vệ như thể nhìn thấy bằng hữu (bạn) của mình.

“Người rốt cuộc là muốn cái gì? Người còn rắp tâm muốn khiến ta trở thành tên bốn vương hồ đồ này đến khi nào hả?”

“Ta không có ý này!”

Diêm Vương và Hình Vệ cùng nhau đến Âm phủ cùng một lúc, giao hữu giữa hai người cũng không tệ, nhưng trước mặt người khác vẫn phải công tư phân minh.

“Không có ý này! Người rõ ràng đã chạy trốn khỏi Âm phủ rồi, ta phái người đuổi theo người cũng không chịu quay về.”

“Ta thật sự là bất đắc dĩ mới làm vậy.”

“Tiểu tử kia có khỏe không?”

Hình Vệ biết tiểu tử trong miệng Diêm Vương nói đến kia, chỉ có thể là Tề Thúc Hạo! Y không khỏi đỏ mặt.

“Trách! Nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc của người kia, rõ ràng là tốt vô cùng rồi.” Diêm Vương vui vẻ.

“Nhạc Khải thật đúng là đáng thương a! Hần còn thật sự xem người như đối thủ, nhưng người căn bản lại không đem hần đặt ở trong lòng, lại càng không đem chức vụ Phán Quan đặt vào mắt.”

“Ta thật sự không có ý đó.” Hình Vệ bởi vì đuối lý, cho dù Diêm Vương có nói ra những lời đầy dao kiếm, y cũng chỉ có thể im lặng chịu đòn.

“Không có là tốt nhất.” Diêm Vương gật đầu. “Nể tình giao hữu giữa chúng ta! Chỉ cần sau này người làm thật chút trách của mình, sai lầm lần này của người, ta có thể xem như chuyện cũ mà bỏ qua cho người.”

Hình Vệ biết Diêm Vương đã đổi với y vọng khai một mặt*, nhưng y vẫn không thể nào chấp nhận loại an bài này, y đã hứa sẽ trở về phàm trần để gặp Tề Thúc Hạo.

(vọng khai một mặt: mở một mặt lưới, ý chỉ đã tha thứ và cho Hình Vệ một cơ hội sửa lỗi)

“Ta hy vọng Diêm Vương có thể cho phép ta tạm thời đến phàm trần! Làm một người bình thường.”

“Người muốn ở chung một chỗ với tên tiểu tử kia?”

“Khẩn cầu Diêm Vương thành toàn*.”

(thành toàn: giúp đỡ để người khác đạt được mục đích)

“Không được!” Diêm Vương ngữ khí kiên quyết cự tuyệt.

“Cho dù ta có bị cách chức trở thành người phàm! Không còn bất kỳ sức mạnh gì của Âm phủ nữa cũng không sao.”

“Ta nói không được là không được!”

Thấy Diêm Vương cự tuyệt, Hình Vệ cũng đánh liền một phen. “Nếu như người thật sự không để cho ta rời đi, vậy người nên thời thời khắc khắc đề phòng ta sẽ bỏ trốn; nếu không, mặt mũi của Diêm Vương người sẽ khó mà giữ được.”

“Người dám uy hiếp ta!” Thanh âm của Diêm Vương nghe không ra có chút kinh ngạc nào.

“Không phải là uy hiếp, ta chỉ đang nói điều kiện với người.”

“Được lắm!” Diêm Vương vỗ tay tán thưởng. “Người đã nói đến như vậy, chỉ cần người có thể đáp ứng với ta một điều kiện, ta liền cho phép người đến phàm trần.”

“Chỉ cần có thể đến phàm trần, điều kiện gì ta cũng đáp ứng với người.”

“Ta biết thế nào người cũng nói như vậy.”

Hình Vệ mơ hồ nhìn thấy vẻ mặt mừng thầm của Diêm Vương, đột nhiên có cảm giác bản thân đang rơi vào bẫy. Y cẩn cẩn dục dục (thật cẩn thận) hỏi: “Vậy điều kiện là gì?”

Diêm Vương dù bận tối mắt nhưng vẫn thông dong nhìn Hình Vệ một lát, mới chậm rãi nói: “Người phải đi đến Địa Ngục Cốc.”

“Địa Ngục Cốc!” Sắc mặt Hình Vệ thoáng thay đổi.

“Như thế nào? Muốn thay đổi chủ ý sao?”

Hình Vệ cắn chặt răng, nói: “Không! Ta sẽ đi. Bất quá, chỉ cần ta có thể sống ở đó được ba tháng, thì người phải thả ta đi.”

“Người thật là chấp mê bất ngộ a!” Một Diêm Vương vừa lắc đầu, vừa thở dài. “Thật sự sẽ không hối hận?”

“Ta sẽ không hối hận.” Hình Vệ nói như đinh đóng cột.

“Nếu người đã kiên quyết như vậy, ta đành phải đáp ứng người vậy.” Diêm Vương vỗ tay một cái, hướng ra phía cửa gọi to: “Minh Lão! Người có thể vào được rồi.”

Thanh âm Diêm Vương vừa dứt, Minh Lão liền đẩy cửa bước vào. “Thuộc hạ tham kiến Diêm Vương.”

“Người dẫn hắn đến Địa Ngục Cốc đi.”

“Địa Ngục Cốc! Đây...” Minh Lão vừa nghe đến Địa Ngục Cốc, sắc mặt phút chốc trắng bệch.

“Ta không có ngược đãi hắn, đây chính là lựa chọn của hắn.”

Nghe vậy, Minh Lão hung hăng trừng mắt nhìn Hình Vệ đang đứng ở một bên, trách cứ y là cái đồ đại ngu ngốc.

Hình Vệ chỉ có thể cười gượng với Minh Lão, ngoan ngoãn để cho Minh Lão áp giải y đi.

Hai người trước khi đi, Diêm Vương đột nhiên nhớ đến cái gì mà gọi bọn họ lại. “Hình Vệ, tiểu tử kia thích người sao?”

Không có ngờ tới đột nhiên lại bị hỏi như thế, Hình Vệ sửng sốt một chút, gượng gượng trả lời: “Có lẽ vậy!”

“Có lẽ.” Diêm Vương đột nhiên nâng cao giọng. “Khiến cho ái tướng của ta chết mê chết mệt, còn phải chịu đựng cảnh khổ, vậy mà một chút biểu hiện cũng không có? Điều này sao có thể được!”

“Đó là do ta nguyện ý làm như vậy, không liên quan tới y.” Hình Vệ đột nhiên có dự cảm xấu.

“Không được! Ta thế nào cũng phải khiến hần nói cho rõ ràng.” Diêm Vương trầm mặc một lúc lâu, mới tiếp tục nói: “Hay là vậy đi! Chỉ cần hần nguyện ý đến Địa Ngục Cốc thay người, chứng tỏ rằng hần yêu người, người cũng có thể không cần chịu khổ lâu như vậy.”

“Không được!” Hình Vệ sợ tới mức sắc mặt xám như tro, liên tục lắc đầu. “Không được! Tề Thúc Hạo chỉ là một người phạm, y không thể chịu đựng được loại thống khổ này.”

“Người cần gì phải gấp gáp như vậy! Ta chỉ muốn thử hần một chút mà thôi. Có lẽ hần căn bản là không hề yêu người, dĩ nhiên cũng sẽ không tới chịu phạt thay người. Vậy người sẽ biết hần không đáng để người trả giá nhiều như vậy.”

Khuôn mặt Hình Vệ trắng bệch, lưng lay sắp ngã cũng gần không đứng vững được nữa.

Y không biết đã cầu xin bao nhiêu lần, hi vọng nó có thể yêu y, hiện tại lại mãnh liệt hy vọng nó “một chút tình cảm cũng không có” với y. Mặc dù y không nắm chắc có thể chịu đựng cực hình ở Địa Ngục Cốc hay không, nhưng vẫn không hy vọng nó đến Địa Ngục Cốc thay y chịu phạt đến sớm mất mạng vì y. Chỉ cần tưởng tượng đến tình cảnh nó bước vào Địa Ngục Cốc, y cũng đã sợ đến mức sắp hồn phi phách tán.

“Ta xin người! Đừng kéo y vào chuyện này. Ta có thể một mình chịu đựng đợt thí luyện này.”

“Không được! Như vậy không công bằng.” Diêm Vương từ chối yêu cầu của Hình Vệ. “Hần dựa vào cái gì mà câu dẫn ái tướng của ta! Lại nữa điểm cũng không cần trả giá?”

“Y không có câu dẫn ta, y...”

“Ta đã quyết như vậy, người không cần nói gì thêm nữa.” Diêm Vương xoay người ngồi xuống đằng sau án. “Sau khi Minh Lão áp giải người đến Địa Ngục Cốc, ta sẽ lập tức đem tin tức này báo cho tiểu tử kia biết, người cứ từ từ chờ xem!”

Hình Vệ biết có nhiều lời nữa cũng vô ích, hơn nữa nếu như chọc giận Diêm Vương, ngài ấy có lẽ lại nghĩ ba cái thứ quái lạ hành hạ y nữa. Y đành phải đem hết hi vọng gửi gắm lên người Minh Lão.

“Minh Lão, chúng ta đi thôi!” Hình Vệ trái lại còn thúc giục lão, khiến Minh Lão sửng sốt một chút.

Minh Lão nhìn Diêm Vương một cái, thấy ngài ấy vẫn không thay đổi tâm ý, cúi đầu ủ rũ áp giải Hình Vệ đi.

“Ta đã sớm cảnh cáo người, rốt cuộc cũng phải đi đến nước này. Thiệt là!” Minh Lão thì thào nói nhỏ.

“Minh Lão, ta biết người luôn luôn giúp ta, ta có thể thỉnh cầu người giúp ta một chuyện hay không?”

Minh Lão dường như biết Hình Vệ nhờ vả lão là không có chuyện gì tốt, vẻ mặt khó nhìn, không tình nguyện nói: “Chuyện gì mới được?”

“Khi người tìm thấy Tề Thúc Hạo, người có thể ngăn cản để y ngàn vạn lần cũng đừng đến đây được hay không?”

“Người a! Ngay cả bản thân mình người còn khó giữ nổi, vậy mà còn ở đó đi lo lắng cho người khác.”

Lời nói móc của xú lão (ông lão xấu xí), Hình Vệ một chút cũng không hề nghiến ngậm, vẫn ăn nói nhỏ nhẹ cầu xin: “Coi như ta nợ người một ân tình, sau này nhất định sẽ trả lại cho người.”

“Vậy cũng phải xem người còn có thể sống hay không đã.”

“Đương nhiên! Người đừng có xem thường ta.”

Hình Vệ vỗ ngực cam đoan, nhưng Minh Lão vẫn lộ ra vẻ mặt đau khổ.

“Người chính là quá tự cao, mới khiến Diêm Vương có cơ hội chinh đồn người.”

“Hắn có chinh ta ra sao, tất cả cũng đều do ta tự chuốc lấy. Chỉ cần người nhấn với Thúc Hạo giùm ta, nói y ngàn vạn lần cũng đừng tới tìm ta.”

Minh Lão thấy không lay chuyển được y, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng.

“Cám ơn! Ân tình này của Minh Lão, ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Hình Vệ giờ đây cuối cùng cũng có thể yên tâm, dốc toàn lực đối phó với đợt thí luyện tại Địa Ngục Cốc.

Cuối xuân, thiên thanh khí lãng (bầu trời trong xanh, không khí trong lành).

Bầu trời xanh biếc tựa như biển khơi, màu xanh của hoa cỏ trải dài khắp nơi hết như một tấm đệm khổng lồ, gió hiu hiu lại mang theo hơi ấm, thỉnh thoảng còn quện thêm mùi hương nhẹ nhẹ.

Thời tiết tốt như vậy, nhưng vẻ mặt của Tề Thúc Hạo lại rất buồn chán, thỉnh thoảng còn thở dài.

Nó nằm nghiêng trên sàn nhà thụ ốc! Một chân duỗi ra bên ngoài ốc đựng qua đưa lại.

Từ sau khi Hình Vệ rời đi, nó mỗi buổi sáng liền chạy tới nơi này, cả ngày đều đợi y ở đây, có khi còn ngủ lại qua đêm trong thụ ốc luôn.

Các sư huynh đệ chỉ biết rằng sáng sớm luôn không thấy bóng dáng của nó đâu, nhưng lại không hiểu được nó đang bận bịu việc gì.

Mục tiêu để nó tiếp tục tồn tại, vốn cũng chỉ có chuyện báo thù cho người nhà. Hiện giờ nó đã tha thứ cho Hình Vệ, cũng sẽ không có dự định đi tìm tập đoàn ám sát đã ra tay sát hại người nhà của nó nữa.

Mục đích sống đột nhiên biến mất! Khiến Tề Thúc Hạo cảm thấy ngỡ ngàng. Nó không biết bản thân nó muốn làm cái gì nữa, đối với bất cứ chuyện gì cũng đều không có hứng thú.

“Đã một tháng rồi...” Tề Thúc Hạo lại không tự chủ nhớ tới bóng dáng của Hình Vệ.

Chợt phát giác bản thân mình lại đang nhớ tới Hình Vệ, nó bỗng ngồi dậy. Bởi vì một một chân còn đang duỗi ra bên ngoài ốc, nó suýt nữa đã rơi khỏi cây rồi.

“Oa!” Nó vội vàng nắm lấy cánh cửa, mới tránh được cảnh rơi khỏi cây, nhưng trong lòng vẫn bị dọa đến tim đập thình thịch.

Nhanh chóng định hồn lại! Tề Thúc Hạo lập tức vừa chau chặt mày.

Có cái gì đó không đúng! Chuyện này vô cùng bất thường!

Số lần nó nhớ đến Hình Vệ, nhiều đến mức khiến người ta kinh hãi.

Nó đứng ra phải thật cao hứng vì cuối cùng cũng thoát khỏi chuyện phiền toái này, không phải sao?

Không có cái tên giống như sắc ma kia lớn vốn ở bên người, nó cũng không cần nơm nớp lo sợ đề phòng y, như vậy không phải rất tốt sao? Vì sao lại còn nhớ tới y chứ?

Chẳng lẽ nó đang kỳ vọng y quay về sao.

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!” Tề Thúc Hạo liên tục lắc đầu.

“Có chuyện phiền não sao? Bất quá người cũng không phiền não bằng ta!”

Thanh âm từ phía sau truyền đến, khiến Tề Thúc Hạo chợt quay đầu lại, lão nhân (người lớn tuổi) lần trước đã lấy được cứu Hình Vệ lại xuất hiện.

“Lão bá!”

Tề Thúc Hạo giật mình muốn đứng lên, Minh Lão ngăn cản động tác của nó, ngồi xuống bên người nó.

Nhìn chăm chăm lão nhân trước mắt một lúc lâu, Tề Thúc Hạo mới cẩn cẩn dực dực hỏi: “Lão nhân gia ngài cũng là người của Âm phủ sao? Nếu như ngài đến tìm Hình Vệ, thì y đã quay về rồi.”

“Đúng là y đã quay về rồi, ta mới tới tìm người.”

“Tìm ta? Vì chuyện gì?”

“Người hẳn là rất thích Hình Vệ đi? Từ bộ dạng vì y rơi lệ của người lần trước, ta liền nhìn ra được người rất quan tâm đến y.”

Tề Thúc Hạo phút chốc xụ mặt, lạnh lùng nói: “Y phái ngài đến đây nói chuyện với ta sao?”

“Hôm nay ta đúng là đến đây để nói chuyện với người, nhưng không phải là do Hình Vệ muốn ta tới.”

“Không phải là do Hình Vệ kêu ngài tới sao?” Tề Thúc Hạo có chút kinh ngạc. “Rốt cuộc là có chuyện gì? Ta chính là không có chút quan hệ gì với những người thuộc về Âm phủ như mấy người nha.”

Minh Lão bắt đầu dể dặt đầu. “Sao lại không có quan hệ? Người rõ ràng là thích Hình Vệ, không phải sao?”

“Lão bá!” Tề Thúc Hạo thật sự tức giận. “Nếu như ngài cứ nói những lời vô vị như vậy, ta thật sự sẽ tức giận đó.”

“Được rồi, được rồi! Không nói nữa là được chứ gì. Dù sao có nói không thì sự thật vẫn cứ tồn tại.”

“Lão bá!” Tề Thúc Hạo tức giận đến muốn một quyền đánh bất tỉnh lão nhân hồ ngôn loạn ngữ*, nhưng nể tình tuổi của lão đã cao, đành phải nhịn xuống.

(hồ ngôn loạn ngữ: nói bậy nói bạ, nói xằng)

“Đừng có tức giận chứ, đối với thân thể sẽ không tốt.”

“Lão bá, ngài thật sự có việc đến tìm ta, hay là cố ý tới tìm ta để trêu chọc?”

“Đương nhiên là có việc, hơn nữa còn là việc gấp.”

“Nếu là việc gấp, vậy người mau nói đi a!”

“Người vì chuyện Hình Vệ nhất thời sơ xuất hại người nhà của người, vẫn còn canh cánh trong lòng sao?”

Lại nữa rồi! Tề Thúc Hạo vỗ trán thở dài. “Lão bá! Chuyện này hình như không liên quan tới ngài!”

“Mặc dù không phải chuyện liên quan đến ta, nhưng đối với chuyện ta muốn nói kế tiếp, lại có liên quan rất lớn.”

Nghe nói đến có chuyện liên quan, sắc mặt Tề Thúc Hạo lúc này mới bình tĩnh lại, chậm rãi lắc đầu. “Không có! Ta đã không còn trách y nữa. Y đã xin lỗi ta rất nhiều lần! Hơn nữa y cũng không phải là cố ý.”

“Người đã có thể nghĩ thông suốt được thì tốt. Thật ra thì người cũng biết đó, nếu lúc ấy Hình Vệ không phải mãi lo nhìn người, cũng sẽ không phát sinh ra chuyện như vậy.”

“Mãi lo nhìn ta? Ngài nói cái gì vậy?” Tề Thúc Hạo nhất thời mờ mịt.

“A! Thì ra Hình Vệ không có nói chuyện này cho người biết sao?” Minh Lão phát hiện bản thân mình đã quá lời.

“Y chỉ nói là do y sơ sẩy mới xảy ra chuyện như vậy, cũng không hề nhắc đến ta!”

“Thì ra là vậy a!”

“Ngài phải nói rõ ràng mọi chuyện mới được.” Tề Thúc Hạo đã không còn bình tĩnh được như lúc đầu nữa, lúc này đưa mắt lại trước mặt Minh Lão, hùng hổ dọa người.

“Người đừng có như vậy mà! Ta nói là được chứ gì.” Minh Lão đẩy nhẹ nó ra. “Ban đầu sở dĩ Hình Vệ lại phạm phải sai lầm, cũng là bởi vì y mãi lo nhìn người lúc chỉ có năm tuổi, kết quả mới giao sai tên cho Hắc Bạch Vô Thường.”

Tề Thúc Hạo vẽ mặt kinh ngạc, hai gò má thoáng ửng đỏ.

Cái tên gốc ấy! Không chỉ là sắc ma! Mà lại còn mắc chứng luyến đồng (yêu con nít) nữa chứ.

Minh Lão thấy nó nửa ngày vẫn không nói tiếng nào, có chút lo lắng. “Sao vậy? Người có khỏe không?”

“A! Ta không sao!” Tề Thúc Hạo vội vàng hồi tâm định thần (trấn định lại tinh thần).

“Không có chuyện gì là tốt rồi!” Minh Lão gật đầu tiếp tục nói: “Cho nên a! Nghiệt duyên giữa người và Hình Vệ, có thể nói là lúc y nhìn thấy người lần đầu tiên liền phát sinh.”

Tề Thúc Hạo yên lặng lắng nghe, không nói gì cả. Nó không cho rằng giữa mình và Hình Vệ có cái gì gọi là nghiệt duyên, cho dù y đã từng gặp qua nó lúc nhỏ, nhưng mà nó chỉ mới biết y được có mấy tháng gần đây.

“Phạm phải sai lầm như vậy, Hình Vệ đã phải chịu đủ khiển trách của lương tâm, y còn tự thỉnh cầu bị giam trong địa lao, hoàn toàn bị hạn chế mọi hành động; nhưng y lúc nào cũng quan tâm tình hình của người, cho nên khi nghe được tin người có đại kiếp (nạn lớn), liền liều lĩnh chạy trốn khỏi Âm phủ, đảo ngược số kiếp của người.”

Lại nghe được chuyện không ngờ tới lần nữa, Tề Thúc Hạo kích động đến nói không ra lời, thật lâu mới dùng thanh âm khô khốc hỏi: “Có thật là như vậy không, tại sao ta cho tới hiện tại cái gì cũng không biết?”

“Tiểu tử Hình Vệ kia, sẽ không giải thích nhiều về việc làm của bản thân.”

“Ồngốc!” Tề Thúc Hạo khê mắng một tiếng.

“Đúng a! Y đích thực là một tên gốc. Bất quá tên gốc này lại đang cần người đi cứu y đây!”

“Cứu y? Hình Vệ đã xảy ra chuyện gì?” Tề Thúc Hạo một phát nắm lấy vạt áo của Minh Lão, sắc mặt hoảng hốt.

“Này...” Một Minh Lão bị nắm đến không thở nổi.

Thấy mặt lão đỏ lên, Tề Thúc Hạo mới vội vàng buông tay. “Thật xin lỗi! Ta quá xúc động rồi. Nhưng mà, Hình Vệ rốt cuộc sao rồi?”

Vừa nghe thấy Hình Vệ cần nó cứu, Tề Thúc Hạo liền hoảng đến ruột gan rối bời, lòng nóng như lửa đốt muốn biết tình hình hiện tại của y.

Minh Lão sợ nó lại kích động, vội vàng nói: “Hình Vệ trước kia tự ý rời khỏi Âm phủ, lại cự tuyệt tiếp nhận mệnh lệnh truyền y hồi phủ của Diêm Vương, sau đó lại còn hy vọng Diêm Vương cho y quay về phạm trần. Diêm Vương mặc dù đã đáp ứng điều kiện của y, nhưng y lại bị đưa đến Địa Ngục Cốc.”

“Địa Ngục Cốc? Đó là chỗ nào?”

Tề Thúc Hạo vừa hỏi, Minh Lão liền rùng mình một cái, sắc mặt tái xanh.

Trong lòng Tề Thúc Hạo bỗng dâng lên một cỗ dự cảm chẳng lành, nó không chớp mắt nhìn Minh Lão, nín thở tập trung chờ đợi câu trả lời.

Minh Lão nhú mi, trên trán toát mồ hôi lạnh. “Đó là một nơi ngay cả nói đến cũng còn cảm thấy đáng sợ! Nếu không phải phạm vào sai lầm to lớn, quý thần sẽ không đem người đến chỗ đó.”

Mặc dù Minh Lão đã nói tránh nặng tìm nhẹ*, nhưng Tề Thúc Hạo vẫn có thể hiểu rõ được tình hình, nói cách khác là Hình Vệ đang gặp phải tình huống nguy cấp.

(tránh nặng tìm nhẹ: tránh nói vào vấn đề chính)

“Ngài mới vừa nói Hình Vệ cần ta đi cứu y, chính là vì nguyên nhân này sao?” Tề Thúc Hạo đứng lên, thuận thế kéo Minh Lão đứng dậy. “Vậy chúng ta mau đi thôi! Ngài cứ nhiều lời như vậy, đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi.”

“Đợi một chút! Đừng có nóng vội!”

“Đừng có nóng vội! Ta có thể nào không nóng vội? Nghĩ đến cảnh Hình Vệ đang chịu khổ, ta liền...” Tề Thúc Hạo kinh sợ che lấy miệng, nó bị ý nghĩ trong lòng mình dọa sợ.

Nghe thấy Hình Vệ đang chịu phạt, nó lại khổ sở đến mức trái tim đau đớn tựa như bị đao cắt, hận không thể cắt cánh bay đến bên cạnh y, cứu y ra.

Nó từ khi nào đã trở nên quan tâm đến Hình Vệ như vậy. Từ khi nào Hình Vệ lại chiếm vị trí quan trọng ở trong lòng nó? Nó một chút cũng không hề nhận ra.

“Người thích Hình Vệ, thậm chí còn yêu y nữa!”

“Ta...” Về mặt Tề Thúc Hạo đầy sợ hãi.

“Diêm Vương chính là muốn biết người có thích Hình Vệ hay không, mới đề cập đến điều kiện muốn người đi tới Địa Ngục Cốc. Nếu như người thật sự thích Hình Vệ, người nên nguyện ý tiếp nhận loại yêu cầu này đi, còn nếu như người không thích Hình Vệ, thì cứ việc bỏ mặc y. Đi hay không đi, quyết định hoàn toàn thuộc về người.”

“Sao tên Diêm Vương kia lại nhiều chuyện như vậy chứ!” Tề Thúc Hạo nhin không được oán trách.

“Hình Vệ vốn là người mà Diêm Vương muốn chọn vào chức vụ Phán Quan, nhưng Hình Vệ lại vì người vứt bỏ hết tất cả, Diêm Vương đương nhiên sẽ tức giận rồi.”

“Khiến cho hắn tức chết cũng tốt lắm, ta cũng đang muốn đi cứu Hình Vệ ra cho hắn nhìn một cái. Ngài mau dẫn đường đi!” Tề Thúc Hạo lại thúc giục, nhưng Minh Lão lại không hề nhúc nhích.

“Từ từ đã!”

“Lần này thì sao nữa?” Nó thật sự rất nhanh bị lão nhân lễ mễ này làm cho vội muốn chết.

“Mới vừa rồi chính là ý của Diêm Vương, Hình Vệ cũng có nguyện vọng muốn ta nói lại với người.”

“Hình Vệ? Y có gì muốn nói với ta sao? Sao ngài không chịu nói sớm chứ?” Tề Thúc Hạo tức giận đến giậm chân.

“Hình Vệ đặc biệt dặn dò ta, ngăn cản người đến Địa Ngục Cốc tìm y.”

“Cái gì?” Tề Thúc Hạo không thể tin được những gì tai mình đang nghe thấy. “Hình Vệ muốn ta đừng đi tìm y! Y như vậy là có ý gì chứ, cho rằng ta là loại người thấy chết không cứu, chỉ biết sợ chết thôi sao? Đáng ghét!”

Tề Thúc Hạo càng nói càng kích động, về sau gần như tức giận gầm lên.

Minh Lão vô tội ôm lấy hai lỗ tai, chỉ sợ lỗ tai mình chấn động đến điếc không còn dùng được nữa. Đợi Tề Thúc Hạo quát xong rồi, lão mới buông tay ra, thay Hình Vệ giải thích: “Địa Ngục Cốc là chỗ ngay cả quỷ thần nghe đến còn biến sắc, năng lực kém một chút, làm không tốt có thể sẽ hồn phi phách tán, huống chi người chỉ là người phàm, Hình Vệ dĩ nhiên sẽ lo lắng cho người rồi.”

“Vậy thì ta lại càng muốn đi! Ta muốn hỏi thẳng vào mặt y, dựa vào cái gì mà xem thường ta?”

Minh Lão trong bụng cũng hy vọng Tề Thúc Hạo có thể đi một chuyến, cho nên trên mặt lộ ra biểu tình thờ phào nhẹ nhõm. “Ta đã đem lời của hai người đó nói cho người biết, người nên suy nghĩ cho kỹ, đã bước chân vào Âm phủ, sẽ không thể quay đầu được nữa.”

“Yên tâm, ta sẽ không hối hận, mau dẫn ta đi!”

Minh Lão hất tay áo lên, một trận sương mù dâng lên, đợi đến khi sương mù tản đi, lão và Tề Thúc Hạo đã biến mất không còn thấy gì nữa.

10. Chương 10

Kể từ khi Tề Thúc Hạo biết chuyện liền đi theo phía sau lão, cái tên toàn thân phát quang (tỏa sáng), gương mặt mờ nhạt tựa như một đám sương mù chính là Diêm Vương, ánh mắt cũng không có hảo ý hướng về

phía nó trường to.

Minh Lão ở một bên thấy vậy mồ hôi lạnh liền chảy ròng ròng, thầm kéo kéo ống tay áo Tề Thúc Hạo mấy lần, nhưng Tề Thúc Hạo lại mặc kệ.

“Xem ra người thật sự rất thích Hình Vệ nha.” Giọng điệu của Diêm Vương tràn đầy hiêu kỳ.

“Không cần người quan tâm!” Tề Thúc Hạo tức giận trả lời, tiếp tục sải đi về phía trước.

“Ta chỉ là quan tâm thuộc hạ của ta thôi.”

“Quan tâm?” Tề Thúc Hạo tức giận đến nổi trợn lồi đình. “Nếu như người thật sự quan tâm đến y, người sẽ không đưa y đến cái nơi quái đản Địa Ngục Cốc gì gì đó để hành hạ y.”

“Ôi! Hình Vệ lần này gặp phải một tiểu tử hung hãn rồi, sau này hắn còn phải chịu đựng dài dài.”

“Chuyện này cũng không cần người quan tâm!” Tề Thúc Hạo quay đầu tiếp tục đi về phía của ngài ấy.

Nó đã hạ quyết tâm rồi, cho dù Diêm Vương có khiêu khích nó cái gì nữa, nó cũng không thềm để ý đến ngài ấy, nó chỉ muốn gặp lại Hình Vệ sớm một chút.

Thấy nó thất sự liều một phen, Diêm Vương cũng không có nhiều lời chi nữa.

Đoàn người lặng im rời đi, rất nhanh đi tới chỗ sâu nhất Âm phủ tăm tối: Địa Ngục Cốc khiến kẻ khác vừa nghe thấy đã mất hồn mất vía.

Tề Thúc Hạo vốn tưởng rằng sẽ thấy một nơi cực kỳ đáng sợ, nhưng đứng sừng sững trước mắt, lại chỉ là một huyết động (hang động) phát ra ánh sáng màu lam, phía trên huyết động treo một tấm biển có đề ba chữ Địa Ngục Cốc.

Nó liếc mắt nhìn một cái, liền đi về phía trước.

“Người có phải là đã tính toán trước sẽ chịu chết như thế nào rồi phải không?” Diêm Vương lạnh lùng nói.

Tề Thúc Hạo bỗng quay đầu, trừng mắt nhìn. “Ta không những sẽ không chết, ngược lại còn phải mang Hình Vệ bình an rời khỏi chỗ này! Người cũng sẽ không còn cơ hội hành hạ y nữa.”

“Được! Được lắm! Chỉ cần người có thể thuận lợi đi vào mang Hình Vệ trở ra, từ nay về sau hắn sẽ là người của người, hết thấy đều mặc cho người xử trí. Người nên vào mau đi.”

Diêm Vương nói vừa xong, một chưởng đem Tề Thúc Hạo đẩy về phía trước. Tề Thúc Hạo ngừng không được ngã vào bên trong động.

“A!”

Tề Thúc Hạo kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống đất, nhưng khiến nó thống khổ đến vạn vạn thân thể, không phải là do đau đớn khi bị va đập, mà là ngàn vạn mũi kim nhọn hoắt tựa như hàn băng không ngừng bắn về phía nó khiến trái tim đau đớn như bị xé rách.

Tề Thúc Hạo cuộn mình trên mặt đất, căn bản ngay cả đứng lên cũng không nổi. Đầu óc của nó giống như đã bị hàn băng đâm thủng mạch suy nghĩ, đứt quãng không thể nối liền.

“Nếu như người ngay cả một bước cũng không đi được, liền nằm ở đó chờ chết là tốt nhất. Ta cũng không có hứng thú để ý tới những người chỉ biết mạnh miệng. Minh Lão! Chúng ta đi thôi.” Diêm Vương ra lệnh Minh Lão theo ngài rời đi.

Minh Lão tuy rằng không thể cãi lời, nhưng chỉ có thể theo Diêm Vương rời đi, trước liền đem một bình sứ nhỏ màu đen đặt bên cạnh Tề Thúc Hạo, sau mới theo Diêm Vương vội vã rời đi.

Đau đớn tựa như vạn kiếm xuyên tâm, gần như bức Tề Thúc Hạo đến ranh giới điên cuồng, nhưng từng lời của Diêm Vương nó lại nghe rõ đến nhất thanh nhị sở (từng âm thanh một), nó cũng nhìn thấy bình sứ mà Minh Lão đã ném lại trước khi đi.

Chẳng qua là nó không thể mở miệng, tay cũng không nhúc nhích được.

Không lẽ nó cứ như vậy chết ở chỗ này sao?

Không được! Tuyệt đối không được.

Chỉ cần có thể chịu đựng loại hàn khí rét thấu xương này, chỉ cần có thể quên đi đau đớn trên người thì sẽ không có chuyện gì.

“A...” Tề Thúc Hạo cắn chặt răng, chậm rãi đem thân thể ngồi dậy. Chỉ là một động tác vô cùng đơn giản, lại khiến nó thống khổ cắn chặt môi.

Ngừng lại một lúc lâu, Tề Thúc Hạo mới run rẩy đưa tay với lấy chiếc bình sứ màu đen trước mắt. Nó tuy rằng không biết trong bình chứa cái gì, nhưng Minh Lão đã đặc biệt đưa cho nó, chắc chắn là có dụng ý.

Cánh tay cứng ngắc lại đau đớn chịu không thấu, mắt không ít công sức, thật vất vả mới mở nắp bình ra được.

Một cỗ mùi thơm đặc biệt xông vào mũi, Tề Thúc Hạo vội vàng đem thứ trong bình đổ ra! Ba viên đan hoàn (thuốc vo thành hình tròn) màu đen lăn ra lòng bàn tay. Nó nhớ tới chuyện Minh Lão từng lấy Định Hồn Cao cứu Hình Vệ, liền thử đem một viên đan hoàn nuốt xuống.

Một cảm giác nóng cay theo hương thơm truyền khắp toàn thân, Tề Thúc Hạo nhất thời cảm thấy đau đớn đã giảm đi rất nhiều, nó vội vàng đứng dậy, đi vào bên trong động tìm kiếm Hình Vệ.

Thân thể hơi co lại, lão đảo đi tới, đây chính là lần đầu tiên Tề Thúc Hạo chạm vật như vậy. Nhưng vì cứu Hình Vệ, dù cho có chạm vật đến đâu cũng không sao cả.

Hình Vệ có khỏe không? Y đã ở chỗ này đợi bao lâu?

Vừa mới khôi phục chút chức năng thì điều đầu óc nghĩ đến đều là tất cả những chuyện này. Nếu như nó sớm biết là loại cục hình này thì nó đã không cùng Minh Lão tán gẫu lâu như vậy, nhất định sẽ lập tức chạy tới đây.

Cái nơi quỷ quái này, nó ngay cả một khắc cũng không muốn ở lại lâu. Nó muốn nhanh chóng mang Hình Vệ đi.

Giống như hơn một thế kỷ đã trôi qua, Tề Thúc Hạo mới nhìn thấy một cái cửa động, trong lúc nóng lòng nó liền vấp ngã.

Thân thể cứng ngắc đã không còn năng lực ứng biến, bịch một tiếng ngã phịch xuống đất, trên trán bị va đập mạnh, khiến nó nghĩ rằng đầu của mình sẽ phải vỡ vụn.

Thúc Hạo vịn vào vách tường, chậm rãi đứng lên. Trên đầu không phải là đụng trúng cái gối, chính là đã chảy máu, nhưng nó đã không còn tâm trí nào để ý tới, tiếp tục gắng gượng chống đỡ thân mình đi về phía trước.

Thật vất vả mới đến được cửa động, vừa thò đầu vào liền nhìn thấy, Hình Vệ ở ngay trước mắt.

Tề Thúc Hạo mừng rỡ như điên kêu to tên y, ai ngờ trong cổ họng chỉ truyền ra thanh âm khàn khàn: “Hình... Vệ...”

Hình Vệ không nghe thấy thanh âm của Tề Thúc Hạo, vẫn như cũ nhắm mắt ngồi ngay ngắn.

Dùng hết chút khí lực cuối cùng đi vào trong động, Tề Thúc Hạo xụi lơ ngã ngồi ở trước mặt Hình Vệ.

“Hình Vệ! Mau đi theo ta.”

Đưa tay kéo bàn tay đang đặt trên đùi của Hình Vệ, rồi lại cứng đờ người không nói gì. Kích động đột nhiên tới, thiếu chút nữa khiến nó hôn mê bất tỉnh.

Thân thể Tề Thúc Hạo không ngừng run rẩy, nhưng không phải bởi vì rét lạnh; mà là bởi vì sợ hãi mãnh liệt, khiến nó sợ hãi đến phát run.

“Đừng... Van cầu người...”

Đừng bỏ rơi nó lần nữa mà, nó không muốn lại làm một kẻ cô đơn đâu.

Tề Thúc Hạo nắm chặt bàn tay cứng ngắt lạnh như băng của Hình Vệ, không khỏi nghẹn ngào khóc nức nở.

Là nó tới quá muộn! Là nó hại chết Hình Vệ! Nếu không phải tại nó bắt buộc Hình Vệ quay về, y cũng sẽ không gặp phải kết cục này, hết thấy đều do nó làm hại.

Khuôn mặt Tề Thúc Hạo cúi thấp xuống bởi vì thống khổ mà vắn vẹo! Đột nhiên lộ ra một nụ cười thống khổ.

“Ta ở lại cùng với người... Cho dù không cứu được người, chung quy cũng có thể ở lại bên cạnh người! Dù có như thế nào cũng không quan trọng, ta không muốn lại rời xa người một lần nữa.”

Nó miễn cưỡng ngồi xuống bên cạnh Hình Vệ, hai tay ôm chặt thân thể cứng ngắc lạnh như băng của Hình Vệ vào lòng, gương mặt tựa lên bờ vai rộng lớn của y.

Tuy rằng đau đớn đang hành hạ thân thể vẫn không có biến mất, nhưng Tề Thúc Hạo lại cảm thấy thật hạnh phúc.

Như vậy thì tốt rồi! Có thể như vậy là tốt rồi!

Lúc này, nó đột nhiên nhớ tới một nỗi lòng còn đang dang dở, gương mặt tái xanh, hiện lên một mảng ửng hồng nhàn nhạt.

“Hiện tại có nói gì cũng đã quá muộn! Nhưng ta vẫn muốn nói với người, ta thích người, vô cùng vô cùng thích người.

Tề Thúc Hạo giương mắt nhìn Hình Vệ hoàn toàn không có biểu tình gì.

“Ta nói thích người... Người không nghe thấy sao?”

Lệ nóng dâng lên hốc mắt, cảm xúc không cam lòng, hối hận, cùng xót xa, sôi trào trong lồng ngực Tề Thúc Hạo.

Vì sao, nó thật vất vả mới phát hiện bản thân mình thích Hình Vệ, vì cái gì lại lập tức phải mất đi y?

“Đừng mà! Ta không muốn người chết!” Nó ôm chặt Hình Vệ điên cuồng kêu gào. “Ta còn chưa nói cho người biết, ta thích người, ta yêu người, tại sao người có thể cứ như vậy mà chết đi hả?”

Tề Thúc Hạo lệ rơi đầy mặt, cúi đầu hôn lên đôi môi bị đông cứng lạnh như băng của Hình Vệ. Nước mắt ấm nóng, hòa tan trên hai đôi môi đang quấn lấy nhau, cuối cùng rơi xuống vạt áo của hai người.

Thân thể cứng ngắc của Hình Vệ bỗng cử động, hai mắt bỗng mở ra.

Tình huống trước mắt khiến y sửng sốt một chút, nhưng hàn khí bức người xung quanh vẫn cứ xâm nhập tới, khiến y lập tức nhớ tới bản thân đang ở chỗ nào.

Y đang ở tại Địa Ngục Cốc. Nhưng tại sao Tề Thúc Hạo lại ở chỗ này? Lại còn vừa chảy nước mắt vừa hôn y?

A! Chẳng lẽ...

“Thúc Hạo! Người tới nơi này làm cái gì? Ta không phải đã là đặc biệt nhờ Minh Lão dặn người đừng tới đây sao?”

Hình Vệ bắt lấy hai cánh tay của Tề Thúc Hạo, nổi giận dùng dùng kéo nó ra khỏi trên người mình.

Tề Thúc Hạo kinh ngạc nhìn Hình Vệ. Thấy trên mặt y dần dần khôi phục khí sắc, khiến nó nhếch môi nở ra một nụ cười. “Thật là tốt quá! Người không có chết! Không có chết!”

Nó kích động nhào tới trước một tay ôm lấy Hình Vệ, Hình Vệ thỉnh thoảng bị “tấn công” mà ngã xuống đất.

Nếu như trước mắt là một nơi khác, Hình Vệ chắc chắn sẽ vui sướng đến bay thẳng lên trời; nhưng tình hình hiện tại của cả hai đang rất nguy cấp, y cũng không có thời gian cùng nó ở nơi nguy hiểm này khanh khanh ta ta*.

(khanh khanh ta ta: khanh-ta là cách xưng hô giữa vợ chồng, hoặc cách xưng hô thân mật, ý là không có thời gian ngồi ở đó mà tình tứ với nhau)

“Mau đứng lên! Chúng ta phải rời khỏi nơi này!”

Hình Vệ đẩy đẩy Tề Thúc Hạo đang ghé vào lồng ngực y, nhưng lại không thấy bất cứ phản ứng nào.

Nó hôn mê bất tỉnh rồi sao?

“Thúc Hạo!” Hình Vệ cố sức đẩy nó qua một bên, cố gắng lay nó tỉnh lại.

Tề Thúc Hạo chậm rãi mở to mắt, khẽ mỉm cười. “Người thật sự là còn sống.”

“Đương nhiên! Sao ta có thể dễ dàng chết như vậy được.”

Mới vừa rồi Hình Vệ dùng pháp vệ phong tỏa tất cả cảm giác trên người, để chống lại hàn băng liệt hỏa trong Địa Ngục Cốc, cho nên Tề Thúc Hạo mới có thể lằm tưởng y đã chết.

Nhưng y không hiểu sao lại bị nước mắt của nó đánh thức, mà cảm giác phong tỏa một khi được phóng thích, hàn khí lạnh lẽo sẽ không ngừng tấn công y, khiến y mất đi ba phần pháp lực.

“Ta sẽ không để cho bất kỳ một người nào trong chúng ta phải chết ở chỗ này.”

Hình Vệ cố gắng đỡ Tề Thúc Hạo đang từ từ mất đi ý thức lên.

Biết Hình Vệ không có chuyện gì, sức mạnh gắng gượng chống đỡ của Tề Thúc Hạo nhất thời tan thành mây khói, cả người suy yếu đến kiếm không ra chút xíu hơi sức.

“Không được... Ta dậy không nổi... Một mình người đi đi!”

“Người nói cái ngu ngốc gì vậy!” Hình Vệ trợn mắt quát. “Ta sao có thể bỏ người lại?”

“Có thể gặp lại người... Thật sự là đã quá tốt rồi.”

Lồng ngực Hình Vệ thật ấm áp, nếu có thể cứ như vậy chết đi, nó cũng vô oán vô hối (không oán trách cũng không hối hận).

“Này! Thúc Hạo! Bây giờ không phải là lúc để ngủ, người mau dậy đi.” Hình Vệ lòng như lửa đốt lay lay người nó.

Đột nhiên, từ trong ngực nó rơi ra một bình sứ màu đen.

Hình Vệ nhặt lên nhìn một cái, đúng là Tục Mệnh Hoàn. Y thật sự không biết phải cảm tạ Minh Lão như thế nào cho phải, là lão lại cứu y một mạng.

Đem được hoàn trong bình đổ ra, Hình Vệ vội vàng dùng miệng hút cho Tề Thúc Hạo uống, hai tay còn không ngừng xoa bóp thân thể bị đông cứng của nó.

Một cổ nhiệt lực chậm rãi khuếch trương trước ngực nó, chảy về phía tứ chi bách hài*, thân thể vốn không có cảm giác, lại chậm rãi khôi phục cảm giác.

(tứ chi bách hài: tứ chi là chân tay, bách là một trăm, hài là xương cốt)

Thân thể mặc dù vẫn đau đớn không thôi, nhưng có thể khiến cho Hình Vệ hôn ôm, cũng đủ để Tề Thúc Hạo vui mừng đến nghi ngờ bản thân có phải nằm mơ hay không. Nó dễ dàng bị y ôm lấy, nhiệt tình đáp lại.

Nụ hôn nóng bỏng kích tình trước nay chưa từng có, khiến hai người thở dốc rên rỉ. Giống như cả hai đều muốn xác định đối phương còn sống, điên cuồng hôn, gắt gao ôm chặt lấy nhau.

“Đừng rời khỏi ta nữa! Đừng rời đi...” Tề Thúc Hạo ôm lấy Hình Vệ, nức nở khẽ nói.

“Sẽ không đâu, ta sẽ mãi mãi ở cạnh người, nhưng trước hết chúng ta phải rời khỏi chỗ này đã, người đứng dậy được không?” Hình Vệ rất muốn cùng nó tiếp tục dây dưa, nhưng bọn họ trước hết phải rời khỏi nơi này mới được.

“Ta không sao.” Tề Thúc Hạo sau khi uống được đã tốt hơn nhiều, hơn nữa Hình Vệ lại còn sống, nó lại càng không thể chết được.

Được Hình Vệ đỡ dậy, hắn cố sức đứng lên, nhưng vừa mới đứng dậy, cảnh tượng trước mắt chợt thay đổi, thiếu chút nữa khiến nó thất thanh thét chói tai. Nó vội vàng ôm lấy Hình Vệ, mới có thể không té ngã trên mặt đất.

Băng lam lạnh thấu xương, trong nháy mắt chuyển thành lửa đỏ thiêu đốt, trước mắt còn có ngọn lửa không ngừng phóng tới.

“Đừng sợ! Đây chẳng qua chỉ là ảo ảnh thôi.”

“Nhưng... Thân thể đau quá, xương cốt dường như bị hòa tan ra vậy, thật đáng sợ!”

“Đừng để tâm những thứ đó! Người chỉ cần toàn tâm toàn ý tin tưởng ta là tốt rồi.”

Tề Thúc Hạo mặc dù đang cau mày, lại nhin không được mà bật cười. “Người quả thực đúng là một tên ngạo mạn mà.”

“Bất kể ta có ngạo mạn hay không! Người vẫn sẽ yêu ta thôi.”

Hình Vệ nhân lúc Tề Thúc Hạo hết sức phân tâm, từng bước mang nó đi ra khỏi cửa động. Y cố sức rời khỏi nơi này không phải chỉ để bảo vệ mình y, chỉ mong tác dụng của Tục Mệnh Hoàn mà Minh Lão đưa cho có thể kéo dài một chút.

Nhớ tới bản thân vừa mới hướng về phía Hình Vệ kêu gào khóc lớn, không chút giấu giếm thổ lộ hết với y, tìm Tề Thúc Hạo liền không khỏi đập nhanh hơn, hai má nóng bừng.

Trong ngoài đều bị ngọn lửa cực nóng thiêu đốt, Tề Thúc Hạo nhất thời hít thở không thông, bàn tay hư nhuyễn của nó muốn kéo vạt áo ra, lập tức bị Hình Vệ ngăn lại.

“Không được! Nếu như trực tiếp để lộ da thịt ra ngoài, chỉ làm người cảm thấy đau đớn hơn thôi.”

“Nhưng mà... Nóng quá...” Tề Thúc Hạo nâng đôi mắt ươn ướt lên! Vô cùng đáng thương nói.

Hình Vệ trong lòng rung động, nhin không được cúi đầu hôn lên đôi môi khô khốc của nó một cái. “Nhẫn nại một chút, chờ chúng ta ra được bên ngoài, ta sẽ cho người tha hồ mát mẻ.”

“Ừ!” Tề Thúc Hạo nghe không ra hàm ý trong lời nói của Hình Vệ.

Hình Vệ khẽ cười một tiếng, thấp giọng bổ sung thêm vài câu, khiến cho Tề Thúc Hạo đỏ mặt.

“Bây giờ là lúc nào rồi, người lại chỉ toàn nghĩ đến loại chuyện đó.”

“Loại chuyện đó? Đó chính là hành động cụ thể nhất có thể biểu đạt tình ý của ta.”

“Người...”

Choáng váng đột nhiên kéo đến, khiến trước mắt Tề Thúc Hạo tối sầm, đang muốn nói cái gì đó liền im bặt.

Hình Vệ biết tác dụng của Tục Mệnh Hoàn đã hết, liền lấy ra một viên dược hoàn khác đút vào miệng nó, còn dùng nước bọt của mình giúp nó nuốt dược vào.

Sau khi uống dược, Tề Thúc Hạo cuối cùng cũng từ từ khôi phục lại ý thức.

“Tục Mệnh Hoàn của Minh Lão đã hết, chúng ta phải nhanh một chút mới được.”

Tề Thúc Hạo lần nữa nhấc bước, có chút lo lắng nhìn Hình Vệ. “Toàn bộ dược hoàn người đều cho ta uống, người sẽ không sao chứ?”

“Ta không sao. Chỉ cần nhanh chóng rời khỏi chỗ này là ổn rồi.”

Hình Vệ cười cười trấn an nó, nhưng y biết hiện tại bản thân ước chừng chỉ còn bốn phần pháp lực, nếu không nhanh chóng rời khỏi Địa Ngục Cốc, muốn cùng Tề Thúc Hạo sống chung một chỗ, sẽ mãi mãi trở thành giấc mộng hảo huyền.

Dường như nhìn thấu Hình Vệ đang nghĩ gì, Tề Thúc Hạo đột nhiên nói: “Ta muốn ở chung một chỗ với Hình Vệ mãi mãi.”

“Ừ! Mãi mãi ở chung một chỗ.”

Hứa hẹn đẹp đẽ mà kiên quyết nhất định sẽ tạo ra kì tích.

Hai người rõ ràng đã sớm tiêu hao hết tất cả sức lực, nhưng vẫn hết lòng hết dạ muốn dìu đối phương. Cho nên thân thể đứng ra đã sớm ngã xuống, vẫn kiên cường từng bước từng bước đi về phía cửa động.

Trong phút chốc bước ra khỏi cửa động đó, tâm tình buông lỏng khiến thân thể vừa mới vượt qua khổ sở của Tề Thúc Hạo, nhất thời hư thoát.

Bóng dáng của Hình Vệ, từ từ mờ hồ ở trước mắt.

“Thúc Hạo.”

Hình Vệ muốn ôm lấy nó, nhưng vừa mới dùng lực một chút, liền cảm thấy trời đất quay cuồng; mặc dù đã cố gắng đứng vững, nhưng thể lực của y vẫn là chống đỡ không nổi mà té xỉu bên cạnh Tề Thúc Hạo.

“A!” Hình Vệ sợ hãi ngồi bật dậy, đụng đến vết thương khiến y đau đến cúi gập người xuống.

Sau khi nhớ tới lý do tại sao lại có cảm giác như thế, y liền kinh sợ một trận, đến đến lúc xoay người nhìn lại, thấy Tề Thúc Hạo vẫn đang bình yên nằm ở bên cạnh y, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người đã tỉnh rồi à!”

Nơi này là chỗ ở của Hình Vệ tại Âm phủ, mà người y không muốn nhìn thấy nhất lại đang đứng cách giường y một khoảng không xa.

“Ván bài này ta đã thắng, người còn tới đây làm gì?”

“Ai nha! Tức giận rồi.”

“Ta đương nhiên sẽ phải tức giận rồi! Thúc Hạo thiếu chút nữa đã bị người hại chết.”

“Vậy thì sao?” Giọng điệu Diêm Vương trở nên cương quyết. “Nếu như hắn chết đi, không phải các người sẽ có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ sao? Cho dù hiện tại hắn có rời khỏi Âm phủ, một ngày nào đó cũng sẽ phải chết đi.”

“Ta không cần! Ta không thể nào trơ mắt nhìn y chết đi như vậy. Y còn rất nhiều thứ chưa thử qua, còn có mơ ước chưa thực hiện xong; cho nên, dù cho một ngày nào đó y nhất định phải chết, cũng là sau khi y làm xong hết những việc muốn làm. Bằng không, ai cũng đừng hòng lấy được mạng của y.”

“Xem ra, hắn đã tìm được bùa hộ mệnh của mình rồi.”

“Người nhầm rồi.” Về nghiêm nghị trên mặt Hình Vệ từ từ biến mất, hiện lên một cổ ôn nhu khác thường. “Thật ra y mới là bùa hộ mệnh của ta.”

“Thật sự là chịu không nổi mà!” Diêm Vương có phần xem thường. “Nếu như người thật sự nghĩ như vậy, vậy người cứ nằm ở đó hai ba ngày để hắn bảo vệ người đi! Ta cũng sẽ không quấy rầy hai kẻ gốc bọ người nữa.”

Diêm Vương phát phát tay, mở cửa rời đi, tinh thần đang căng thẳng của Hình Vệ mới thả lỏng một chút.

Y biết Diêm Vương không cố ý làm hại Tề Thúc Hạo, nhưng không tự chủ được mà phòng vệ. Kỳ thật, nếu không phải Diêm Vương sử dụng thủ đoạn quyết liệt này, Tề Thúc Hạo cũng sẽ không biểu lộ tâm ý với y nhanh như vậy; nhưng cũng phải nói rằng thủ đoạn này quả thực như liều mạng chơi với dao, không cần thận một chút thì sẽ có người phải chết.

May mà y và Tề Thúc Hạo không có chuyện gì.

Hình Vệ xoay người, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Tề Thúc Hạo.

Tề Thúc Hạo có bị nội thương hay không, trước mắt y vẫn chưa biết, nhưng toàn bộ gương mặt đều bị liệt hỏa* làm cho ửng đỏ, phải nghỉ ngơi một trận thật tốt mới được.

(liệt hỏa: ngọn lửa cháy lớn, cháy bùng bùng)

Y nhẹ nhàng hôn lên mặt nó một cái, nhớ tới bản thân nên đi lấy được giúp nó, rồi lại không nở rời đi. Y, cứ như vậy ôm lấy nó thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, đánh thức Hình Vệ đang chìm trong mộng.

Y liếc nhìn Tề Thúc Hạo một cái trước, sau đó mới đứng dậy mở cửa.

“A! Thì ra là Minh Lão người.”

Minh Lão nhìn y từ trên xuống dưới một hồi, vui vẻ gật đầu liên tục. “Không có chuyện gì là tốt rồi!”

“Cũng may là nhờ có Minh Lão người âm thầm giúp đỡ, nếu không Thúc Hạo đã sớm mất mạng rồi.”

“Nếu không phải nhìn thấy đứa nhỏ này chân thành như vậy, ta cũng sẽ không giúp y.” Minh Lão có chút ngưỡng ngừng. “Đúng rồi! Khoan hãy nói những chuyện này đã. Người mau thu dọn một chút, nhanh chóng trở lại phạm trần đi! Các sư huynh đệ của y tìm y đến phát điên lên rồi.”

“A! Ta quên mất.”

Được Minh Lão nhắc nhở, Hình Vệ mới nhớ tới những người ở Vô Danh sơn trang. Nếu để cho bọn họ biết chính mình khiến Tề Thúc Hạo phải mạo hiểm, nhất định sẽ không có ngày nào được yên; nhưng chuyện đã tới nước này, y cũng chỉ có thể nhanh chóng trở về đền tội với bọn họ.

Hình Vệ vội vàng giúp Tề Thúc Hạo đang ngủ say mặc lại y phục, đến khi y muốn thúc giục pháp lực, lại bị Minh Lão ngăn lại.

“Thân thể người còn chưa hoàn toàn bình phục, cứ để đó cho ta!”

Minh Lão cười cười với Hình Vệ, miệng lập tức niệm chú, không lâu sau một trận mây khói thổi tới! Ba người đứng trong mây khói, chỉ thấy khói trắng cùng y phục lay động trong gió.

Gió dần dần ngừng lại, khói chậm rãi tản đi, cảnh tượng xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Bọn họ đã về tới Hành Vũ Cư của Tề Thúc Hạo.

“Minh Lão, đa tạ.” Sau khi Hình Vệ nói lời cảm ơn với Minh Lão xong, liền nhẹ nhàng đặt Tề Thúc Hạo lên giường.

“Đều là lão bằng hữu (bạn bè lâu năm), còn khách sáo làm cái gì chứ.”

Minh Lão nói xong, lại biết mất như một làn khói.

Hình Vệ thấp sáng nển trong phòng, quả nhiên đúng như y dự đoán, chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người đều lũ lượt kéo đến Hành Vũ Cư, y cũng đã chuẩn bị tốt để đối mặt với lời hỏi tội của mọi người.

Mọi người vừa bước lên lầu hai, trước mắt liền nhìn thấy Hình Vệ, đều lấy làm kinh hãi.

“Tại sao người lại ở chỗ này?”

“Tam sư huynh đâu?”

Tề Bá Quang giơ tay ngăn cản mọi người tiếp tục truy hỏi, ngồi xuống giường, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Hình Vệ hỏi: “Chuyện này rốt cuộc là sao? Thỉnh cầu người giải thích rõ ràng.”

Những người khác cũng đều ngồi xuống trước mặt Hình Vệ, hung hăng chờ y trả lời.

“Kỳ thật, cũng không phải là chuyện gì to tát cả. Chỉ vì ta gặp phải một chút phiền phức, Thúc Hạo liền vội vã chạy tới giải vây giúp ta, đã quên báo cho mọi người biết, thật sự xin lỗi.”

Mọi chuyện đều do y gây ra, Hình Vệ cũng chỉ biết cúi đầu thật thấp nhận tội.

“Vậy mọi chuyện giải quyết sao rồi?”

“Mọi chuyện đã được giải quyết, nhưng...”

“Sư đệ bị thương!” Tề Trọng Lãm nhin không được buột miệng nói ra.

“Xin lỗi. Y do phải cứu ta, nên mới bị thương.”

“Tình trạng vết thương có nặng lắm không.” Tề Quý Thanh cũng nhin không được hỏi. “Bởi vì võ công của tam sư huynh cũng không kém, vậy mà lại có người có khả năng làm huynh ấy bị thương.”

“Thương tích cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều một chút là có thể an dưỡng tốt thân thể rồi.”

“Có thật là vậy không, vậy thì tốt rồi.” Tề Bá Quang từ đầu đến cuối vẻ mặt vẫn luôn căng thẳng cuối cùng cũng hòa hoãn xuống, những người khác cũng giống như trút được gánh nặng.

Lúc này, có lẽ bởi vì tiếng người tranh cãi ầm ĩ, Tề Thúc Hạo vẫn một mực ngủ say cũng chậm rãi tỉnh lại. Nó chậm rãi mở mắt, trong khoảng thời gian ngắn, không biết bản thân mình đang ở đâu.

Nó còn nhớ được đã ở cùng Hình Vệ tại Địa Ngục Cốc...

“Hình Vệ...”

“Ta ở đây! Đã không còn chuyện gì nữa.”

Tuy rằng Hình Vệ ở gần ngay trước mắt, Tề Thúc Hạo vẫn hy vọng có thể nhích lại gần y hơn, vì thế liền giãy dụa muốn ngồi dậy.

“Người nên nằm yên để nghỉ ngơi đi.” Hình Vệ mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn khê đưa tay đỡ nó ngồi dậy.

Tề Thúc Hạo ngồi dậy, liền đưa tay vòng quanh cổ của Hình Vệ, ôm thật chặt. “Ta thật sự rất sợ! Ta thiếu chút nữa là đã mất đi người!”

Trong lòng Hình Vệ nổi lên một trận chua xót, bất chấp còn có những người khác ở đây, đưa tay ôm Tề Thúc Hạo vào lòng. “Đúng a! Ta cũng vậy. Ta cũng rất sợ sẽ mất đi người! Bất quá hiện tại đã không còn chuyện gì nữa, người yên tâm đi.”

Bàn tay to ấm áp của Hình Vệ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Tề Thúc Hạo, khiến thân thể khản trương của nó từ từ dịu xuống.

Tề Thúc Hạo chậm rãi ngẩng đầu, đôi môi bắt đầu hôn lên môi của Hình Vệ, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng ho nhẹ. Nó quay đầu lại, mới phát hiện có một đồng người đang ở trong phòng của nó, nó nhất thời thẹn đến muốn chui xuống đất, vội vàng bối rối đẩy y ra.

Mọi người không có trách nó, chẳng qua chỉ không ngừng dán mắt vào nó.

“Tam sư huynh, mặt của người đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tề Quý Thanh nói ra nghi vấn của mọi người.

“Mặt của ta, bị gì sao?” Tề Thúc Hạo hoảng hốt sờ sờ mặt của mình, lập tức nhìn về phía gương đồng đặt trên cái bàn nhỏ. “Chỉ là bị bỏng một chút, lập tức sẽ khỏi mà.” Hình Vệ muốn ngăn cản nó soi gương, kết quả chỉ đổi lấy cái trừng mắt đầy hung hăng.

Tề Thúc Hạo cầm lấy chiếc gương đồng trên cái bàn nhỏ, lập tức kêu lên thảm thiết rồi ném chiếc gương đồng vào tường.

Mọi người yên lặng như tờ, ngay cả động cũng không dám động.

“Đi ra ngoài! Các người mau đi ra ngoài hết đi!” Thanh âm gầm gừ của Tề Thúc Hạo mang theo chút ghen ngào.

Hình Vệ ra hiệu cho Tề Bá Quang cùng những người khác rời đi trước.

Tề Bá Quang đánh giá tình huống trước mắt, liền mang các sư đệ rời đi trước.

“Người cũng đi đi! Ta không muốn gặp mặt người!” Không nghe thấy âm thanh Hình Vệ rời đi, Tề Thúc Hạo lại thúc giục.

“Ta không muốn! Ta sẽ không đi!” Hình Vệ không những không đi, ngược lại còn đi về phía Tề Thúc Hạo.

“Đừng qua đây!” Tề Thúc Hạo đem mặt chôn sâu vào gối. “Ta không muốn người nhìn thấy bộ dạng xấu xí của ta.”

“Đồ ngốc này! Người không hề xấu một chút nào a!” Hình Vệ cười cười ôm lấy Tề Thúc Hạo từ phía sau.

“Sao lại không xấu? Mặt của ta sưng đỏ giống hệt như thịt bị nướng chín vậy.” Tề Thúc Hạo vẫn kháng cự không chịu quay đầu lại.

“Đối với ta mà nói, đó chính là ký hiệu đẹp nhất, là minh chứng cho việc người không màng nguy hiểm, liều mình cứu ta.”

Hình Vệ nâng mặt Tề Thúc Hạo lên, hôn lên nơi đang ngăn ngăn nước mắt của nó một cái, lại hôn lên má nó.

“Đừng mà! Ta rất xấu!”

Tề Thúc Hạo vẫn muốn lẩn tránh, Hình Vệ liền nhanh chóng túm chặt lấy nó không buông.

“Nếu người còn nói mình xấu nữa, ta sẽ tức giận đó.” Hình Vệ nghiêm mặt.

“Nhưng...” Tề Thúc Hạo ủy khuất mở miệng.

Hình Vệ thở dài, bắt đầu nói: “Nếu như đổi lại hôm nay là mặt của ta bị bỏng, người có cảm thấy ta xấu xí hay không, sẽ không thích ta nữa sao?”

“Đương nhiên là không!” Tề Thúc Hạo nói một hồi, mới phát hiện chính mình đã bị rơi vào bẫy.

“Như vậy là được rồi a.” Hình Vệ trưng ra biểu tình như đây là điều đương nhiên. “Bất luận người trở thành như thế nào, người ở trong lòng ta, vĩnh viễn là người đẹp nhất, cảm giác ta dành cho người cũng sẽ vĩnh viễn không thay đổi, huống chi, vết sưng đỏ này mấy ngày nữa sẽ biến mất, người cũng đừng tự tìm phiền não nữa có được không?”

“Nhưng...”

Tề Thúc Hạo vẫn còn muốn kháng nghị, liền bị Hình Vệ dùng miệng ngăn lại.

“Ân...” Tề Thúc Hạo vẫn không muốn Hình Vệ nhìn thấy mặt của nó. “Đừng mà...”

“Trời ơi! Người thật sự rất cứng đầu nha.” Hình Vệ bắt đầu nói: “Ta đây đành phải hôn chỗ không bị bỏng của người vậy.”

“A.” Tề Thúc Hạo hoảng sợ, nó nhìn thấy vạt áo bị cởi ra, nhưng nó cũng không có ngăn cản, vẫn cứ dùng hai tay che kín mặt.

“Thật là đẹp!” Hình Vệ mỗi lần hôn xuống, liền nói ra một câu khen ngợi. “Người thật sự đẹp đến mức khiến người khác thần hồn điên đảo, làm sao có tư cách nói bản thân xấu xí!”

Hình Vệ vịn bụng hai tay của nó ra, ôn nhu hôn gương mặt dính đầy nước mắt kia, đôi mắt màu đen vẫn nhìn sâu vào mắt nó.

“Người là bảo vật đẹp nhất của ta.”

Tề Thúc Hạo kích động rơi nước mắt, khước miệng lại gờ lên một nụ cười. Nó lần nữa vươn tay, nhưng không phải để che mặt, mà là vòng lên cổ của Hình Vệ, kéo đôi môi của y lại gần hơn.

“Người đừng có nói cái gì mà vĩnh viễn nữa.”

Hình Vệ khẽ cười một tiếng, lại nói: “Người vĩnh viễn là bảo vật đẹp nhất của ta.”

Thỏa mãn than nhẹ một tiếng, Tề Thúc Hạo hôn thật sâu lên đôi môi của Hình Vệ....:Hết chương 10:...

~TOÀN VĂN HOÀN~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-hon-tinh-nhan>